

Verselő Antológia 2019

Művészeti „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2019

Verselő Antológia 2019

Művészeti „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2019

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Dránovits Anna

Verselő Antológia

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

**...tizenkét éve
a művészetek szolgálatában**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	8. oldal
Ambrus József	10. oldal
Andor-Horváth Zsófia	15. oldal
Bajzik Anna Alexa	21. oldal
Bajzikné Panni	26. oldal
Bencze Zanett	33. oldal
Bihary Zsoltné	38. oldal
Csacsovsky Szilvia	45. oldal
Dinnyés Viktória	52. oldal
Dóka Gábor	58. oldal
Hegedűs Máté	75. oldal
K. T. Bernadett	83. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	87. oldal

Komáromi János	94. oldal
Kosh Kinga	114. oldal
Körmendi Rita	117. oldal
M. Jósvai Éva	124. oldal
Magdolna Léhi	129. oldal
Makra Erika	139. oldal
Márton Éva	142. oldal
Mráz Erzsébet Irma	152. oldal
Soós Katalin	155. oldal
Szabadosné Csilla	171. oldal
Szalai Gáborné	179. oldal
Szamos Gréta	186. oldal
Szikszay Péter	191. oldal
Tóth János Janus	196. oldal
Tóthné Telkes Csilla	203. oldal
T.Zia	210. oldal
Vilcsek Adrienne	214. oldal
Zsombrák Ildikó	220. oldal

Ez már egy tucat!

...és valóban!

Ez már a tizenkettedik Verselő Antológia. 2008-ban, amikor az első kötet elkészült az előszóban irodalmi „virággyűjteménynek” neveztem a kiadványt. Ez a kifejezés azóta is megmaradt csak az „irodalmi” szót cseréltük le „művészeti”-re, hiszen a kötetekben nem csupán írott alkotások, hanem grafikák, festmények, fotók is helyet kaptak. Tehát minden kötet egy-egy művészeti-csokor.

...és már tizenkét ilyen csokor állhat egymás mellett a könyvespolcokon. Akinek nem teljes a gyűjteménye, bizony már nehezen egészítheti ki, hiszen például a 2009-es kötethez szinte lehetetlen hozzájutni.

Ebben az évben is, ahogy ezt már évről-évre megszokhattuk, nagyon szép és értékes anyag jött össze. Köszönhettem a már jól ismert szerzőket és az első megjelenőket is.

A kötet munkái folyamán ebben az évben is hatalmasra kerített az az aggodalmas érzés, ami a korábbi években is, hogy bár telnek a hetek, a határidő közeledik, de ebben az évben kissé kevés az érkező pályázat. Végül aztán most is megjöttek az írások, a rajzok és nagy örömömre a kötetbe került munkák ezúttal is fontosak, értékesek, olvasásra méltóak.

A tizenkét év arra is lehetőséget ad, hogy áttekintsük az elmúlt éveket. Azt gondolom, hogy a célt, amit az antológia megjelentetésekor elhatároztam sikerült elérni. Azaz színvonalas és elérhető árú megjelenést biztosítani az író-emberek, a művészek számára, hogy átélhessék a megjelenés, a kötetben olvasás örömét.

A kezdeményezés sikerét az is igazolja, hogy az évek elteltével még két antológiát indított útjára a kiadó. Egy tematikus, nyári antológiát és egy, a közös megjelenés számára lehetőséget adót (Kézénfogva).

Örömmel és büszkeséggel gondolok azokra a szerzőinkre, akik akár csak egyetlen egyszer is megjelentek az antológiák lapjain vagy a kiadó készíthette el önálló kötetüket.

Különleges megtiszteltetés, hogy a szerzők nagy része nem csupán egyszer jelent meg, sőt vannak olyanok is, akik rendszeresen megtisztelnak bennünket bizalmukkal.

Most is őszintén ajánlhatom olvasásra, megtekintésre a műveket. Ebben a „virággyűjtemény”-ben is találhat mindenki kedvére valót.

Szeretettel: Komáromi János

Ambrus József

Szeretném árasztani dalaimból az erőt, finom ünnepélyes hangon, a kedves publikum előtt. Lábam reszket, arcom vértelen, bármi is legyen nem fog a félelem. Szeretnék barátaimnak, ismerőseimnek, osztani egy kis discsőséget, nemzetem számára, – ezeréves emléket. Eddigi megjelenéseimből: Utunk Irodalmi folyóirat, Ünnepek irodalmi antológia 2012, Verselő Antológia, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2018, Idő Antológia 2013, Arcok és Énekek antológia 2013, Magyarok vagyunk Európában, Kortárs versek iskolai és ünnepi alkalmakra 2013, Szavak csillámló hőesése antológia 2013, Arcok és Énekek antológia 2014, Tűz és Víz antológia 2015, Te és Én antológia 2016, Kelet felől Irodalmi Művészeti és Társadalomtudományi Folyóirat, Montázsmagazin Életutak, antológia 2015, Zsebkönyv Átváltozás, 4. Holnap magazin, 2016, Kézen-fogva antológia 2016, Nyugatplusz, Útkeresők, Holnap Magazin, 2017, A Szó Ünnepe antológia 2019, Érzés, antológia 2019, Partium, Irodalmi lap. Hat verseskötetem jelent meg: Férfiének /2012, Kifosztott szépség /2013, Golgotavirág /2014, Az élet bolondja /2015, Egy marék szerenád /2016, Törékeny tekintet 2019.

„Kedves vagyok, mint másoknak az élet,
a költő csak igazat, mást nem ígérhet.”

Paraziták között

Mert a versek szépen szónokolnak,
gyáva kiáltás ezer éves tájon, –
reményem sem oszt jutalmat,
a gyalázat festi feltámadásom,
kit mindig ellensége bűvölt,
zavaros vágyban fennmaradjon,
szennyes erényben kifosztva üvölt,
sárból készült magaslatokon.

Meg-megcsillan a magyar síkság,
fölsejlik a Kárpátok derengése,
magasra nőtt kóbor paraziták,
férges vérüket szórják a mezőkre.
Száz éves szorongás, március szele,
múlt, és jövő egyensúlyba billen,
evezünk még szabadabb vizekre,
magyaros hangon ünnepélyesen.

Vállamon székely-magyar zászló
menetelek a szabadság fölött, –
mert mindegyik nap az utolsó,
de a magyar hon égboltját tükröződ.

Borostás hangon

Bolond szívem indulásra készen,
bezárt ajtókon át kiszivárog,
száz forintot is elkérnek érted,
nem nézve éjszakát, napvilágot.
Tele álarccal a görbe holnap,
tenyeremben karmás életvonal,
fűszálak is veszik kalapjukat
szünet között egy-egy békecsókkal.
Szabad része vagyok a létnek,
holnap szállítja az ékes pótlást,
rakjatok össze valami képet,
zavaró elemet, jövőmnek rontást.

Borostás hangom összegyűlve,
mágneses szaga eltaposott, –
nyomunk sem marad reggelente,
mert a csókos arcom jégbe fagyott.
Többre képes rokkant üzenetem,
minden éjszaka bennem érik,
kalász nélkül virágzik a földem,
csak a gyümölcse keserű mindig.

Bolond szívem csókra aszalódott,
arcodról pattant rám a festék, –
tenyeremben találsz ezer kódot,
száz forintot érnek ma az esték.

(Mátraszentimre-Fallóskút)

naplelkű angyal

kilépnek soraimból a személyek
a tudásból életet faragtál –
ne hívjatok poétás legénynek
gyúlékony literátor maradtál
poklokon átvonszolt kötelék
portáján lödörög a magyarázat
öreg harcos sose kössön békét
csontok mezején nincs alázat
magamra húzom a beteg földet
riasztom a kényes borzalmakat
mert éjszaka vándorol a lélek
belőlem csak emlékezet marad

hátam mögött bitang véredények
lépéseim a földhöz ragasztva –
szent játékok – boros üdvözlések
víg tavaszán fölperzsel a magma
szentképek fölött ordít a szégyen
arcomra feküdt a húsos szürkület
naplelkű angyalt láttam térden
mely megzabolázta mindegyiket

naplelkű angyal fél térdig varanggyal
hangom után szakadékba ront –
s egy gutaütött mozdulattal
szép neszekkel ölelt át a bozont

(Ampfing, Németország)

Illatküszöböd

Illatküszöböd
ha elérem –
kéjes börtönöd,
jámbor szemérem.

Illatküszöböd
amazon pillanat,
kéj-édes üstököd,
három-négy falat.

Illatküszöböd
bűnöm menti föl,
nem mindig gyilkos,
aki csókodért öl.

Illatküszöböd
elhagyott bozót,
meggyötrelmezem
a legszebb átkozót.

Illatküszöböd
játék a szent jogán,
virágnyelven beszél
mind, aki pogány.

Illatküszöböd
kéjes jutalom,
fogságban tart,
a lázas hatalom.

Illatküszöböd
létem festi rád,
ördög kezéből
téptem ki a Bibliát.

(Aschau a. Inn, Németország)

Andor-Horváth Zsófia

Kaposváron nőttem fel egy kis családban, szeretetben. Sajnos a szüleimet viszonylag korán elvesztettem, de sok szép emléket őrzök a szívemben a gyerekkoromból is, amiket szívesen megosztok másokkal.

Soós Katalin barátnőm ajánlotta a lehetőséget, hogy itt az idő, meséljek a régi szép napokról. Így örömmel ragadtam tollat és írtam le az egyik történetet.

Rendhagyó karácsony

Anna mindig nagyon szerette a karácsonyi ünnepeket, mert sok szép emléke volt a gyermekkorából és későbbi éveiből is. Jó volt visszagondolni a régi időkre, amikor a szüleivel együtt mentek el a karácsonyfaért, amit már jóval hamarabb kiválasztottak és azt együtt beültették egy nagy feldíszített vödörbe. Jól beöntözték és a szépen előkészített asztalra tették.

Amikor kicsi volt, Szenteste a szüleivel elment az esti Istentiszteletre a parkon keresztül. Akkoriban jó hideg telek voltak, a hó ropogott a talpuk alatt. A templomban Jézus születéséről hallotta a jól ismert történetet és sok szép éneket tanult meg az évek során. Mindig nagyon sajnálta a kis Jézust, akinek nem jutott hely a fogadóban és csak az állatok lehelete adott meleget a pici babának. Hazafelé menet már sötét volt és az ablakokból kiszűrődött a karácsonyfákon meggyújtott gyertyák vagy lámpácskák színes fénye... Ez is nagyon izgalmas volt számára, még a csikorgó hideg sem zavarta.

Ezalatt otthon a nagymama titokban feldíszítette a karácsonyfát, az ajándékokat is alá tette és finom vacsorával várta a családot. A vacsora után együtt vonultak be a szobába és a jó melegben a hagyományoknak megfelelően elolvasták a Bibliából Lukács evangéliumát Jézus születéséről, majd elénekelték a kedvenc karácsonyi éneküket a Zsoltáros könyvből és mindenki mondott egy "aranymondást", ami egy előre megtanult vagy kedves Ige volt a Bibliából. Anna kedvenc Igéje a "Ne félj, csak higgy!". Ez volt az ő vezérmondata. És ezután jöttek az izgalmas pillanatok, amikor mindenki kibontotta az ajándékát. Sok öröm és nevetés kísérte az ajándékozást, utána még sokáig játszottak a még mindig jó meleg cserépkályha mellett. Ilyen meghitt volt az ő gyerekkori karácsonya.

Az évek teltek-múltak, de már csak az édesanyjával tudtak ünnepelni...

Épp akkoriban voltak a romániai forradalom eseményei, a munkahelyén is izgatottan hallgatták a híreket az Erdélyből menekült kollégákkal együtt. Anna anyukája gyerekkorában szamárköhögést kapott és a szomorú következménye az lett, hogy a szíve nagyon meggyengült és akkortájt annyira rosszul érezte magát, hogy az orvos kórházi kezelésre utalta be a közeli település szívspecialista osztályára. Oda

csak akkor lehetett menni, amikor látogatási idő volt, és amikor a munka megengedte, és persze busz is járt. Anna már örömmel tervezte, hogy finom ebédet és sütit készít, amit az anyukája szeret – ez lesz egy kis ajándék, amikor majd látogatóba megy karácsonykor. Az élet azonban máshogy alakult.

A hideg ellenére esténként a református templom mellett gyülekeztek. Beszélgettek és énekeltek, egymással osztották meg a legfrissebb híreket a forradalomról az emberek, mindig jókora tömeg jött össze szolidaritásból. Későn mentek haza.

Anna két nappal karácsony előtt, amikor már nem kellett menni dolgozni, éjszaka nagyon rosszul lett. Nem volt ez ismeretlen számára, hiszen jó ideje tudta, hogy gyomorfekélye időnként teljesen kiszámíthatatlanul kiújul és olyankor ő semmit sem tud tenni. Kirázza a hideg... aztán borzasztó görcsökkel jön a hányás, sokszor már csak térdelni van ereje... akkor pedig beleizzad és ha még van ereje, bemászik az ágyba... ilyenkor teljesen elveszti minden erejét és se enni, se inni nem tud.. azaz csak azt a limonádét tudja elkortyolgatni, amit a nagymamája szokott csinálni jó hideg vízzel, igazi citromból. És ez az állapot napokig eltart, kilókat veszít pár nap alatt és semmire sincs ereje...

Szerencsére, legalább egy palack víz volt a szobában, amikor megint elkapta a fekély és már nem kellett a cserépkályhát sem begyújtani, mert évtizedek óta gázzal fűtötték a szobát. Nagy nehezen próbálta ellátni magát és csak feküdt az ágyban. A szomszédok tudták, hogy Anna anyukája a kórházban van, de mivel semmi mozgást nem láttak Annáéknál két napja, bekopogtak az ablakon, hogy minden rendben van-e. Anna az ablakhoz vánszorgott és elmondta, mi történt vele. Akkor még nem volt telefonjuk, így senkit sem tudott értesíteni arról, mi történt vele. Az egyik szomszéd mindjárt azzal próbált segíteni, hogy egy szem friss sós vízben főtt krumplit hozott, meg a limonádét, hogy legalább azt fogyassza el... Anna már második napja nem tudott enni és csak a vizet kortyolta, így jól esett neki a még meleg krumpli és hozzá a limonádé... úgy érezte, ez most egy fejedelmi ebéd volt... december 24-én...

De a karácsonyi meglepetés csak ezután jött. Igaz, ebben az évben a feldíszítetlen fa ott állt a ház sarkában, kinn az udvaron és Annának kisebb dolga is nagyobb volt annál, hogy most ezzel törődjön, örült, hogy pihenhet. De este 6 óra fele kopogtak az ablakon. Ki lehet az karácsonykor? Ő senkit sem várt. Most azonban a másik szomszéd, Zsuzsi állt az

ablakban és elkérte a kapukulcsot, hogy bejöhessen, és hogy ő azzal segítsen, hogy jó meleg vízzel alaposan lemosdassa Annát, nekik akkor még nem volt fürdőszobájuk... Hogy az milyen jól esett Annának! Nagyon hálás volt érte, könnyeivel küszködött... Ezt csak az tudja megérteni, aki volt már ilyen vagy hasonló helyzetben. Anna arra gondolt, hogy igaz, most nem tudnak a megszokott módon ünnepelni, neki mégis jutott valami nagyon értékes ajándék: Isten még ilyen helyzetben is küldött neki meglepetést, a szomszédok gondoskodását, mert most neki ez volt a legnagyobb ajándék otthon. Azon gondolkozott, vajon valaki gondoskodott-e hasonlóképpen az anyukájáról is, törődtek-e vele is...?

Magában végiggondolta a régi szép, bensőséges karácsonyokat és eldúdolta a kedves énekeket, amik örökre ott maradtak az emlékezetében, a szívében...

Pár nap múlva már valamivel jobban érezte magát és Évi nénivel, a harmadik szomszéd segítségével együtt utaztak el a kórházba, hogy végre meglátogassák anyukáját...

És azt mondják, hogy nincsenek angyalok?

Bajzik Anna Alexa

Amatőr festőként keresem utamat a rajzaim, festményeim, illusztrációim segítségével, melyek az adott hangulataimat is tükrözik, és a látott szépség ötvözésével készülnek.

Szinte minden technikával szeretek dolgozni:

grafit, tus, olaj, akvarell...

Édesanyám, Bajzikné Panni saját versköteteiből néhánynak borítókép és grafika tervezője, alkotója lehettem, ill. több kiadónál megjelent költeményeihez illusztrációimmal, festményeimmel mutatkoztam meg a nagyközönség előtt.

2018 márciusában Budapesten néhány alkotásom kiállításra került, festőtársaim képeivel együtt. 2019 májusában kiállításom volt Keszthelyen.

Szeretném továbbra is átadni, kifejezni gondolataimat, érzelmeimet munkáimon keresztül, a környezet hű ábrázolásával, de akár absztrakt módon történő megmutatásával is.

Ahogy én látom, ahogy én érzem.

Cseresznyefaág (tus, grafit)

Munkácsy Mihály csendélete nyomán (olaj)

Kislányka (grafit)

Haiku (tus)

Bajzikné Panni

„Aranykorúként”, az élet kifürkészhetetlen útját előre nem látva, a magam számára is megfejthetetlenül és meglepő módon, elsőprő erejű késztetést érzek ihletett sugallat segítségével meglátásaimat, érzéseimet és véleményemet versben elmondani.

Tizenkét év áttekintésének mérlege: tíz kötet, öt versbemutató és harminchárom antológia!

Minden alkotó szeretné megosztani leírt gondolatait, s azt minél szélesebb körű érdeklődőnek megmutatni! Erre törekszem én is, remélve az elfogadó tetszést.

Az éjszaka neszei

A csipkefüggöny mintáin
átsüt a telihold,
kövér arcának
ragyogásában
fürdik a szoba,
átváltozik minden bútora,
megnyúlik árnyéka.
Az éjszaka neszei felerősödnek,
az érzékek kiélesednek,
s figyelik a gondolatok
töprengő útját.
Nem szorongást keltő,
fogalom ébresztő
minden perc.
Valahol, az ablak alatt
egy szű
perceg a múlt
rögzített képének közelében.

Bújócskázó csillanás

Bújócskázó csillanás,
fény sugar virgonc tánca vibrált
és játéka fel-feltűnt
a könyvespolcra rakott
kerámia díszeken.
Csodálkoztam, már ennyi az idő?
Az éjjel jóleső
pihenése után
a megelégedés érzése maradt.
Ritka pillanat,
hogy végigaludjam az éj sötétjét,
ami mély, álomtalan.
Kint ragyogott a nap!

Élő kaleidoszkóp

A Bakony fantasztikus!
Színek kavalkádja:
karamell, bordó,
aransárga.
A lomb-fedél gyérülő sűrűjéből
a nap sugara halványan tör elő.
A sima törzsű fák fakó árnyékot
vetnek a földre,
ágaik fázósan tekeregnek,
sírva ejtik el virág-leveleiket.
Az erdő korhadó aromája
gyenge szellőn hajtott
ködfátylon úszik.
Hajnali dér csillog az ösvényen,
madárberkenye gyümölcse
roskadva hajlik a földre.
Az útszegélyen
ágas-bogas kökény
hamvas bogyója kéklík,
mellette csipkebogyó
mélyvörös húsa izzik.
Az őszi erdő élő kaleidoszkóp!

Gesztenyelevél

A fa okkersárga lombját
goromba marok szorította,
durván megrázta.
Egy halódó
gesztenyelevél a csúcsról
lehullott,
pörögve szállt az aszfalt felé.
Néma sikolyát
a szél megszánta,
megragadta
és felröptette a háztető fölé.
Egy kémény hajlatába tette le,
onnan leste a levél
az utca forgalmát,
szájtátva bámulta
a mélység és hosszúság
távolát.
Lapított és reszketett
eltépve testvéreitől.
Kis szíve dobogása lassan-lassan kihűlt
az enyészet falta föl.

Korán ébredek

Korán ébredek.
Nem megszokott nekem.
Kilépve a kertbe
a keleti ég alj
látványa elképeszt,
vakít.
A cseresznyefa levelei között
motoszkál a szél,
a nap fénye
a pipiskedve ébredő
virágtenger síkján
felragyog.
Színei a szivárvány halvány
árnyai hunyorgó pillám alatt.
Új nap virrad!

Sugárzó a tó

A sötét, mély éjt
komótos méltósággal váltja
az áttetsző fény.
Borzongva nyújtózik a hajnal,
dörzsöli szemét, felcsillan.
A platánsor rózsaszín
derengést vet az útra,
ágait karcos-hideg pengeti.
A kora ősz illata átható,
a felkelő nap ragyogásában
sugárzó a tó!
Csillaga szikrázik a víz tükrén,
aranya a legdrágább a föld kerekén!
A parti fűveny csendes,
a víz gyengéden
bele-belekap szegélyébe.
A levegő csípős, halszagú.
Egy közeli odú
lakója álmából ocsúdva
csodálkozik rá a világra!

Bencze Zsanett

43 éves nő vagyok, ezt már annyira soknak tartom, hogy inkább a testsúlyom szoktam elárulni! Tíznédzser korom óta verselek, úgyhogy örök hobbi, de inkább "szerelem" marad a rímelés. Sajnos csak pár éve tartom "őket" számon, mert úgy gondoltam, hogy ez a műfaj nem sok érdeklődőt vonz.

Mai "trendi" szóval élve, mozaikcsaládban élünk, ami szerint részemről 2 lány gyermek a férjem részéről pedig 1 fiú gyermek boldog "tulajdonosai" vagyunk!

Foglalkozásomat tekintve csapongó vagyok, az egészségügyi és a vendéglátóipari munka között.

Jelenleg az utóbbiban tevékenykedem.

Feledés

Börtön, mi gyötri lelkedet,
Szabadulnod, tőle nem lehet.
Szánalmas, ócska próbálkozás,
De csalfa a változás.

Szaladnak feléd régi képek,
S újra bilincsben a szíved.
Átkozod a napot a percet,
A bódító, édes szerelmet.

Hogy rabja ne légy tovább,
Fizetsz, bármi az ár.
Könnyekben mérik a feledést,
Hét tenger keresi már nevét.

Nem bírod, ezt érzed
Éhezed a segítséget.
De a vigasz várat magára,
Míg karol a fájdalom magánya.

Ölelése rideg és halott,
Nem hallja sóhajod.
Mi örömet, derűt kíván,
Ám szóra nyílik a száj,
Pokolba az emlékével már!

Álom

Egy percre elmerengve,
Vágyam láttam beteljesedve.
Ő és én egy szűz lepedőn,
Indultunk a tüzes lejtőn.

Kéz a kézbe markolt,
Érintésre csók válaszolt.
Test a testtel érzéki harcban,
Elolvadtam a karjaiban.

Párás csípőm, nedves kelyhe,
Befogadta Őt, mint szent ereklye.
Egyre mélyebben, s hevesebben,
Kerültünk az élvezet kertjébe.

Ahol érzéki sikoltással,
Értünk nászunk csúcsára.
A valóságtól megtagadva,
Még egymásba fonódva.

Gyönyör kútjából, többször merítve,
Éjszakából reggel lett sietve.
Ártatlan ágyból, bűnnel ébredve,
Néztem sóvárgó, szép szemébe.

Visszatükrözte a mámort,
Mi újabb kéj-szikrát szórt.
Ajkát már éreztem számon,
Mikor elrepült az éber álom.

Április 11., avagy a poéta napja

Üdvözíteni mivel is tudnálak,
Hisz Te adsz erőt, ha nem süt rám a nap.
Minden örömöm s bánatom
Veled bármikor elmondhatom.
Gondolatim a próza szárnyán száll,
S formát önt egy mondatban, tengernyi szófoszlány.
Eljutva oda hol értik, s kérik rímeit
Akiket a hasonlóság nem rémít.
Eme napot a végsőkéig áldva,
És minden évben hűen várva.
Köszönetet rebegek neked,
Pátosz öleljen míg a perc pereg.
Köszönöm a papírra vetett örök sorokat,
Azt, hogy életben tartod azokat.
Akkor is mikor már tollam lerakom,
S a földi lényem égi létre váltom.

Szó-Lam

SZ omjazom szenvedélyes, színes szavaid

A karom aranyló, angyali arcaid

B orzongat bőröd bársony, buja bódítása

Ó hajtó, olvadozó óráink ostromlása

L átnám lelked lázadó, lüktető lényét

A llatnám ajkaid ambrózia aromáját

J ósolnám jelleme játszi józanságát

O rgona oltár otthonába omlanék

S óvárgom sóhajod, simogató selyemét!

Bihary Zsoltné

ember vagyok nem csak
kerted termette
zöldségeken
kérődzöm

Galambtojás (töprengő)

Gondolom, minden ember életében vannak nem egészen szokványos történések. A magaméban ébren álmodásnak nevezem az ilyeneket. A helyszín és egyéb részletek különös szimbólumokká duzzadnak fantáziámban.

Legutóbb például egy fehér pingponglabda méretű, színű, formájú tárgy hökkentett meg a teraszom jobb sarkában. Egyszerűen a puszta járólapon fehérlett. Csak a pillanatok múlva mellette észlelt félre nem értelmezhető foltok tudatosították, mi is valójában.

Tojás.

Madártojás.

Galambtojás.

Már úgy két hete egy gerlepár járt oda turbékolni. De semmivel, sem egy szál gallyal, sem néhány levéllel nem adták jelét fészekrakási tervüknek. Az egyik aztán hol ráült a tojásra, hol teljesen magára hagyta. Éjszaka is. Kistermetű feketés gerle, mostanában is látom néha. Gondolom fiatalka lehet, nem igazán értett a fészekrakáshoz.

A tojáshoz hozzányúlni nem mertem. Úgy tudom, akkor nem tér rá többet vissza a tojó. Ő hozzányúlt. Görgethette, kb. húsz centi sugarú körben változtatta a helyét.

Két unokámnak meséltem a történeteikről. Persze látni szerették volna a galambtojást, bár elmagyaráztam nekik, hogy magára hagyottan nagyon lehűl, és valószínűleg nem fog kikelni belőle fióka.

Azért másnap csak útba ejtettük játszótérrel határozatában.

A galambtojás nem volt ott. Az anyamadar addig-addig görgethette, míg legurult az erkélykorlát alatti résen. Volt szomorúság. Hát még, amikor az erkély alatti járdaszakaszon felfedeztük az a parányi tojáshéj darabokat. Meg a sárgás foltot

Miért választotta a két madár ezt a kopár, sivár helyet a szaporodáshoz? Még akkor is, ha én ilyen – olyan cserepes virágokkal igyekszem barátságossá varázsolni.

Az én olvasatomban valamit üzeni akart vele az ég. Hiszen a tojás egy meglehetősen egyetemes szimbólum. A megfogant élet csíráját, csodáját jelenti. Ámultam. Naponta többször lestem. Olyan esélyeket láttam benne, melyeket még a jövő ködfátyla takar.

Az a zuhanás meg... Meg nem valósult ígélet.
Felcsillantott de ki nem fejlődött potenciál.

Epilógus

Két hét múlva visszatértek. Először csak turbékolni. Aztán ma reggel, korán, ahogy a szokásos ágynemű szellőztetéshez nyitom az ajtót, mit látok. Ott gubbaszt a kis fekete tojó, hasa alatt a félre nem ismerhető fehér foltocskával.

Kettővel!

A számára már korábban kihelyezett, de akkor fel nem fedezett lapos kaspóban.

Mennyi idő is szükséges egy galambfióka kiköltéséhez?

Megyek is.

Megnézem.

Ezek is eltűntek.

De ezek nyomtalanul. És velük valami, aminek nem tudok nevet adni, de hiányzik.

Talán a békesség?

Majdnem bulimia

kész
 még öt mondat
 az ebéd
 még tíz perc
 most meleg
 jó forró?
 nem hallottad ...
 WC- n vagyok
 kihűl
 kezet kell mosnom
 ízlik?

(Alaposan elsózott, de „Aki szeret egy embert, az
 megeszi a főztjét akkor is, ha odakozmált.”

Imádja ezt az Ancsel Éva idézetet.)

finom
 ugye nagyon jó
 igen
 vegyél még
 a rizibiziből... tényleg nagyon gusztusos
 a sárgarépat nyersen vágtam apróra
 egy kevés krumplipürét
 még van bőven

(Igen. Három napra és öt személyre való. A fiúk 25
éve kirepültek.)

rántott gombát

fél szelet rántott húst

rántott karfiolt

akkor egy kis majonézt

a csípős almapaprikát direkt neked vettem

akkor mégis inkább fél szelet rántott húst

(Tele szájjal... bajsza minden étkezéskor ott billegő
valamilyen ételdarabkával...)

holnap rakott kelt készítek

(Az asszony bár 25 év alatt már megszokhatta volna,
ezúttal is dermedten nézi a férfi háta mögül
előmosolygó FEHÉRKáposzta fejet. És ismét,
sokadszor, elfogja a mások számára alig érthető
émelygő hányinger.)

rám

figyelj

ha szeretsz

nekem kevés

a libatömés

*TOMPA MIHÁLY JUTOTT
ESZEMBE*

*Gígerli gerle begydüllesztve
turbékol nálam reggelente*

*Szerelmében
hevenyészve
erkélyem sarkába
vetett
fészke*

*elég lesz-e meleg lesz-e
tél jöttével decemberre*

(bzsne - saját színezés)

Csacsovsky Szilvia

Már 15 éve múlt, hogy először klaviatúra elé ültem és megírtam az első novellámat.

Leginkább az irodalomfüggőség és a könyvboldonság jellemez, az mindig elegendő inspirációval látott el.

Az írás olyan jófajta függőség, ami belülről fakad, és nem tudja az ember abbahagyni. Ha mégis téma nélkül marad, akkor rosszul érzi magát.

Hiszem, hogy aki egyszer elkezd írni az életre szóló házasságot köt.

Színpadon

Lelket öl egy balga játék,
Szívet tép a gondolat, tudat
Örökmozgó e szerencsétlen
Sorsot gyötrő árnyék-bódulat.

Létkomédia, főszerepe Miénk-
Nevünk nyomor-betűvel írva,
A programfüzet lángot hány
A tömeg éhes már a kínra.

Függöny gördül, bársony szakad
kilöknek a fénybe: emberszem
elétek vetül ím mezítelen lelkünk:
Játssz, vergődj szüntelen nekünk.

Tekergő darab, vonagló főhős,
aberrált gyönyört ünneplő
lények lehelete mindent betölt,
Tapssal díjazza azt, aki Megtört.

Elmepalota

Tamara kint állt az esőben. Fakóbarna haja tincsekben tapadt a nyakára, ruhája mintha egygyé vált volna a bőrével. Arcát felfelé tartotta, hadd bombázzák a cseppek, mint apró kövek, melyek láthatatlan sebeket ejtenek. Két karját oldalra tartotta, kitárta, mint a repülni készülő madár, s az egyik kezéből elröppent a szétázott papírlap. A tinta már patakokban folyt rajta, de a fejléc még kivehető volt: Serpentina Egyetem. Tamara utána pillantott és vállat vont. Elutasítás.

Visszalépett egyet és egy kerek szobában találta magát. Mindenfelől ajtók nyíltak körülötte. Egyhangú, fehér ajtók. Az ő kedve is egyhangú volt. Meg is lepődött ez kicsit. Hisz ez morbid nem? Mit keres ő itt? Valami belül mégis azt súgta, hogy ez természetes. Ez így van jól.

Találomra lenyomott egy kilincset és benyitott egy ajtón. A szobában semmi sem volt, csak egy törött telefon hevert a padlón. Tamara felemelte és megforgatta. Arca most sem tükrözött érzelmet, pedig emlékezett a régi telefonjára, a kis Ezüst Hattyúra, ahogy becézte. Szerette azt a telefont. Most már csak egy régi roncs volt, de pontosan tudta, hogy ő

okozta ezt. Falhoz vágta. Kitöltötte rajta a dühét.

S ismét kint állt az esőben. A távolban villámlott egyet, de Tamara nem rezzent össze. Már nem félt a vihartól, mint évekkel ezelőtt. Még élvezte is, hogy a hús cseppek végigfolynak a testén, nem keresett menedéket, nem nyúlt a nála lévő esernyője után sem. Csak kitárta karját és az arcát odatartotta az elemeknek. Mellkasa ritmikusan mozgott fel-le, jól esett az esőillat. S elengedte a telefont. Annak még utoljára felvillant az összetört kijelzője: „Tudom, hogy megcsaltál azzal a lánnyal. Vége.”

Ismét hátrált, visszatért a kerek szobába. Egy picit már hezitált melyik ajtót válassza. Végül is a legközelebb esőt találta a legmegfelelőbbnek az egyszínűségben. Ez a szoba homályosabb volt az előzőnél. Elmosódott alakok ácsorogtak Tamarával szemben. A lány hunyorítva próbálta kivenni kik azok. Lassan fedték csak fel az arcukat a kitágult pupillának, az elhunyt nagyszülők, az öccse. Tamara szólani próbált, de ők csak mosolyogva billegették a fejüket, felezték, hogy nincs szükség szavakra. Még nem.

Az esőben immáron négyen álltak. Tamara köré gyűltek, körbeállták, az arcuk hullámozott. A lány mélyeket lélegzett, igyekezett magába szívni a rég nem érzett közelséget, a régen nem látott arcok hirtelen meglevenedett látványát. Kissé nehezebben tárta már szét karjait, nem volt könnyű szabadulni az ismét átélt érzelmektől, elengedni azokat, akinek

már máshol volt az otthonuk. Az árnyalakok szelíden segítettek felemelkedni karjait, s szellemujjuk olyan könnyen csusszant le Tamara vizes csuklójáról, mintha csak selyemből lennének. S elrepültek, közben a lányt nézték, mosolyogva, biztatva, megnyugtatóan. Tamara még látta, ahogy eltűnnek a horizonton, s ismét valami arra készítette, hogy hátra lépjen.

– Hall engem?

Az idősödő nő arca még őrizte fiatalságának pajkos vonásait de az évek már habkönnyű pókhálókcal kezdték belepni vonásait. A kezét tördelte és próbálta visszafojtani a könnyeit.

– Nem tudom biztosan. Nincsenek teljesen meggyőző tanulmányok arra vonatkozólag, hogy ebben az állapotban érzékelnek-e a betegek valamit a külvilágból. Nem tudhatjuk, hogy a belső vérzés, amit a baleset után keletkezett, nem érintett-e olyan területet az agyában, ami teljesen meggátolja abban, hogy felfogja a külvilágból érkező ingereket – az orvos hangja inkább volt habozó, mint együtt érző.

– De azért beszélhetek hozzá? Megvan rá az esély, hogy hall engem?

– Lehet. Meg kell próbálni. – s azzal széttárta két karját, mintegy jelezve, hogy nem tud többet mondani.

Az asszony bólíntott, elmorzsolta egy rakoncátlan könnycseppet, majd hátat fordított az orvosnak és visszatért a szobába, ahol egy fakó barna hajú, fehér arcú lány feküdt az ágyon. A karjában cső, a nyakán merevítő, a mellkasából vezetés kígyózott a fekete monitorhoz, amin a görbe futott végig... végig... végig.

Az idősödő anya leült, közelebb húzta a székét az ágyhoz, majd óvatosan, gyengéden a két tenyere közé rejtette lánya könnyű kezét.

– Hallasz engem? Tamara! Anya vagyok! Ne add fel drágám! Itt vagyok veled, nem megyek el. Nem kell félned, hallod? Csak ne félj! Mindentől megvédelek, csak kérlek, szépen kérlek, nehogy feladd! Beszélek hozzád, mesélek neked, csak maradj velem!

Tamara ismét egy kilincset készült lenyomni a kör alakú szobában. Még hatása alatt volt az előbbi találkozásnak a régen nem látott, szeretett rokonai-val, de már jött is a következő ajtó, nem állt meg az idő, akármit is jelentett ez itt, ezen a furcsa helyen.

Az ajtó kinyílt és Tamara megdermedt. A szobát fű borította, virágok és fák. Verőfényes napsütés volt, a madarak csiripeltek. Egy kislány szaladt nevetve egy pöttyös labda után, de egy pajkos arcvonású, vidám asszonyka felkapta a labdát, majd a kislányt is és az ölelésébe fonta.

Tamara tudta, hogy most hátrálnia kellene, jön-
nie kellene az esőnek. De nem történt semmi. A lány
kissé megzavarodott. Hiszen ez ő. A haja copfban,
benne pillangós csat. S az anyja... az anyja, de hisz
sokkal fiatalabb. A lány tett egy bátortalan lépést
előre. Be tudott lépni a szobába. A talpa alatt érezte
a pázsitot. Lenézett, s csak akkor vette észre, hogy
cipő sincs rajta. A pajkos arcvonású nő letette a kis-
lányt, majd intett neki, s az távolabb szaladt, készen
arra, hogy bármikor elkaphassa a feléje repülő
pöttyös labdát.

Tamara pedig leült a fűbe, az ajtó mellé. Térdeit
felhúzta, átkarolta őket karjaival, s csak nézte-nézte
az anyját és önmagát. Nézte, ahogy játszanak. Időt-
lenül. Fejét ferdén ráhajtotta a térdeire és elmerült a
virágok illatában, s az anyja kacagó hangjának csen-
gésében...

Dinnyés Viktória

Az írás szabadság, repülés, zuhanás és megsemmisülés. A papíron a gondolataim vígan táncolnak – remélem, hogy másoknak is tetszeni fognak.

Kezdetben a fióknak, azután a barátoknak írtam. Ők biztattak, hogy érdemes nekivágni az útnak és remélem, hogy sok embernek örömet okozhatok. „Civilben” a közsférában is erre törekszem. Segíteni és örömet okozni. A hétköznapiakon igyekszem jó társ és anya lenni. Három kislegény tölti be minden napjaimat. Három kiskirályom erős egyéniségek, csupa szív gyerekek. Tanítani őket a szépre a jóra, gyönyörű és borzasztóan nehéz, kihívásokkal teli feladat. Budapesten születtem, jelenleg is itt élek, figyelem az embereket – megfigyelem őket, ők a múzsáim, belőlük merítek ihletet.

Örökölt gondolatok

Csak fekszem itt az ágyikómban és nem marad csukva a szemem. Tesóm, aki már iskolás és sok gyertyája volt a tortán azt szokta mondani, hogy nem tud aludni. Akkor az alvás az, amikor becsukom a szemem és úgy marad. Próbálom, próbálom, mégsem marad úgy, kinyílik folyton. Sötét van, apu olvasott, anya is bejött, kaptam puszit és énekeltünk is. Egészen jól megy már az éneklés, de nem marad összecsukva a szemem. Egyik sem.

Te itt fekszel mellettem, a tesóm adott nekem. Azt mondta Bubinak hívnak. Én is így hívlak, de te csak fekszel, és nem válaszolsz. Akkor te már alszol. Nem zavar, ha beszélek? Te is elfáradtál ma?

Én nagyon, de csak a lábaim. Sokat sétáltam. Arra emlékszem, hogy mikor kinyitottam a szemem még nem hallottam zajt, csak feküdtem. Aztán néztem a falon egy barna gombot, felálltam az ágyikómban kipróbálni elérem-e. Addig nyúltam felfelé, míg világos nem lett. Anyu jött be és mosolygott, hogy már felébredtem, meg mondta, hogy nem kell felkapcsolni a villanyt, felhúzza a redőnyt és világos lesz. Ezt én eddig nem is tudtam. Ilyenkor anyu azt

mondja reggel van, felöltözünk. Sokszor vitázom anyával, hogy a markolós póló kell, de anya azt mondja, hogy bűdös és ki kellett mosnia. Én mindig azt hittem, hogy csak a kakim a bűdös. Amikor a biliben van a kakim és nem a pelusban megtapsolnak. Én ilyenkor mosolygok, mert tényleg nagy munka egy helyben ülni. A kistesómat is megtapsolják sokszor, aki még baba pedig ő még csak mosolyogni tud, meg hason felemelni a fejét. Nem kakil a bilibe csak a pelenkába és oda is pisil. És mégis tapsolják. Nem értem.

Amúgy a baba elég fura, de én szeretem nagyon. Anyu néha mondja, hogy ne fogjam szorosan a lábát, de én máshogy nem tudom. Ő másik szobában lakik és reggel, amikor anyával felöltöztem gyorsan megnézem, hogy ő itthon van-e, mert a másik tesóm egy nagy táskával a hátán mindig elmegy a suliba.

A sulit már láttam kívülről, elsétáltunk oda és a tesómmal jöttünk haza. Mondjuk a baba az nem sétált, hanem kocsiban tolta anya. Kicsit rossz néha, hogy most már mennem kell, mert a kocsimban, amiben eddig utaztam a babát tolják, pedig van lába, mégsem megy. Láttam mikor anyu tiszta pelenkát adott neki, nem is szólt, csak sírt. Beszélni se beszél csak néha hangos. Azt mondja ööööööööö. Furcsa baba a baba, mert régen emlékszem anyu pocakjá-

ban lakott, aztán amikor meleg volt és fürödni is lehetett már a kismédencében és én épp üldögéltem benne, anyu azt mondta, hogy most elmegy a kisöcsémért. Nem értettem, de jött a mamám és a papám és megnyugodtam. Biztos nem lehetett könnyű elhozni, mert apu is elment vele.

Amikor hazajött a baba kisebb volt, mint a Helga nevű vízilóm. Nagyon vártam, de ő csak aludt, sírt, ha éhes volt és feküdt. Néha nézem és sajnálom, mert feküdni én nem szeretek, csak, ha sötét van és csend. Ő meg fekszik egész nap, mondjuk, nagyon kényelmes ágya van, tudom, mert az enyém volt. Elég nagy és sok minden belefér. Mikor látom, hogy fekszik, és csak néz, nagyon sok játékot beteszek neki, mert én is úgy szeretem. Anyu ilyenkor megijed, mert a sok játék betakarja a babát. Ha ezt csinálom, gyorsnak kell lennem, mert anya mindig figyel. Szerintem anyunak mindenhol van szeme és füle csak én nem látom. Kérdeztem a tesómat is, aki nagy, mert a baba nem beszél, hogy ez így van-e? Nem tudja ő sem. Lehet még nem tanulta. Azt hallom, hogy sokat tanul, ilyenkor ül az asztalnál és a könyveit lapozza, amit a táskájából vesz elő. Anyu néha morog vele, mert olyat is tud, de mindig segít neki. Van olyan, hogy nem az iskolába megy, hanem edzésre. Van egy fura cipője, aminek tüskés a talpa,

azt hívják úgy stoplis. Ki sem tudom mondani, pedig gyakorolom. Van olyan nap, mikor apu is itt van velünk végig, akkor elmegyünk együtt – jó, a baba és anyja nem –, hogy megnézzük a tesót, mikor focizik. Nagyon szokott tetszeni, kiabálok, tapsolok, mert érdekesen kergetik a labdát. Apa azt mondta igazi vezérszurkoló vagyok. Ezt nem tudom mit jelent, de ha nekem is sokgyertyás tortám lesz, biztos tudni fogom.

Kicsit úgy érzem, éhes vagyok. Azt mondják jó az étvágyam. Nem tudtam, hogy van olyanom, de örülök neki. Én az autóimat szeretem, amit mindig megszámlolok, de csak akkor mikor már a babát is felkeltettem. Ha hangos vagyok, kinyílik a szeme, és rám néz. Múltkor nézett és közben mosolygott. Nincsenek is fogai. Amúgy ezért eszik olyan furcsán. Képzeld el, ő anyu ciciéből issza a tejet. Pedig nagyon sok poharunk van itthon. Múltkor vittem anyunak, hogy adja oda neki, ebből egyen a baba, de anyja elmondta, hogy még nem tud abból inni, mert nem olyan nagyfiú, mint én.

Szóval nagy vagyok. Akkor meg azt nem értem miért nem mehettem fel az óriás csúszdára. Jó sokáig sírtam is, amikor anyja nemet mondott láttam, hogy egy picit haragszik rám. Ezt onnan tudom, hogy nem mosolyog és hangosan beszél hozzám.

Ilyenkor azt mondja legyek jó fiú, mert nem jön a Mikulás meg a Jézuska Azt mondta apu is mikor a kanapéra rajzoltam, mert nem találtam lapot. Azt mondta, hogy a Mikulás meg a Jézuska néz az ablakon keresztül, át is lát a függönyön olyan jó szeme van. Ha jó vagyok, ami azt jelenti, hogy anyu mindig mosolyog, és sosem beszél máshogy, akkor egy napon hoznak ajándékot a csizmámba és a fa alá. Mindenkinek hoznak: másik tesónak, anyunak, apunak és babának is. Biztos nagyon erősek. Kérdeztem apát, hogy a babának hol lesz ajándéka, mert nincs cipője? És hol fog nőni a fánk? Az ajándék a fán lesz, mint az alma? Tele vagyok kérdéssel. Azt hiszem, lassan becsukódik a szemem.

Van még valami. Az iskolás tesóm azt mondta anyának, hogy a Jézuska nem létezik, mert azt mondták a barátai. Milyen jó, hogy te, a nyuszi és a mackó, az én barátaim nem beszéltek butaságot. Anyu csak nevetett és azt mondta, hogy amiben hiszel az létezik.

Dóka Gábor

31 éves vagyok. Szlovákiában élek, Zselízről származom. Már gyermekkorom óta érdekelnek olyan témák, melyekre egyelőre nincs magyarázat. Például a halál utáni élet és a gyász témaköre. A halál egyrészt azért érdekes és egyúttal félelmetes, mert ismeretlen és mivel ismeretlen, rossznak, a legnagyobb bajnak – röviden: az élet szöges ellentétének véljük. A halál, az elmúlás, veszteség, tabu – így áll hozzá a vallás, a halált büntetésként fogja fel és kezeli. Nem jobb a helyzet materialista szemszögéből sem: a halállal mindennek vége. Vége: a vég, a nincs többé rémisztő érzése futja át az embert, amikor az elkerülhetetlenre gondol, és amikor temetésen vesz részt. Ennek azonban nem kéne így lennie, hiszen néhány beszámolóból kapunk ízelítőt a halál utáni életből. Az életnek, tehát, kell hogy legyen folytatása, nem veszhetünk el, csak úgy, hiszen létünknek értelme van. Többek közt ezért is írok halállal, elmúlással kapcsolatos témákat, hogy nézőpontot váltsunk. A halálra, mint az élet kiegészítőjére, úgy tekintünk, mint folytatásra, és a veszteség könnyebb feldolgozására, átélésére. Hiszen, ha az életnek van értelme, akkor az elmúlásnak is van.

A gyász feldolgozása és az elhunytra való emlékezés

Ősszel, amint a természet nyugovóra tér, és egyre barátságatlanabbá válik az időjárás, az ember óhatatlanul gondol az elmúlásra, az elkerülhetetlen halálra, fájó szívvel emlékezik elhunyt szeretteire és ismerőseire. A következő írás célja, egy kicsit kifejtteni az elmúlást, kifejtteni az emlékezést, és a gyászt.

A napos nyári idők után szinte törvényszerű, hogy a természet nyugovóra térjen, hogy tavasszal frissen újjászülessen. Ehhez hasonlóan, analógiába lehet hozni a természetet magával az emberi élettel: az ember megfogam, születik, kiteljesedik, hogy aztán élete alkonyán, vagy fiatalon, nyugovóra térjen.

Mivel azonban az emberek félnek az ismeretlentől, az elmúlástól, a halált sötét színben tüntetik fel, tabuként kezelik, úgy gondolnak rá, mint büntetésre, mellyel amúgy is fokozzák a rémületet és a félelmet.

Aztán, ha már bekövetkezik az elkerülhetetlen, sokszor a temetésen, nem, hogy nem kapják meg a nekik járó vigaszt, hanem még jobban mélyítik a fájdalmat, és némely esetben a gyász feldolgozása csak szakember segítségével lehetséges. Ám mivel az ember öröme, boldogságra, harmóniára született, a fájdalmat enyhíteni kéne, nem még inkább fokozni. Következzen hát néhány tanács, melyet búcsúztatáskor érdemes figyelembe venni:

Szeretett személy elvesztésekor, sokszor okoljuk a Jóistent, vádoljuk önmagunkat, vagy másokat, sőt, mi több: a testet, melyből kiköltözött a lélek, élet, energia, (nevezze, ki hogyan akarja), ezt a testet az elment személlyel azonosítjuk. Analógiával élve: ez olyan, mintha levetnénk magunkról egy kabátot, és ezt a ruhadarabot a hozzátartozóink siratnák. Mivel sokan átérték már a klinikai halál állapotát, halálközeli élményt, stb., erőt meríthetünk az élet folytatásának hitében. A halál utáni élet folytatását kellene szem előtt tartani temetéseken, és a hozzátartozóknak a lehető legtöbb vigaszt nyújtani. Nem pedig a feltámadásra várni, hiszen a halál pillanatában, különválva a testtől, ez máris megtörténik! A temetéseken elhangzott „Adj irgalmat, adj nyugalmat...” c. dallam, melyben felhangzik a „Tegyük hát le szép csöndesen sötét sírnak ölébe...” mondat, egyáltalán nem szolgálja a vigaszt, hanem még jobban tépi az amúgy is fájó sebet.

Mivel az ember tudatos lény, érzései vannak, melyek szubjektív, belső érzések, nem köthetők a fizikai testhez – ebből az következik, tudnunk kell, hogy többek vagyunk fizikai testünknel, odaát a legértékesebbet: az egyéniségünket, emlékeinket, szubjektív érzéseinket visszük magunkkal, emlékezéskor is ezt kéne szem előtt tartani, mint temetéskor. Nem pedig az itthagyt, fizikai testre koncentrálni. Hanem az életre, emlékekre, harmóniára, hiszen életre születtünk. És ez a fontos.

Az emlékezésről

Itt az ősz, mindenszentek, halottak napja időszaka. Eltávozott szeretteinkre emlékezünk, mely összefügg az elmúlással, a „nincs” érzésével, és azzal is, hogy végül is, mindent itt kell hagynunk. De mindezt. Mivel a haláltól való félelem összefügg az ismeretlentől való félelemmel, talán tudatlanságból is, a halálhoz, az elmúláshoz a fekete, sötét színt társítjuk. Többek közt ehhez is kapcsolódnak olyan szokások, hogy sötét színű öltözetet viselünk. Fontos azonban tudni, hogy egy dolog a szokás, előítélet – mert bizony ilyen is van, és más dolog az emlékezés, ami nem a külsőségeken múlik. Szébbnél szebb koszorúkat, mécseseket vásárolunk. Ezzel is tiszteletünkkel adózunk elhunyt szeretteinknek. Ám sajnós, mint a sötét szín esetében is, itt is találkozunk előítélettel. Egy példa: találkozunk egy alig kidekorált sírral. Mécses, koszorú, alig, ha csak néhány darab van rajta. Ilyenkor hallani, hogy „alig törődnek a sírral, nem foglalkozik vele, mi több, nem szerette eléggé!”

Itt is fontos megjegyezni, hogy az emlékezés nem a koszorúk, mécsesek mennyiségétől, minőségétől és főleg nem helyszínétől függ. Mert ugye, nem az itthagyt, porladó testre emlékezünk, hanem az emlékeinkben és odaát élő szeretteinkre.

Gondolatok az elmúlásról

Veszteség, halál, elmúlás – a téma örök érvényű. Emberek, különbözőek vagyunk. Lesznek, akik értik a dolgok lényegét, és olyanok is akadnak, akik nem. Az ember, természetéből adódóan mindig is tartott az ismeretlentől. És mivel a halálról is sokféle az elképzelés, csak találgatni lehet, mi lesz a „nagy pillanat” után, így különféle tulajdonságokkal vértette fel magát az elmúlást. A hívő ember hol hisz valami-féle tovább létezésben, hol nem. „Születésünktől a halálig, utána nincsen semmi” – mondják sokan. És mivel nincs semmi, ebből következik, hogy a veszteséget, halált, szükséges rossznak, bajnak, sötétnek véljük. Ehhez részben igazodik a vallás. Hiába Krisztus ígéje, feltámadás, minden egyéb. A külsőségek akkor is a rémületre, félelemre, mi több: fájdalomra építenek.

Amint látni, az emberek nagy többségének „forró kása” a halál témája. A következőkben egy példán keresztül szemléltetem, hogyan is enyhíthető az elmúláshoz, gyászhoz való viszony.

Hozzá tartozó halála, legyen az váratlan, vagy előre felkészült. Mire is gondolunk ilyenkor?

„Elragadta a kegyetlen halál, bár neki megváltás volt, de akkor is, ez baj, tragédia, mégis hogyan tudnánk feldolgozni?”

„Hogyan? Teljesen tanácstalan vagyok, kétségbeesett.” – mondaná egy gyászoló.

Vajon mit tudunk a halálról? Azt, hogy kegyetlen? Negatív? Gondoljunk bele: a halál a természet egyik, mégpedig alapvető törvénye. Magának Krisztusnak sem sikerült kikerülnie. És, ami elkerülhetetlen, az rettenetes és kegyetlen? Az élet az elmúlásra emlékeztet. Telnek órák, napok, hetek, évek, generációk, korszakok váltják egymást. Mindez kegyetlen? A halál akkor miért az? Válsunk prizmát. Ugye, hogy nem kegyetlen?

„De akkor is hiányzik. Ó, jaj, ő már nincs többé. Nem látom már, eltemettük, sírban alussza örök álmát.”

Gondoljuk át. Mit él át a haldokló? Mit tudunk róla? A halál pillanatában kilép a testéből. Csupa boldogságot érez, látja már elhunyt hozzátartozóit. Szemet gyönyörködtető fény tárul eléje. Nem érez fájdalmat, újból friss, telve energiával. Bár fizikailag nincs jelen, tovább létezik. Mi ebben a rettenetes és fájdalmas? Fájhat, ha boldogság, szeretet veszi körül? Fájhat, ha már olyan helyen van, ahol nincs betegség? Ugye, hogy nem.

„A fiatalon, váratlan tragikussággal elhunytak. A veszteség, akkor is szörnyű és borzasztó.”

Az életben sokszor nem úgy történnek meg az események, ahogyan mi elképzeljük. Ismerős a mondas: minden a maga idejében. Így igaz az elmúlásra is. Hiszen tudjuk előre meddig tart földi utunk?

Nem tudjuk. És bár tűnjön bármilyen váratlan-nak, semmi sem történik előbb vagy utóbb.

Építsünk tehát a hitre, reményre. A jajveszékelés, fájdalom, táplálja a hitet és a reményt? Ugye, hogy nem. (Találóan megjegyezném, a fekete színnel nemcsak a gyászt kéne jelképezni, hanem az ember tudatlanságát is).

Szeretteinkre való emlékezés alkalmával, amikor gyertyát gyújtunk, ne a tudatlanságból fakadó fájdalomunk, hanem a reményt, hitet adó gyertyafény és eltávozott szerettünk földöntúli boldogsága legyen a szemünk előtt.

Az elengedésről

A szerelem fáj – tartja a mondás. Ha ez így van, akkor ez a veszteségre hatványozottan igaz. Fáj, ha elveszítünk valakit, szakítás, esetleg halál kapcsán. Nagyon tud fájni. Ha anyagi javat veszítünk, legyen az pénz, ház, autó, egyebek – az is. No de mi is okozza a veszteséggel járó fájdalmat? Az ember lelkivilága nagyon összetett. Már gyermekként sírunk, amikor tönkremegy, elveszik a játékunkat. Akkor aztán mondhatják nekünk, hogy nem baj, lesz másik! Akkor is rosszul Esik. Szóval, élete során sok mindent amit tud, megszerez, vagy elveszít az ember. Tapasztalatok alapján, viszont egyvalamit nem nagyon tanul meg. Elengedni. Fontos ez szakításkor, halálesetkor, és bármiféle veszteségkor. És ilyenkor, a hiányban érzett fájdalmában sok mindent okol: haláleset-

kor magát a halált, Istent, bárkit. Ezért is nem akarunk megbarátkozni az elkerülhetetlennel. A tapasztalatok fényében ilyen esetkor nem sokat segít a valóság, hit, Biblia, túlvilág ismerete. Véleményem szerint: ha az ember bizonyosan tudná, hogy a maga teljességében, fényességében létezik odaáti élet, akkor sem tudná a szeretteit csak úgy elengedni. Márpedig elengedni tudni kell. Ehhez jön az, hogy akit, vagy amit szeretünk, automatikusan kisajátítjuk. Az enyém és senki másé! Halljuk sokszor. Hiszen, embereket is szeretünk birtokolni, tulajdonunknak tudni. Azt azonban már nem vesszük észre, hogy mindenkinek van saját sorsa, életútja. Amit sokszor, vagy nem sokszor, nem tartunk tiszteletben. Nos, a lényeg az, hogy az ember száz szállal kötődik, ragaszkodik, és ha mindez „elszakad” ez okozza a legnagyobb fájdalmat. Azért az nem kis dolog. Volt már Krisztus, Krisna, Buddha, és még néhányan a vallási tanítók közül. Krisztus például meghalt értünk a keresztfán. No de, gyász megélésekor, sokra megyünk vallási tézisekkel? Itt jön a képbe az, ha az ember bizonyosan tudná, hogy van túlvilág, az elengedés nehezére esne. És amíg az ember nem tud elengedni, békével, addig hiába is lesz Krisztusunk, Krisnánk, kinek ki...

Véleményem szerint, elengedést úgy lehet gyakorolni, ha szeretjük is egymást, de nem birtokló, ragaszkodó szeretettel. A kulcs talán a szabadságban rejlik. Képzeljük el: egymást elfogadva, szeretve, szabadon evezni az élet tengerén.

Az emberek hitvilága

Éppen egy érdekes, talán mindenkit érintő témáról elmélkedem. Mivel egyik kedvencem a filozófia, halál utáni életbe vetett hit, elgondolkodtam azon hogy az emberek hitét, reményét, talán kicsit új formába öntsük. Írásom célja, hogy bemutassam az emberek hitvilágát, túlvilágképét, és annak lehetőségét szeretném felvázolni, hogyan kaphat az ember több reményt, belső, lelki megerősödést, vigaszt temetési szertartáskor, illetve a gyász megélésekor.

Az embert, mint tudatos, érző és tegyük hozzá: kíváncsi lényt, már ősidőktől foglalkoztatja a túlvilági élet valamilyen formája. Mivel kíváncsi, érdekli, mit hoz a holnap, mit hoz a jövő, no és persze: vajon mi lesz a halál után? Merem állítani, hogy ez a kérdés, halál utáni léttel kapcsolatos témakör, öröktől létező és talán örökké tartó kérdése lesz az ember számára.

Hogy az emberiség ilyen kérdésekre választ kapjon, megnyugvást nyerjen, ennek megfelelően alapították a vallásokat, elég, ha a következőket említem: hinduizmus, buddhizmus, kereszténység. Minden vallásnak megvan a maga megalkotója, képviselője. A materializmust nem is keverem ide, mivel szerintem olyan „tudomány”, ami a tudatos, gondolkodó embert, csupáncsak fizikai, megfogható anyagra redukálja, ez itt nem kaphat helyet. Ahogy a hinduiz-

musnál Krisna, úgy a kereszténységnél Krisztus a vallás és a hit szinonimája. (Itt jegyzem meg, hogy Krisna és Krisztus neve eléggé hasonlít egymásra). Mint tudjuk, a nagy vallási tanítók hirdették a szeretetet, elfogadást, no és persze ami bennünket foglalkoztat, a halál utáni élet folytatását valamilyen formában. Most szögezem le, hogy „a mi lesz a halál után” minden vallásnak a leglényegesebb kérdése, és különbsége. Mert míg a keleti vallások hisznek a reinkarnációban, újjászületésben, körforgásban, addig a nyugati kereszténység a következő (ingatag!) alapon magyarázza a túlvilági létet.

Hogy szerintem miért ingatag, a következőképpen szeretném elmagyarázni. Leszögezem: senkinek hitéletét nem szeretném kritizálni!

Véleményem szerint az ember jelenlegi hitélete talán a félelemre épül. Istenfélő – mondják a hívő (Istent félő!) emberek, holott félni az égadta világon nincsen mitől. Kezdem is az elején. A szentírás, mint tudjuk, hűen beszámol az első emberpár „bűnbeeséséről”. Amint aztán „bűnbe is estek” – Isten akaratának, büntetésének jutalmául azóta minden embernek meg kell halnia. Innentől kezdve a halált úgy kezelik, mint egyfajta büntetést, örök bűnhődést az első emberpár vétkéért. Ám ennek nem kellene, hogy így legyen, mégpedig a következő okból: jelenlegi tudomásunk szerint az ember, ha megszületik, egyszer meg kell haljon. Ez egy természeti, egyetemes! törvény, ami mindenkinek osztályrésze, vallási

felekezettől függetlenül. Ha pedig törvény, itt egy analógia, ahogy az órák, nappalok, évek kezdődnek, elmúlnak, évszakok változnak, akkor eleve nem lehet büntetés. Ha pedig mégis, akkor a természet körforgása, nappalok váltakozása is annak kéne, hogy legyen. Hiszen a természet is körülöttünk ősszel elmúlik, „meghal”, tavasszal pedig újjászületik, „reinkarnálódik”.

Következő lényeges pont a temetési szertartás. Mivel a halál utáni élet a téma, ez az írásom legfőbb mondanivalója. Mindenki volt már temetésen, tehát tudjuk, milyen fájdalommal jár egy közeli hozzátartozó, barát, ismerős elvesztése. Az emberi fájdalom teljesen természetes velejárója az életnek, ám hogy vigaszhoz miképpen jutunk, és hogy a haláleset utáni megrázkódtatást hogyan éljük meg, dolgozzuk fel, itt jön a képbe a fájdalomenyhítés. Merthogy az embernek igazán konkrét enyhítésre, vigaszra van szüksége. Mert ami vigaszt temetésen kap, véleményem szerint édeskevés. (Bár, kevéssel is be lehet érni, de miért szenvedjen aztán éveken át az ember? Hiszen az életben nem lehet a szenvedés a cél!) Nos, tekintsük át a temetkezési szertartáson kapott „vigasznyújtást”:

Ha csak a külső formai oldalát nézzük a dolognak, már akkor szembeötlő, hogy a búcsúztatás az ember fájdalmára épít, nem vigaszára. Sötét színben az emberek fájdalmukat fejezik ki, de egyfajta rémületet is, gondoljunk az imában elhangzott mondat-

ra: „Ments meg minket a pokol tüzétől”. Aztán, hogy ez ne legyen elég a lelkiileg amúgy is összetört embernek, a „Tegyük hát le szép csendesen sötét sírnak ölébe” – ez nem hogy vigaszt nem nyújt, hanem a még meglévő sebet még inkább tépi. Az összetört, hozzátartozóját sirató ember lelkét pedig építeni kéne, erősíteni.

Ilyenkor érdemes elgondolkodni a következőn: a testet, melyet a sírba helyeznek, csak annyi köze van az elhunyt hozzátartozóhoz, hogy az élete, lelke, egykoron e testben tevékenykedett, tehát élt. Igazi önvalója, lelke, érzései, egyénisége, továbbra is megmarad, él, csak nem a fizikai létformában. Ezzel szemben a temetéseken egy valamikori, bekövetkezendő feltámadásról hallunk, utolsó ítéletről, bűnbánásról, bocsánatról. Apropos, bűnbánás. Emberi bűnnel, pokol tüzével szerintem ez emberi félelemre alapoz. Félelemre pedig nem lehet hitet alapozni, félelemmel hinni. Lényegében, ebből az szűrhető le, hogy az elhunyt teste vár az utolsó ítéletre, a feltámadásra, ami az itt maradottaknak vajmi kevés reményt nyújt. Hogy az emberek szívét hogyan lehetne még több reménnyel, vigasszal megtölteni, a következőképpen fogalmazom meg.

Egyre többet hallani klinikai halálból visszatért, visszahozott emberek élményeiről, akik egy rövid időre bepillantást nyertek odaátra. Többek között átélük az alagút-élményt, találkoznak elhunyt hozzátartozókkal, Fénylénnyel, aki tiszta szeretetet sugá-

roz, miközben addig soha nem tapasztalt boldogságot, szeretetet élnek át. Áttekintik életfilmjüket, kiértékelik addigi cselekedeteiket. Mivel ezen élményeket mindenki átéli, vallási felekezettől függetlenül, a Napnál is világosabb, hogy a meghalás, halál folyamata nem kevesebb, mint emberi esemény, akárcsak a születés. És mivel emberi esemény, mindenkire egyformán vonatkozó, tehát univerzális, az emberek túlvilágképének ilyenén formálása, tanítása eleve megkönnyíti a gyász megélését. Ugyanis, ha a halál utáni élet hitét úgymond közös alapra helyeznénk, ez jelentheti egyfajta újszerű megközelítést a túlvilági létnek, melynek célja, hogy az ember lelkiileg megerősödjön, erős legyen abbéli hitében, hogy a halál után a hozzátartozót szeretet, boldogság várja, végül is, a „romlatlanságban támad föl” – talán így kellene értelmezni. Hiszen az énünk, lelkünk örök, tehát romolhatatlan.

Szeretném leszögezni: mivel a Nap mindenkire egyformán süt, a túlvilági boldogság nincs feltételhez kötve, hiszen a Fény/Isten tiszta, önzetlen szeretet, (ezért is nem kéne pokollal „jutalmazó”, embereket megosztó Istenre gondolnunk) és az életben csak az számít, mennyi szeretetet osztunk meg másokkal. És nem utolsósorban az emberi bűnről, utolsó ítéletről annyit: mivel az ember cselekedeteiért saját maga felel, az életfilm áttekintésekor saját szemszögen éli át másoknak okozott örömet vagy kárt – az ember saját maga ítéli meg tettei következményeit.

A következőkben szeretnék egy történetet szemléltetni, melynek főszereplője egy ember, aki bár nem hiszi Istent, de természetesen szereti családját és embertársait, tehát jó ember. Igaz, lekötik őt az anyagi javak, mígnem egyszer csak szembesül a halállal. Az ő és hozzátartozói szemszögéből mutatnám be, hogyan lenne alkalmazható a gyakorlatban a lelki segítségnyújtás egy mindent átfogó túlvilági hitrendszer alkalmazásával.

Emberünket élete során sok minden foglalkoztatja, elég csak tanulmányokra, karrierre, gazdagságra, jólétre utalnunk. Néhányszor elgondolkodik ugyan arról, mi lesz, milyen lesz, ha már „nem lesz”, ám mivel a materialista szemlélet azt nevelte belénk, hogy az életünk a születésünktől halálunk pillanatáig tart, utána nincsen semmi, ennek köszönhetően nyomban félelemmel telve el is hessegeti még a halál gondolatát is. Szinte irtózva gondol rá, minimum fekete sötétségnek definiálja azt az eseményt, ami, valljuk meg, minden ember életében biztosan eljön. Így aztán nem is foglalkozik vele, éli az életét, akárcsak mindenki, él a karriernek, ragaszkodik mindenhez: házhoz, villához, autóhoz, emberekhez, szinte minden birtokolni kíván. Élete ebben a mederben halad tovább, éli stresszel, pénzhajhászó életét feleségével, leányával, addig míg gondja nem támad az egészségével. A rengeteg stresszel teli, karrierközpontú élet most visszaüt, és kezében a szörnyű diagnózissal, elkeseredve veszi tudomásul, hogy már nincs sok

ideje hátra e világon. Ezt követően átéli a haldoklás különböző fázisait, kételkedik betegségében, vádolja az embert, Istent, mindenki felelős!, utána megnyugszik, talán megbékélve a gondolattal, hogy már nincs sok idő hátra. Ám gondolatai nem hagyják nyugton: „mi lesz az oly sok éven át szerzett vagyonnal, házzal, autóval, családdal, hisz az enyéme!” – itt érhető tetten az ember birtoklási vágya, ugyanis a birtoklás, ragaszkodás megnehezíti a majdan bekövetkező elengedést.

Többször ilyen gondolatokkal küzd, kénytelen az elkerülhetetlen halálra gondolni, még akkor is, ha emberünk úgy gondolja, hogy a halállal a „fekete, nagy semmi” következik. Így érkeznek el az utolsó órák számára, ám mivel mégiscsak szeretne békében meghalni, leányát elküldi a paphoz, remélve, hogy feloldozást kap. Ám a leány szomorú hírral tér haza haldokló édesapjához: mivel nincs megkeresztelve, nem kaphat feloldozást. A leány közli a pap elhangzott szavait: „Feloldozást csak a híveink kaphatnak. Isten országába természetesen csak ők juthatnak be, bűnbocsánat által.” – megállunk egy pillanatra: annak fényében, hogy a halált mindenki egyformán éli meg, miért kell az embereket megosztani? Neki ez jár, neked már nem, mert nem hiszed!

„Ne menj, maradj még!” – kérik a hozzátartozói a haldoklót. Mivel a haldokló retteg a haláltól, visszatartja őt félelme, az, hogy mindent elveszít, amit birtokol. Természetesen félelme és hozzátarto-

zói miatt maradna, ám már nem bírja tovább és mintha megkönnyebbülten is, de kiadja lelkét. Ehhez hasonló esetekben, még ha a haldokló nem is hiszi a halál utáni létet, de már keres valami fogódzót. Magyarázzuk el neki, hogy hiába hiszi a halált sötétnek, de odaát boldogság, szeretet várja, a földi dolgokat békében engedje el, hiszen a legértékesebb: énje, emlékei, addigi tapasztalatai, szerettei iránt táplált érzései örökre megmaradnak, melyeket magával visz odaára és hogy nem az utolsó keneten, temetési szertartás fajtáján múlik túlvilági léte sorsa.

Mivel emberünk úgy hal meg, aki elméletileg a pap szerint be sem juthat Isten országába, annak rendje és módja szerint polgári temetést kap. A temetésen természetesen szó sincs Isten országáról, feltámadásról sem, így amilyen lelkileg megtörtén érkeztek a rokonok, barátok a temetésre, olyan keserűen, még megtörtebben mennek el a halotti torra, majd haza. Hiszen akit eltemettek, sohasem látják viszont. Nos, a hozzátartozók nem érdeklik meg, hogy lelki vigaszt kapjanak a temetési szertartáson? Hiszen, mint tudjuk, a polgári temetésen az itthagyt, fizikai testre fókuszálnak, és hiába érznek együtt a fájdalommal, és bármily ékesszólóan búcsúztatnak, a lelki orvosság az ittmaradottak számára hiányzik. Mondhatnánk aki nem bírja feldolgozni a veszteséget, majd elmegy pszichológushoz. Ám hiába magyarázzák a kliensnek, hogy el kell engedni, közben tömve depresszió elleni pirulákkal: a veszte-

séggel akkor is együtt él tovább. Idővel ugyan feldolgozza, de reményt, hitet kell táplálni az emberekben. Szükséges a hozzátartozókat megerősíteni abbéli hitükben, hogy bár a testet eltemették, és igaz, hogy fizikai formában nem látják már őt, de a lényege: személyisége, énje továbbra is él. A veszteség természetesen így is fáj, de ha a szeretett személy halálát úgy kezelnék, hogy utána boldogság, szeretet várja az elhunytat, élete tovább folytatódik – ez nem csak a fájdalmat enyhítené, de a gyász feldolgozását is nagymértékben csökkentené. Hiszen az életet élni kell tovább. Tehát a megoldás? Bármily temetési szertartáson szükséges a túlvilági élet olyan bemutatása, ami mindenki számára érthető, elérhető, tehát a halálközeli élményen átesett emberek beszámolóí alapján felállítani egy olyan rendszert, ami közös vallási alapon működik.

Nos, a fenti történetből kikövetkeztethető: a bemutatott családapa a karriernek élt, megbetegedett, félt a haláltól, és mivel nem volt keresztségben, így, mondhatni szimpla temetést kapott. Szándékosan választottam egy olyan ember esetét, aki nem hisz Istenben, mégpedig azért, hogy bemutassam: az Isten, Fény mindenki számára elérhető, azon egyszerű okból, hogy mindenki, hitétől függetlenül megéli ezt az élményt. És ez nincs feltételhez, bűnbocsánathoz kötve, a Fény mindenkinek felragyog földi élete végén.

Hegedűs Máté

A Szabolcs-Szatmár-Bereg-megyei Nyírbátorban élek három éves korom óta, mert nevelőszülőhöz kerültem.

Még iparis koromba kezdtem verseket írni, azután évek maradtak ki és csak 2007-ben kezdtem regény írásába, a germán mitológia és a misztikum világáról írtam. Azután egy ifjúsági regényt, aminek az Eltitkolt érzelmek címet adtam.

2011-ben kezdtem az Apokalipszis lovasai regénysorozatba, abból három rész készült el. Még nem sikerült kiadni.

2015-ben született meg az írói nevem, a Matthew M. D'Arc, és így publikálok a wattpadon.

A versírás 2018-ban vette kezdetét.

Oldalam: www.negylovastortenetek.blogger.hu

Jeanne D' Arc dicsőségére

1412 januárjában született egy élet,
szóljon hát az isteni dicséret.
Vízkereszt napja egy Francia hősé,
életét adta a Francia királyságért.
Jeanne D' Arc te vagy a várt jóslat,
hogy megvédd az elveszett országotat.

A Százéves háború egy birtok miatt volt.
Lotharingia adta a bátor harcost.
Domremy kis falú adta a hőst,
vele együtt a leendő jövendőt.
Harang zúgásával kezdődött minden,
hogy higgyenek a Szent Szűzben.

A harangzúgás, ami megmutatta a csodát,
győzelmet értél el, visszavetted Orléanst.
Drága Jeanne, csodás harcos voltál,
a te Dauphinodat királlyá koronáztál.
Azonban egy napon megváltozott minden,
mert a Francia királyságon bosszút állt az isten.

Bátor harcost egy cselszövés érte,
lett volna idő, az angoloktól kimentse.
VII. Károly tudod mit tettél!
Jeanne D' Arcot fiatalon elveszítettél.

Sok száz éve már annak a napnak,
hogy Jeanne D' Arcért imát mondjanak.

Születésnap i áldás II.

Egy októberi napon történt, hajnalában,
gyermek született egy távoli városban.
Egy lélek kezdi élni az új megkapott életet,
nevet is kapott, nem mást, mint az Éva nevet.
Az Univerzum ráhelyezte védő hatalmát,
hogy tisztán élje minden elkövetkező napját.

Reménnyel teljen minden napnak elkövetkező
percei, ezt kívánom,
az Univerzum hatalmának ereje reád szálljon.
A 37. születésnap adjon neked, erőt és örömet,
és még sok megélt évet.
Versem végén mit is mondhatok?
Szívből kívánok sok boldog születésnapot!

Névnapi köszöntő

Minden évben, egy meghatározott napon
az emberek köszöntik egymást, így hagyom.
A neved lehet Eszter, Anna vagy Júlia,
legyen a nap köszöntő, amit neked mondanak.
Legyen ez a köszöntő öröm és névnapi áldás,
mert elérkezett a napod, a névnapi mondás.

Végül mit is mondhatok,
szívből kívánok boldog Névnapot.

Ima egy lányért

Kedves Isten, fent az Univerzumban,
hozzád fohászkodom verses formában.
Van egy lány távoli városban,
szüleivel éli életét, örömben és boldogságban.
Kedves lány, és a szavak zsonglőre,
ismerhetem, már jó pár éve.

Kérlek Isten, halld meg ezt az imát,
add meg neki a várt boldogságát.
Évának hívják, kérlek segíts neki!
Barátja lehetek, engedd egészségesnek lenni.
Igen egészségesnek,
a szavakkal szeretne még dolgozni,
jó fantáziájú,
sokat szeretne a szavakkal zsonglőrködni.

Kérlek Isten, add neki a várt egészséget,
így általa, a boldogságot és örömet.
Ima egy lányért, szóljon róla ez a vers,
kérlek Isten, Évát óvd és szeresd.
Szóljon hát e vers, Ima egy lányért,
és a jószívű, tiszta barátságáért.

A Föld fohásza II.

Homo Sapiens! A Földbolygó beszél hozzád,
tudom, nem bírod a meleg klímát.
Hatalmasok! Mi van a Párizsi klímaszerződéssel?
Vagy talán ez az amit vonjak kétséggel.
Megegyeztetek, hogy véditek a fontos ózonréteget,
hogy a bolygótokért mindent megtesztek.

Greta Thunberg fiatal aktivista
a követői gondolnak a Bolygóra.
Igen, gondolnak, mert fontos ennek a nemzedéknek,
minden köszönhető Greta Thunbergnek.
A Föld nevű bolygó veszélyben van, de nagyon,
vajon ki rak rendet, a meglévő Káoszon?

Elérkezett az a nap, most a Föld kiállt,
az emberiség eléri-e a holnaputánt?
Most már minden rajtad múlik, te Ember,
ha nem akarsz harcot vívni a végzetteddel.

Ez a vers a Föld nevű Bolygó fohásza,
nem másnak, mint Greta Thunbergnek ajánlva.

Születési áldás

Ó! Te hatalmas Univerzum odafenn,
aki már ott volt az Emberiség kezdetében.
Életet adsz, már régóta, amit köszönünk,
minden életért, egészséget adj nekünk.
A megszületett életért, kérünk, add áldásodat,
adj a lélekre, Univerzumbeli hatalmadat.

Kérlek téged Isten! Áldd meg ezt az érző lelket,
adj rá neki hatalmas szeretetedet.
Hiszünk benned, Isten szeret már régóta így van,
hiszünk a hatalmas szerető Univerzumban.
Áldd meg kérlek a halandó lelket, a hatalmas erőddel,
mert szeretetet és boldogságot árasztasz, a lelkeddel.

Szeresd a virágot

A természet kincse, a nagyszerű virágok,
kérlek ne tépd le, ne is bántsátok.
Óvd meg ezt a csodát, mert csak szeretni lehet,
ha sokáig fent van, így csak szívességet tehet.
Halandó! A fák, a virágok csak nekünk teremnek,
legyünk értük csodával, mert nagyon hőségesek.

Szeresd a virágot, mert nekünk tesznek csodát,
így megismerheted a természetnek, Isten hatalmát.

A virágok, Isten nagyszerű munkái,
ne bántsd, ha még szeretnél sokáig élni!
Szeresd halandó, és hagyd, hogy tovább éljen,
mert ő általuk lehetünk sokáig egészségesben.

Műanyagtenger

Az emberiség nagy találmánya a műanyag,
amit belecsomagol, az benne is marad.
Műanyag nélkül nem kapcsolhatnánk villanyt,
így a világításhoz, csak a gyertya marad.
Az emberiségnek megkönnyebbülhetett az élet,
e találmány csak rövid távon szép ígéret.

Egy napon megváltozott a műanyagok sorsa,
használat után, egyből tesszük a kukába.
Így újabb tűz a Kék bolygó ellen,
így kapavágás saját magunk ellen.
Vajon meddig használjuk ki még a Föld nevű hazánkat?
És szennyezzük vele a Kék bolygónkat.

Ember! A sarkoknál is ott van a műanyag már,
ezzel sok száz madarat már el is pusztítottál.
A végzeted nem más lesz, mint a felfedezett anyag,
a sok száz madarat elpusztított, műanyag.

K. T. Bernadett

K. T. Bernadett közgazdászként diplomázott közel két évtizede. Az egyetem után elvégzett egy tolmácsképzőt, a francia szóbeli vizsgán eredményesen teljesített. Angol és olasz nyelven is beszél.

A nagybetűs írással három éve próbálkozott először. Egy éve pedig megállás nélkül ír. A második könyve remélhetőleg Karácsonyra megjelenik.

Az íráson túl szeret olvasni. Szabadidejét a családjával, férjével és három gyerekével tölti.

Nincs még vége!

Játék volt, jó játék,
mondod nevetve.
Szenvedek, fáj még,
mondom remegve.

Minden nő egy eszköz,
mondod kacagva.
A szívem megtört,
mondom ordítva.

Sosem kedveltelek,
mondod szenvtelen.
Mindig szerettelek,
mondom csendesen.

Ne viccelj velem,
mondod dühösen.
Sosem vicceltem,
mondom mérgesen.

Te is belementél,
mondod rikkantva.
A szívem tört ketté,
mondom harsogva.

Nem érdekelsz többé,
mondod üvöltve.
A lelkem az ördögé,
mondom hörögve.

Örökre felejts el,
mondod lármázva.
Nem ígérhetem,
mondom sandítva.

Évekig játszottam,
mondod vihogva.
Most törlesztek,
mondom morogva.

Meg ne próbáld,
mondod reszketve.
Nem kérhetsz most már,
mondom nevetve.

Parancsolom,
mondod félve,
Én diktálok,
mondom végre.

A játékból kiszállok,
mondod zokogva.
A játék elindult,
mondom dohogva.

Tehetném-e jóvá,
mondod aggódva.
Késői a bánat,
mondom kiáltva.

Fontos voltál mégis,
mondod merengve,
A félelem kikészít,
mondom előre.

Ne adj ki, kérlek,
mondod félve,
Már rég megtettem,
mondom égve.

Gyűlöllek, tudod?
mondod rivallva.
Légy nyugodt,
mondom lassítva.

Ne játssz velem,
mondod aggódva.
Nincs kegyelem,
mondom magamba'.

A Sors utolér

A semmiből jöttél

Észrevétlenül.

A szívemhez nőttél

Mérhetetlenül.

Nem sejtettél semmit sem,

Nem adtam ki magam.

A vágy szétfeszített,

Majdnem belehaltam.

Kegyetlen játékot kezdteél

Szenvtelenül.

A szívem törted ketté

Menthetetlenül.

Mindennek ára van,

Te sem vagy kivétel!

Kezemben a számla,

Most fizetned kell!

A lelkem is belehalt,

Kacagtál rajta.

Ám erőre kaptam,

Rajtam nem fog a karma.

Ne próbálj keresni,

Se mentséget, se mást!

Nem lehet feledni,

A poklok bugyrát.

Tönkretettél életeket,

Feldúltál családokat...

A Sors Téged keres,

Boldog lesz, ha lecsaphat.

Kisháziné Vincze Julianna

Hat éves voltam, amikor az első versem született. Akkor már le tudtam írni, és a köténykém zsebében hordtam a cetlit egy ideig, amíg végre meg mertem mutatni édesanyámnak – és ő kinevetett; pedig mai ésszel is úgy gondolnám, hogy nem volt az olyan rossz.

Így aztán fél évszázad telt el a következőig, és kéredzkedik ki mostmár a többi is. Íróeszköz minden helyiségben van a házban, papír is akad, ha más nem, egy újság széle, ami néha sajnos kidobásra kerül. Node azért van, amelyik elkerüli ezt a sorsot, így egynéhány belekerülhetett ebbe a gyűjteménybe.

Téli hidegben

Bezárt a házba a tél.
Odakint a felhő, mint szoros sál, fojtogat.
Havat nem ígér, bár sötét,
Csak a tél ködét sűríti éjszakára.
Mára fagyot is jelez a rádió,
Csontig hatoló máris a hideg.
Minek is mennék ki ilyenkor?
A kályhától kapom a jó meleget,
Csendes helyet ad a puha fotel,
Kedves fényt lehel a lámpa,
S mára dolgom sem maradt;
De tavaszt mesél a könyvem,
Ami könnyen feledteti a komor időt.

Műtét előtti reménység

Mint a gyémánt egy szép nő kezében,
Ahogy a rügy a faág kérgében,
Miként búzamag fejlődő kalászbán,
Amint az igazgyöngy a kagyló héjában,
Akár a magzat az anyja méhében,
Úgy van életed az orvos kezében.

Nem vagyok egyedül...

A terasz végében, legfelül
Látni az üvegablak mögül,
Hogy fenn, az égen a Hold csücsül.
Közepében a nyuszifül
Most felém int üdvözlötül.
A sárga Hold ottan, legfelül
Azt küldi nékem üzenetül,
Hogy nem is vagyok már egyedül –
Hisz' velem van ő, s a nyuszifül.

Játszd velem az életet!

Akarsz-e velem játszani;
Mindig csak boldognak látszani;
Egymásban meglelni mind, mi szép,
Vigyázni egymás életét;

Megtudni, mi az, mi jó nekem;
Úgy szólni, hogy az csak szép legyen;
Szép a szó, s amit jelent,
Hogy béke legyen már idebent!

Tőlem is ugyanezt megkapod,
Ha szeretni magadat így hagyod:
Becsülve egymást és magunk,
S hogy érezzük, összetartozunk.

Lehet bár rossz is a világ –
Nem kell ránk szórja aranyát!
Rövid e földi életünk.
Csodákat egymásban lelhetünk.

Ötven év – Évának és Dodónak

Ötven év! Hej, ötven év!
Kimondani most de szép!
Nem számoltuk! Nem! Dehogy!
De legtöbben ott ragyog
Minden, mi jó volt és igaz.
Nem kellett máshonnan vigasz!
Ötven év! Kemény ötven év!
Munkára, bajra is elég –
De nem léptük át a nehezét!
Végigélni így lett csodaszép!
Ötven év! Harcos ötven év!
De megsegített bennünket az Ég,
S az erő, mi máig kitart.
Nem gyengíti semmi a kart,
Ha egymásnak segíteni kell,
Legyen bár ma is a gond ezer!
Ötven év! Gyönyörű ötven év!
Visszanézni milyen csodaszép,
Mert a társnak, ki mellettünk állt,
Nem törte meg a derekát
Semmi rossz, ami történhetett;
S mikor megfogjuk az ismerős kezét,
Csak a jó sugárzik át,
S megköszönjük egymásnak a csodát:
Az ötven évet és a családot.
Lám: valóra váltottuk az álmat,
S várjuk a további éveket,
A szépeket – velem és Veled.

B.S.-nek nyugdíjazása napján

Elmúlik – mert az a dolga.
Mindegy, mi vagy: úr, vagy szolga,
Bizony, hogy egyformán telik,
Hiába lassítná mindegyik.

Te csak őrizd ifjúságod,
Akkor is, ha másnak látod
Magad a hiú tükörben!
Ne higgy a múltó időben,
Hisz' csak kívül változtál meg!
Ne bánd a gyengülő térded!

A lényeg, hogy mi van belül.
Régi emlék mindig kerül,
Mégsem az a fontos dolog.
Lelked úgy magára hagyod,
S hervadni kezd az is, meglásd!
A jelen az, amit csak láss!

Gondot meg ne végy magadra!
Az a bolond, aki hagyja,
Hogy átjárja egész lényét,
S elvegye a léte fényét.

Vár az élet, hidd el, téged!
Úgy a legszebb, ha azt érzed,
Érted van mától a világ,
S neked kínálja aranyát.

Ne nézzél hát vissza soha!
Akkor a sorsod mostoha:
Ifjú akarsz megint lenni,
Mindenkivel csak jót tenni –
Nincsen feladat ma már!
Nyugalom az, mi neked jár,
Hisz' érted van mától a világ!
Neked kínálja aranyát!

Gyöngyöt kínál a friss harmat;
Szebb zöngéje van a dalnak;
Benne légy a hóesésben,
Szélfúvásban, lágy esőben,
A szikrázó napsütésben!

Érezd, ahogy lép a lábad;
Örülj minden szép virágnak;
Küldj füttyöt a kismadárnak!
Meg se' érintsen a bánat!
Hidd, hogy érted van a világ,
S neked kínálja aranyát!

Komáromi János

micsoda út ez!
vége sincs talán
fut körbe-körbe
semmit nem számít élet és halál
éppen test vagyok
nemrég csak lélek voltam
annyira megállnék már
olyan sokat kóboroltam

itt vagyunk még

itt vagyunk még
a szemünkben csillagok laknak
elkoptak már a vétkeink
de a vágyaink velünk maradtak

bennünk találkoztak
az egymást keresztező utak
lelkünk már
más világok felé mutat

sodort levél

sodort levél csapódik az arcomnak...
ó, én is mennyit harcoltam
mint szélfútta ágak közt vergődő
reszkető, tollas-csiripelő
téli fagyokban is tavaszt álmodó
zengő-hangú dalos rigó

semmit mond

semmit sem mond rólam
az álomba hullt idő
ma egyedül maradt megint
testem, a reszkető

ágyam lélekvesztőként ringott
a sötét-hullámú tengeren
átéltem újra az éveket
amikor senki nem volt mellettem

mint születés előtt a lélek
olyan magányos voltam megint
nem volt semerre fény
amely a sötéten átsegít

hópehely

hópehely párna
hull a világra
elfed, elaltat
gyengén simogat

hópehely libben
elvinne innen
jégkristály álmom
ma megtalálom

Te hol voltál?

Te hol voltál?
amikor este lett
amikor eltakarták a Fényeket
tedd fel a kezed
és várj nyugodtan
mond hittél, hogy: Én nem tudtam...

Te hol voltál?
amikor a hajnalt vártuk
de már nem láttuk
a remény merre járhat
és tudtuk csak véletlen lehet
ha ránk talál a bűnbocsánat

Te hol voltál?
amikor tenni akartunk
de kezünk bénán lógott
a félelem elszorította a torkot
és morgolódó-mosolyok között
rejtőztünk egymás háta mögött

Te hol voltál?
amikor nekünk is itt kellett volna lennünk
nem csak gyáván vegetálva léteznünk
vagy valahol itt voltunk?
és bamba értetlenséggel néztünk
hogyan válik hazugsággá a múltunk

Te hol voltál?
miért is kérdezem?
hiszen én is éppen csak létezem...

60 év...

60 év...

60 év álom...

én csak állok és csodálom
csodálom a megtett utat
a magam mögött hagyott múltat
lassan sötét lepel hullik mindenre
rácsukódik a felejtés az emlékeinkre
csak néhány fényes csillag világít nekünk
néhány örökké belénk égett történetünk

60 év...

60 év élet...

egyre közelebb az ítélet
lassan számot kell vetnünk
mi az amit tettünk és nem tettünk
vannak emlékek amelyek örökre megmaradnak
talán ifjúkori álmaink örökre megtagadnak
de mit tehetnénk, a sorsunkat nem mi írjuk
bár a meghatottság könnyeit mi sírjuk

csend hull haikuk

már szőlő érik
már dér-csend hull a fákról
halványul a Nap

fakult levelek
bicegő szellő-évek
még elkísérnek

borzolt tollait
vacogó verebeknek
simítja a szél

tej-szürke égbolt
ősz-hideg esőket hoz
futni nincs hova

levelek rejtik
egy magányos pad vacog
szél fut köröttem

de Te

valaha velem futottak a fák
néha el-el maradtak mögöttem
olyankor nem látta más
csak Te, ha megjöttem

valaha lépteim vezették esti fények
néha eltévedtem mégis a sötétben
olyankor nem hallotta más
csak Te, hangom a szélben

valaha átöleltek a csend karjai
néha a robajló világ mégis megtalált
olyankor nem érezte más
csak Te, fáradt szívem bánatát

valaha megmérgeztek a hiábavalóság percei
néha a kétségbeesés költözött belém
olyankor már nem hittem többé...
...de Te, hozzám érkeztél

egyszer voltam

egyszer voltam
magányos bolond
Te merre jártál
soha el ne mondd

keserű-fényű Hold
vigyorgott rám
hideg-izzadtságtól
lucskos volt ruhám

elsárgultak a lapok
a kezemben
haldoklott a fény
a szememben

sohasem tudtam
mikor jött az éj
nappal is emésztett
a sötét-szenvedély

a világban elvesztem
bár sehova sem mentem
bölcsebb lettem
ahogy mindent elfeledtem

elvesztem

én elvesztem
a fekete-homályban
eltűntem
a megfulladt vágyban
a némaságom
egyre fojtogatott
a csendem
szívembe markolt
gerincem törte ketté
sok hiába áldozat

zuhanó idő

sikolt egy levél
sárga zuhanás
elalvó ősszel
barna elmúlás
erek bomlanak
csenddé alvad a múlt
egykori Élet
pókhálónak fakult
csobbanó vízben
eltűnnek a cseppek
sötét pára-párnák
lassan eltemetnek

ahogy a...

ahogy a Napba zuhanó üstökösök
szórják szét végső sóhajukat
éppen úgy voltál nekem az utolsó menedék
ahogy az éjszakai égboltra felfestett csillagok
olvadnak a hajnal tűzébe
éppen úgy olvadt fáradt lelkem is tebeléd

ahogy a fűvön szétszórt angyal-könnyek
lebbennek láthatatlan táncra a napsugaraktól
éppen úgy tetted könnyűvé sorsomat
ahogy a szomjas föld magába issza
tikkad-nyár záporának patakzó veritékét
éppen úgy tetted valósággá imádságomat

ahogy a vándormadarak ájultan-zuhanó röptében
benne van az örökké hazavezető út üzenete
éppen úgy voltál mindig a végső cél
ahogy a végtelen számtalan végesre bomlik út közben
és részekből tapasztunk tört-egészeket
éppen úgy lettem teljes amikor megjöttél

ahogy a hallgatótag Űr kitölt minden ásító teret
elnyel minden létezőt és meg is teremt
éppen úgy oldottuk fel... és alkottuk újra Önmagunk
ahogy anyag és energia egymásba végnélkül átlényegül
mert az isteni-kódok ritmusára lüktet a Létezés
éppen úgy változunk... és mégis Egyek maradunk

valaki

reggel mindig ott láttam...
ahogy a buszra éppen felszálltam
csak rám nézett és már ment is tovább
napfény bujkált a hajában
hogy hová ment én nem láttam
soha sem szólt semmit hozzám
mosolya örökre belém égett
ahogy az utcán tovább lépett
rólam semmit nem tudhatott
néha még a hajnal sem fénylett
biztos sehonnan el nem késett
...de busszal soha nem utazott

gyertya lángja

gyertya lángja békét lebbent
meggyújtottuk, rögtön csend lett
csillag pattan, tüzes szikra
csodát terít álmainkra
árnyak tánca fenyő ágán
havas tájon jég-szivárvány
gyermekarcon fény hintázik
a vén fenyő sosem fázik
csillanó fény ezüst gömbön
gyertyalángból fátylat szőjön
suttogás kél csendnek szárnyán
angyalt váró boldogság jár
hópehelybe rejtett csoda
szállingózik Menny mosolya

vannak – voltak

vannak órák
vannak percek
vannak kvintek
vannak tercek

van üteme a dalnak
van ritmusa a szónak
van csend és nyugalom
van erő és hatalom

volt múlt és van jelen
volt remény és reménytelen
volt gondolat és hit – erős
volt ismeretlen ismerős

voltak évek
voltak álmok
voltak keresők
voltak találók

...és

és tűz
és csend
és hamu
szél hangja kél a szürke mezőn

és seb
és könny
és fájdalom
csak a szél ölel védelmezőn

és korom
és halál
és romok
forró szél mar árkot az arcokon

és bánat
és gyűlölet
és némaság
magányos szél sír elhamvadt tájakon

és minden
és semmi
és minek
hallgatatlan imákat sodor szerte a szél

és jaj
és újra
és soha
annyit ér... mint mikor a szél beszél

villám-csend

nem vártam sokat
csendet akartam
elhalt a hangod
egyedül maradtam
füst tekert nyakamra
megfeszülő hurkot
tűzlángok perzseltek
aléló ajkaimra csókot
fáradó lépteim
magamra találtak
a hazudott imák
folyton meggyaláztak
zuhanó-zajokat
vonzott a hajnal
felszakadt az éji-köd
visszhangos robajjal

szimpla-csend lett hirtelen
a villanás távoli
morajjá változott
és a felhők közé keveredő
sötétség lassan összezárult
elsimultak
feketévé szelídültek
a napfényben tündöklő színek
és a felhasított ég
fájdalmas lüktetése
lassan néma
puha meleggé változott

Egy "paradicsomi" világ

Szokásos nap, szokásos bevásárlás. Listával a kezemben sétálgatok a pultok között. Kenyér megvan, tej megvan, tejföl megvan stb. Mi is kell még? Sűrített paradicsom. Nézzük csak hol is van? Itt van, megvan!

De nicsak, többféle is áll a polcon! Hát akkor nézzük melyik mekkora, mennyibe kerül? Nézegetem az üveget és egyszer csak megakad a szemem egy feliraton. "Készült paradicsom felhasználásával."! Érdekes, hogy ezt a feliratot eddig nem is vettem észre. No, hát milyen üveg ez a kezemben? Nem nyúltam mellé, ez bizony egy sűrített paradicsomos üveg. Akkor meg minek kell ráírni, hogy paradicsom felhasználásával készült? Hát készülhet másként is?

Belém nyilallt a kétség: ezek szerint készülhet?!

Édesapám már gyermekkoromban megmondta: „Nem szabad "ízű" (pl. citrom ízű) szörpöket venni, mert abban nincs gyümölcs”. Régóta tudom, hogy vannak "ízű" szörpök és azt is, hogy a borban sem csak szőlő van. Szóval az italoknál ez már nem tűnt föl, de a sűrített paradicsom...

Hát persze, tudom én is! Ma már sok-sok árun rajta vannak a feliratok.

Most még csak azt tüntetik fel, hogy a tej, a túró, a tejföl mennyi valódi tej felhasználásával, a felvágott, a kolbász, a sonka mennyi hús felhasználásával, a csokoládé mennyi kakaó felhasználásával stb. készült. Hány százalékuk az eredeti alapanyag.

Lelki szemeim előtt már látom a tisztán, 100%-ban műtejjel, műhússal és kitudja még milyen műizékkal készült élelmiszereket. Amikor majd ilyeneket eszünk reggelire, ebédre, vacsorára, az lesz ám az igazi "műélvezet".

Persze, egy sűrített paradicsomos üveg felirata miatt talán nem kellene ilyen sötétben látni a jövőt. De nem csak erről van szó!

Talán csak ezért szaladt el a fantáziám, mert túl sok "mű", vagy – apám szavaival élve – "ízű" dolog jelent meg körülöttem az utóbbi évtizedekben.

...és nem csak az élelmiszerek esetében!

Sok az "ízű" politikus, tévés, mester, vállalkozó, hivatalnok, újság, film stb. Sőt lassan alig-alig akadnak másmilyenek. Kihalnak, elmennek, "jobb belátásra térnek" és igazodnak.

Csak legalább arra figyeljünk, hogy érzelmeink ne váljanak "ízű"-ekké. Hogyan néznénk ki például egy ilyen felirattal:

„Szerelmes – Készült: 20% valódi szerelem felhasználásával”?

Kiskarácsony nagykarácsony

(A jól ismert dal és az a néhány versszak, amit 1998-ban írtam hozzá. Azóta nálunk minden karácsonykor így hangzik el.)

Kiskarácsony, Nagykarácsony!
kisült-e már a kalácsom?
Ha kisült már, ide véle,
hadd egyem meg, melegében!

Jaj de szép a karácsonyfa
ragyog rajta a sok gyertya.
Itt egy szép könyv, ott egy labda,
Jaj de szép a karácsonyfa.

Béke szálljon minden házra,
kis családra, nagy családra,
karácsonyi fenyő ága
hintsél békét a világra!

Minden gyermek izgalomban,
jön-e már a kis Jézuska?
Ide ér-e ma estére
Karácsonynak örömére.

Gyertya lobban, fenyőágon
ettől oly szép a Karácsony.
Álljunk körbe, mindahányan
énekeljünk boldogságban.

Karácsonykor azt kívánom,
hogy a dalom messze szálljon,
minden szívre, rátaláljon
és a világ jobbá váljon.

...és ha elszállt már az ünnep,
ha a lángok messze tűntek,
emlékezzünk, újra várva,
karácsonyi boldogságra.

Angyali mese

Kicsi angyal könnye pereg
vigasztalja égi sereg.
Elveszett a glóriája
egyik felhőn sem találja.

Ezüst fényű, kicsi ékszer
viselése sosem kényszer.
Büszke volt rá nagyon-nagyon
értéke nem kincs vagy vagyon.

Holdsugárból éjjel szőtte,
szeretete fogta össze,
fényét tiszta lelke adta.
Vigyáz reá, megfogadta!

...és lám, mégis nyoma veszett!
Szégyen, hogy mindez megesett!
– Hol lehet most? – kérdi ríva,
társaira tekint sírva.

Kutat szemük messze-nézőn,
szól az egyik együttérzőn:
– Talán leesett a Földre.
Rosszul tetted a felhőre.

Kicsi angyal egyet gondol,
megmenekül tán a gondtól,
alászáll most, le a Földre,
glóriáját megkeresse.

De a Földön merre, hova?
Mennyit kell kóborolnia?
Melyik utat is szeresse?
Hagyja, hogy szíve vezesse!

– Könnyem potyog, lábam fárad,
nem láttad a glóriámat? –
Így kérdez meg minden embert,
de glóriát senki nem lelt.

Lován léptet szelíd lovag,
kész elúzni a gondokat.
Vidám szívű, de magányos,
ahogy ez már hagyományos.

Ha valaki sír, meghallja!
Tudja, ezt Ő nem hagyhatja!
Keresi, hogy hol segítsen,
bánat már ne keserítsen!

Kicsi lány ül az út szélén,
könnye csorog fehér ingén.
Lehajol hát szelíd lovag:
– Meséld el a gondjaidat!

– Angyal voltam fenn az égben,
boldog voltam, vígan éltem.
Minden bajtól védett... az ám...
fejemen a szép glóriám!

Elveszett, most mit tehetek?
Boldog most sosem lehetek?
Hordjam folyton bánatomat?
Nem látják már mosolyomat? –

Szelíd lovag átöleli,
simogatja, becézgeti:
– Ne sírj édes, kicsi angyal
megbirkózunk minden bajjal!

Én megóvlak, megvédelek
s nem kell más, csak szereteted.
Lelked tiszta, láttam rögtön,
boldog leszel itt a Földön! –

Mosolyog már kicsi angyal,
nem törődik már a bajjal.
Kinek kell a glóriája,
ha lovagját megtalálta?

A mesének ezzel vége,
meghallgatni tán megérte.
Ha jól figyelsz megtalálod
sorok közt a tanulságot.

Kincseidet elvesztheted,
de őrizd a szereteted!
S könnyeiden át meglátod
Ki hozza a boldogságot!

Kosh Kinga

Verset festek. Feketén, fehérén.

Elmesélem bennük, hogy van egy csodálatos élet.

Azok látják, akik bátran elindulnak, nem feledve, hogy minden út rögös, mindig vannak éles kövek, amik csikarnak, de rajtunk áll, hogy felhúzzuk-e a túrabakancsot és megnézzük-e a szivárványt.

Erre jó az írás. Megkeresni a lelkünkben.
Megtalálni. Megmutatni. Újra és újra...

„Fekete-fehér, télnék színe
Fekete-fehér, jer most ide”

Semmi

Semmi nem érzi ez órát,
semmi nem várja a hajnalt
Semmi nem riaszt rókát,
semmi nem vonz most karvalyt
Semmi nem kér még téged,
semmi nem hív be engem
Semmi nem mondja féljed,
semmi nem várja felem
Semmi kéri csak tőled, semmi küldi a fényed
Semmi ígéri főleg, semmi emeli lényed
Semmi írja az esszét, semmi sikálja köved
Semmi bírja az eszét, semmi firkálja s mi szöveg
Éled most benned, semmi az atyja
Mindenben ered, s semmi fogadja
Értem én mindig, és semmi a párja
Semmiből ered, mindened várja!

Minden

Mindennek örül, ki semmit szereti
Mindenből ered, ki esztét nem veszti
Sohára lapot mindig szándékkal kér
Mindenben ered, s semmire mindig fér

Mindenből kérünk, mindent megosztunk
Mindenkit nézünk, s sohát kifosztunk
Mindenre készen mindenkor állunk
Néha a semmitől kicsit még fázunk

Mindenre csak úgy lesz majd jó szavunk
Ha semmit is várunk, mindent fogadunk
Minden az elég, semmi sem hiány
Végre sok bátor új mezőkre kiáll

Körmendi Rita

Amikor festek a szívem vezeti az ecsetem.
Amikor írok a lelkem fogja a tollam.

Árral szemben

Elindult egy irányba a nép,
Ó ostoba, ki félre áll?
S megy mint egy gép.
Ó ostoba ki szemben áll?

Csak egy az út, a jó irány,
Ó ostoba ki szembe száll?
De hová visz? Ez már talány.
Ó ostoba ki szembe néz?

Ne várj, lépj ki hát a sorból,
Ó ostoba ki szólni mer?
Ki felnéztél végre a vak lyukból.
Ó ostoba hát miért nem szólsz?

Tartsd hát fejed fel az égbe,
Ó ostoba, mondják mások?
Hadd érjen arcod a fénybe.
Ó ostoba, de ki mondja?

Lásd meg a csodát a fényt,
Ó ostoba, ki többet nem tehetsz?
Komor felhők mögött az esélyt.
Ó ostoba, az vagy, ki ezen nevetsz!

Körmendi Rita: Erdőben

Esküvőnkre

Két út két élet, egy pont, mely összeköt végleg!

Egymásra leltünk egykor,
egy napos délután.
Egy röpké perc,
egy pillantás volt csupán.
Megváltozott akkor minden,
fellegek közt jártunk,
a nap lejött a földre,
s csillagok közt háltunk,
felröppentünk a széllel,
s szálltunk csak előre,
szívünk egybeforrt, tudom most már örökre.
Nem gurulhat elénk akkora szikla,
mit kettőnk ereje odébb ne tolta.
S ha már nehezen lépek,
tudom, te ott leszel,
s ha néked lábad remeg,
én vezetlek téged,
karom karodba fonódik,
így megyünk majd tovább,
nézzük ahogy a nap lenyugszik,
s újra és újra földre száll.

Körmendi Rita: Elválasztás

Vallomás

Érezni vélem illatod,
melyet messzi szél hozott,
lehunyom szemem, hadd vigyen,
hadd vigyen hozzád gondolatom.

Imádtam minden percét,
mit veled tölthettem,
fáradt testem megpihent,
mikor partodon ültem.

S mégis elváltak útjaink,
mert mennem kellett,
csalfa ígéretek hívtak,
s én mentem, esztelen.

Vissza vágyom hozzád,
de szívem tétova,
Vajon befogadsz még?
Vagy menjek máshova?

Nem tudom megunni,
bármikor látlak,
lehet zord idő,
nem veszíted bájad!

Fagyos hajnalokon,
jégbezárt alkotás,
mozdulatlan,
melyre nem képes senki más!

S mikor a nap aludni tér,
az valami csoda!
Aranyló szín pompa,
nem feledlek soha!

S mikor gyermekem,
szalad partodon,
ölelé unokám.
Akkor már tudom!
Csak ez az én hazám!

Körmendi Rita: Hegyek

M. Jósvai Éva

Műszaki egyetemet végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam a szakmámban. A rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett. Közgazdaságtant tanultam, jelenleg is ilyen területen dolgozom.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban mindig gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagyrésztük feledésbe merült. Elsősorban novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok. Megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten, ez utóbbiból egyet már késznek is nyilvánítottam.

Tizenegy éve indultam először irodalmi pályázaton, számos elismerést, oklevelet, díjat kaptam. Az utóbbi évek legjelentősebb eredményeként tartom számon a 2018. évi Szárnypróbálgatók nemzetközi irodalmi pályázat próza kategóriájának első helyezését. Több mint félszáz írásom jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt.

Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, kertészkedem, segítem fizikatanárnő lányomat, valamint szintén tanár kedvesemet, és természetesen írok.

Az 50. születésnapom

Életem egyik legmeghatóbb eseménye az ötvenedik születésnapom megünneplése volt. Sok nőtársam mélyen magába zuhan ezen kerek szám elérésekor, nekem azonban csak egy sorszám volt.

Családom akkor nyolc főből állt. A magot férjem és az események idején 19 éves Éva lányom alkotta, a külső kört pedig férjem kisebbik fia, menyee Jutka, és fiaik, az akkor 15 éves Tomi, 13 éves Peti és a négyéves Máté. A város két végén laktunk, nem is találkoztunk naponta, de a kapcsolat nagyon szoros volt. A névnapokat, születésnapokat mindig megünnepeleltek egyútl is, hol nálunk, hol náluk, ha az időjárás engedte, a város melletti telkünkre mentünk.

Mikor közeledett az ominózus dátum, a lányom és Jutka is megkérdezte, miként szeretném megünnepelelni fennállásom félszázados évfordulóját. Mindketten biztosítottak róla, hogy szívesen megszervezik. Én azonban nem vágytam különlegességre, csak a szokásos eseményeket szerettem volna újrátélelni, így a konkrét szervezkedés le is került a napirendről. Legalábbis én azt hittem...

Nyár derekán születtem, egyértelmű volt tehát, hogy a telken ünnepelelünk. Ottalvós bulit terveztünk, péntek délutántól másnap estig.

Péntek délután hatalmas vihar volt, ez késleltette az indulásunkat. Mire kiértünk, lepakoltunk, megterítettünk, a koccintani- és harapnivalót előkészítettük, bealkonyodott. A szabadtéri étkezőnknek volt ugyan villanyvilágítása, de a meglehetősen nagy telek jelentős része sötétségbe borult.

A szokásos forgatókönyv szerint a férjem mondott pár köszöntő szót – ezeket nem idézném, mert erősen rontaná az írás színvonalát! –, koccintottunk. A lányom felvágta a tortát.

Ajándékaink mindig jelképesek voltak, így örömmel fogadtam a kis kozmetikai csomagot, amelyet Jutka állított össze. A nagy pohárcsörgés és puszik csattanása közben is hallottam, amint anyja hal-kan kapacitálta Tomit, hogy vezesse elő a gyerekek ajándékát, de a fiú csak annyit válaszolt, majd holnap, ha világos lesz. Akkor a két nagyobb fiú formációs táncsoportban táncolt, a lányom egy modern táncstúdió tagja volt. Így arra gondoltam, valami műsorkáival készültek, ami valószínűleg nem lenne eléggé látványos az esti világításban.

Sokáig beszélgettünk még, kártyáztunk, sakkoztunk, hatalmasakat kacagtunk. Már éjfél felé járt az idő, mikor aludni tértünk.

A jó későn burkolt reggeli után azonnal hozzáláttam az ebéd elkészítéséhez. A felnőttek a veteményesben szorgoskodtak, a gyerekek is találtak maguknak elfoglaltságot.

A szintén általános forgatókönyv szerint a kaja szabad tűzön készült, aktuálisan bográcsgulyás volt – ami férjem unokahúga szerint inkább kondás, mert hogy sertéshúsból főzöm –, mindnyájunk kedvence.

Bent a házban fogtam az előkészületekhez. Hagymapirítás, húskockázás. Csendes magányomban remekül haladtam, mikor beviharzott a lányom, hogy segíteni jött. Erősen csodálkoztam a dolgon, ugyanis akkortájt még nagyon nem szeretett a konyhában tüsténkedni, konkrétan hat ökörrrel nem lehetett bevontatni a konyhába segíteni. Akkor mégis ott volt, aprította a húst, pucolta a zöldséget, a krumplit. Jót beszélgettünk. Közben Peti is bejött párszor, Évával mindig jelentősegteljesen egymásra néztek, és váltottak is egy-két – számomra értelmezhetetlen – mondatot.

Egy váratlan pillanatban Éva felpattant mellőlem, kivágtatott a házból, de percek múlva vissza is tért azzal, hogy menjek ki, mert Jutka mondani akar nekem valamit. A kezem maszatos volt a zöldségpucolástól, leöblítettem tehát a csapnál, kiléptem az ajtón – és tátva maradt a szám!

A szőlőlugastól az étkező tartóoszlopáig lengett egy felirat a szélben: **BOLDOG SZÜLINAPOT!**, előtte pedig a családom csoportosult hangosan is ki-mondva ugyanezt. Újra össze-visszapusziltak, ismét koccintottunk, a gyerekekre és az autóvezetőkre tekintettel már csak narancslével.

Átadták a tárgyasult ajándékomat is, amelyet közösen készítettek: egy ALBUMOT. A „Lányod és Tsai Kft” által összeállított emlékkönyv a születéssel kezdődik, horoszkópokkal folytatódik és rengeteg családi fényképet tartalmaz, szinte mindegyik mellett találó idézettel. A díszítést még apró rajzocskákkal, virágokkal, matricákkal, szmájlikkal is fokozták.

A csúcs azonban az utolsó hét lap volt! Minden családtagom kapott egyet, amire azt írt-rajzolt, amit ő gondolt, amit ő tartott fontosnak ezen nagy esemény kapcsán.

Nem tudtam könnyek nélkül fogadni férjem sorait, a felnőttek idézeteit, a gyerekek köszöntéseit-rajzait, még Máté kriksz-krakszjaiból is kivehető volt egy vidám Napocska!

Az elérzékenyülés pillanatai után azonban azonnal jöttek a kacagás percei. Éva megosztotta velünk, amit ő már korábban észrevett. A felirat jobbról balra volt olvasható. A külön-külön lapra megrajzolt, egyedi betűket a fiúk ugyanis fordítva rakták fel a zsinórra!

Magdolna Léhi

Hatvankét éve születtem Debrecenben egy szép nyári napon. Azóta is itt élek, mint két felnőtt lány édesanyja, egy fiú és egy kislány nagymamája. Nyugdíjas éveimet édesanyám gondozása mellett, olvasással, unokáim felügyeletével, kertem gondozásával töltöm. Egyszerre vagyok gyermek, szülő és nagyszülő. Amikor elcsendesedik esténként a ház és az udvar, versírással próbálkozom. Hét esztendeje már társ nélkül élek, ehhez az állapothoz csak hozzászokni lehet, elfogadni a magányt azonban lehetetlen. Verseim a magány, az emlékezés, a természet csodáinak felfedezése, az elmúlás elfogadása érzéseiből születnek.

Alapvetően jó kedélyű, pozitív ember vagyok, az életet ajándékként élem meg. A sok testi és lelki fájdalom ellenére hiszem, hogy a szeretet, a bizalom, a törődés, a barátság, a család összetartó ereje a legfontosabb emberi érzések. Az emlékezés pedig olyan, mint egy régi film, egy elhalványult fénykép. Könnyeket csal a szemembe, miközben egy édes, melengető érzés mosolyt varázsol a szívem köré.

Verseimet Magdolna Léhi néven írom, és osztom meg a Facebookon olvasóimmal, ebből ismerhettek meg néhány gondolatot.

A vándor magánya

Csend van, távolról elsuhanó
tehervonatok hangját hallom,
belsejünkben megannyi alvó,
új életet kezdő kalandor.

Átitatva örök reménnyel,
mindig valami másra vágynak,
szemükben folyton izzó fénnel,
soha semmitől nem hátrálnak.

Néha megbotlanak, hibáznak,
hisz gyarló embernek születtek,
másnap mosolyogva felállnak,
szüntelen kihívást keresnek.

Vállukra vetett hátizsákkal
léptük nyomot hagy a világon,
frissen vetett illatos ágyat
néhányuk csak gyermekként látott.

Ritkán egy ölelés munkájuk
jutalma, másnap továbbállnak,
ígéret marad csak utánuk,
jövőre ismét erre járnak.

Napra nap jön, évekre évek,
egy helyben maradni nem lehet,
így telik el lassan az élet,
ne bánts ki vándornak született.

A fáknak mondja el bánatát,
ráncai titkokat rejtenek,
cipeli magával fájdalmát,
halk hangon hívja a végtelen.

Egy fáradt nap végén

Figyelem, ahogy fáradtan hátradőlve
szelíd mosollyal simogatod a kezem,
a válladra boruló álmot legyőzve
csendesen elmeséled mi történt veled.

Hajad néha kisimítod a szemedből,
szerelmes szavakat suddognak e percek,
vágyszerűség sugárzik tekintetedből,
csak beszélj, hangod átöleli lelkemet.

Lassan a hold is ágyat terít magának,
szellővel simogatja meztelen vállunk,
másnap reggelre a napnak fordít hátat,
néma testőrként őrzi mézédessé álunk.

Tétova virradat

Tétován érkezik a virradat,
csendben nyújtózik a felhők alatt,
fészkében bóbiskol egy fakopáncs,
szárnya alatt apró pöttyös tojás.

Zizzen a teáskanna csendesen,
bár így kezdődne minden reggelem,
kávé íze simogatja számat,
érintésed hevíti a vágyat.

Tegnap éjjel csillaghullást néztünk,
ezernyi emléket felidéztünk,
mit a múltó idő megszépített,
egy letűnt korba visszarepített.

Kirakós társasjáték életünk,
ha szerencsénk van, többször is nyerünk,
az élet súlyát ritkán érezzük,
hiszen egymást vigyázza két kezünk.

Képzavar

Tartalommal megtelt beszédre vágyom,
Nem érdekel az üres locsogásod,
Felszínes vagy, bántóan közönséges,
Miközben magadat Istennek érzed.

Örökké szerepelsz, megjátszod magad,
Soha nincs senkihez őszinte szavad,
Kell a közönség, egyedül megfulladsz,
Szüntelenül rajongók után kutatsz.

Fogalmad sincs arról, mi az áldozat,
Ígéretekkkel kihasználsz másokat,
Amikor kiderül miben mesterkedsz,
Szégyentelenül széttárod kezedet.

Szép lassan lekopik festett álarcod,
Egyedül kell megvívnod végső harcod,
Nem fogja senki reszkető kezedet,
Még barátok sem őrzik emlékedet.

Útravaló

Indulok,
ébredeznek az álmok,
még hajnal
uralkodik a tájon.
Mennem kell,
leporolom kabátom,
itt hagyom
otthonatlan magányom.

Bezárom
bőröndömbe életem,
vállamra
hátizsákom felveszem.
Felejték
minden fájó emléket,
valahol
várnak rám új remények.

Lelkemről
felszáradnak a könnyek,
döntöttem,
ma én leszek a győztes.
Elég volt
a sok hamis ígéret,
holnaptól
félelmek nélkül élek.

Hajnal

Már dereng a hajnal,
összehajtja gyűrött takaróját,
csendes madárdallal
érkezik a nyitott ablakon át.

Meglebben a függöny,
utat enged az érkező napnak,
bőrömbön megpihen
bizsergetve egy kóbor fuvallat.

Messze jár az éjjel,
csillagok segítették lépteit,
a napsugár fénye,
önzetlenül ma is megérkezik.

Távoli vonatfütty
darabokra zúzza az álmomat,
egy csésze kávéval
könnyebb elviselni magányomat.

Féltés (Zsófinak)

Ha tudnád mennyire szeretlek,
Csendesen behunyom szememet,
Hallgatom nyugtató szuszogásod,
Amíg csak élek, vigyázom álmod.

Álmodj magadnak kék felhőket,
Szelíden ringó zöld mezőket,
Ahol könnyű minden egyes lépted,
Veled, a reggel mosollyal ébred.

Bármerre jársz, soha ne feledd,
Sorsodat jó irányba vezesd,
Vegyenek körül igaz barátok,
Soha ne add fel a szabadságod.

Voltál

Mint a fák között megbúvó árnyak,
lassanként távolodik a bánat.
Nekem voltál a kezdet és a vég,
szélvészként repített felém az ég.
Csak egy kis időt maradtál velem,
nem bírtad sokáig a szélcsendet.
Magával vitt a kísértés szele,
egy csalóka ábránd ígérete.
Emléked halványuló gondolat,
mikor szellő simítja arcomat.

Hív a végtelen

Döntöttél,
messziről szólít halkán egy lélek,
még itt vagy,
nem eged elmenni egy ígéret.
Szerelmet
ígértél egy életért cserébe,
szétfoszlott,
porrá vált a boldogság reménye.
Tiétek
volt az egész világ, a mindenség,
egyedül
maradtál, nem segít a feledés.
Felhőtlen
volt vele minden egyes pillanat,
hirtelen
ment el, társad a rideg csend maradt.
Hiába
ébred hajnalban reménnyel a nap,
lelkedhez
hívogatón szól egy lélekharang.

Töprengés

Minden csak nézőpont kérdése,
Magasból nézve minden törpe,
De csupán egy apró porszem vagy,
A Meteorák lába alatt.

Repülön ülve a háztetők,
Földet színesítő napernyők,
A házad felett elsuhanva
Apró, mint gyermekek játéka.

Így a fekete, van, hogy fehér,
Néha a gonosz pihenni tér,
Magában azon gondolkodik,
Talán egyszer jóvá változik.

Míg ifjú vagy és fut a szekér,
Nincs akadály, nem ér vereség,
Időd lejár, csak teher leszel,
Becsüld, ki akkor is elvisel.

És mi rossz volt, lassan megszépül,
Az idő mindent rendez végül,
Ameddig van benned szeretet,
Emberként viseld az életed.

Makra Erika

1968-ban születtem, Szegeden. 1990-től Katolikus Óvodában dolgozom.

Gyermekkorom óta érdekelt az irodalom. 2007-től jelentek meg verseim antológiákban. 2016-ban jelent meg magán kiadásban a Létezés c. könyvem. Jelenleg a 2. kötetemen dolgozom.

Verseimmel szeretném megérinteni minden olvasó lelkét és megszépíteni napjaikat gondolataimmal.

Karácsony

Világunk háborog vadul,
de karácsony este minden elcsitul.
Az angyalok éneke a szívedet tölti be,
ha ajtaja nyitva áll... édes daluk hozzád száll.

Karácsonyi várakozás.
Szeretetre vágyakozás.
Vásárlásból lábadozás.
Sütés... főzés... fáradozás.

Karácsonyfa díszítése.
Szép ajándék készítése.
A kis Jézus születése.
Édesanyánk ölelése.

Gyertyagyújtás.
Fény... ragyogás.
Lélekből halk imádkozás.
Kis Jézusra várakozás.

Az éjféli harangszóra
megkondul a toronyóra.
Fogadkozunk minden jóra,
csak a jó ég a tanúja.

Világunk háborog vadul,
de karácsony este minden elcsitul.
Az angyalok éneke a szívedet tölti be,
ha ajtaja nyitva áll... édes daluk hozzád száll.

Az angyalok karácsonya

Az élet mit sem ér szeretet nélkül.
Ezernyi ajándék sem ér semmit
szív nélkül.

Az ég hatalmasabb, mint a földi pompa,
mert az angyalok énekét a szeretet átfonja.
Énekük szívedbe hatol,
és csak hozzád szól.

Zenénk a szívekig ér fel,
miben rengeteg szeretet fér el.
Neveden szólít. Hangja szívedbe cseng,
és a kis harang ébresztőt zeng.
Megszületett az üdvözítő.
Ég, és föld ünnepelj!
Nincs karácsonyfa, de van ezüst hárfa,
mi szüntelen azt zengi: Alleluja.

Nincs ajándékhegy, de van egy...a szeretet.
Nincs szebb ajándék, mi szeretetből fakad,
mert az nem törik el, soha el nem szakad.
Örökké megmarad.

Az élet mit sem ér szeretet nélkül.
Ezernyi ajándék sem ér semmit
szív nélkül.

Márton Éva

Tolna megyében élek. Fejlesztőpedagógusként dolgozom. Az írással már egészen korán, alsós koromban megpróbálkoztam, de komolyan csak 2012 óta foglalkozom vele. A legelső történetemet 2013-as Aranymosásra készítettem. Ekkor született meg E. M. Miller. 2015. december utolsó napján indítottam útjára a legelső blogtörténetemet a Kődön túl-t, amit a novemberi időjárás ihletett. 2016 januárjában a történetem több blogdíjban is részesült. 2016 karácsonyán jelöltek a Láthatatlan angyal díjra, amit 2017 februárjában el is nyertem és közönség díjazott lettem. E díjnak köszönhetően megjelent a könyvem. 2018 áprilisában az Imádom a Könyveket csapatának köszönhetően részt vettem és dedikálhattam a 25. Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválon. Több írásom is olvasható a Wattpadon, ahol 5 olvasói díjat is nyertem. Szövetség I. A vírus sci-fi történetemet tavaly Wattpad remekművei közé sorolták. 2019 januárjában a Wattpad remekművek versenyében 2. helyezést ért el. Továbbá nagy örömmre 2019 őszén megjelent Érzés antológiában több írásomat beválogatták.

Írói Facebook oldalam: E. M. Miller Hivatalos szerzői oldala.

Tökmagház

Kinn a kicsi kertben, található egy
Kis tökmagház, ebben éldegél a
Tökmagcsalád.
Icicipi tökmagapa, icicipi tökmaganya és
Az icicipi tökmaglány.
Így ültek ők hárman, egy icicipi asztalkánál,
S várták, hogy végre esni kezdjen az eső.
Mikor a várva várt eső megérkezett,
Nyújtózkodni kezdett a család, s velük
Együtt nőni kezdett a tökmagház.
Míg egy szép őszi napon, hatalmasra
Nőve, szép sárga színben, pompázott
A kertben.
Ám egy szép napon, búcsút intenek a
Kertnek, magjukat elszórva várják,
Hogy újra tavasz legyen, s kinőve
Újra pompázzanak a kertben.

Farsang

Itt a farsang,
Minek is öltözzek?
Legyek-e Hófehérke,
Vagy egy ismert celeb?
Űrhajós vagy tündérlány?
Farsangi bála beöltözve
Menni, jaj, de nehéz,
Jöhetne értem egy
Fess legény, kit
Beöltözve felismernék-e
Én?
Éjfélkor álarcunkat levéve,
Végig ropjuk reggelig,
És elűzzük a telet.

Húsvéti nyuszi

Hamarosan itt a húsvét, fészket
Rak a kicsi nyuszi.
Harmatos, illatos fűbe téve rejti
El ajándékait.
Készít piros tojásokat, szépeket,
Jó sokat, hogy a lányoknak
Legyen mit adni a locsolkodó
Fiúknak.
Hamarosan itt a húsvét,
Fészket rak a kicsi nyuszi,
Lesz a fészekben sok minden,
Gyerekek nagy öröme.

Jósol a medve

Fut a tél, szalad a tavasz,
Medvekoma mogorván kinéz
A barlangjából.

Brummog egyet, brummog
Kettőt, ki kéne nézni,
Lesz-e korán tavasz az
Idén?

Kicammog brummogva,
Nyújtózkodik egyet, itt
Az idő jósolni egyet.
Brummogva arrébb cammog
Még egyet, itt az idő jósolni
Egyet.

Feltekint az égre, s látja, hogy
Idén örömet hoz a jóslata,
Nem látta meg az árnyékát.
Rohanva hoz a február eleje
Madárfüttyös, víg tavaszt.
Vidáman visszacammog, mindjárt
Itt a tavasz.

Esőcsepp

Borongós, esős vasárnap
Délután.

Kinézek az ablakon, s az ablakon
Keresztül az esőcseppeket bámulom.

Minden egyes esőcseppben téged
Látlak, látom a szemedet, mosolyodat,
Hogy szóra nyílik a szád: Hívogatsz.
Nézem, nézem az esőcseppeket, s a
Képed egyre jobban elhomályosul.
Én egyedül maradok a vágyammal,
Kínommal, s talán egy titokkal teli
Érzéssel és az esőcseppekkel.
És az esőcseppeken keresztül
Küldöm el.

Tavas van

A föld éledezni kezd,
A levegő megtelik a
Tavaszzal.
Érezzük a föld tavaszi
Illatát, érezni végre a
Napocska hívogató, meleg
Sugarát, melytől a test és
Lélek új életre kel.
Fák rügyeznek, virágok
Nyílnak, és vígan hirdetik,
Hogy végre itt a tavasz.

Elválaszthatatlanul

Élünk a Földön több
Millió ember közt, és
Te egy vagy a sok közül.
Elválaszthatatlanul élünk
Egymás mellett két boldogtalan
Magányos szívvel.
Tudom, egyszer egymásra
Találunk, és mi ketten
Elválaszthatatlanok leszünk.
Együtt leszünk örökre, csak mi
Ketten, te és én egy elválaszthatatlan
Szívvel.

Remény

A remény: magában a szó több mindent jelent.
Most csupán egyetlen szót: szerelmet!
Azt a szerelmet, amit irántad érzek, azt
A szerelmet, amely fáj és vérzik.
Minden éjjel reményekkel telve fekszem le,
Hogy egyszer elmondod azt a szót,
Amit régen várok tőled: szeretlek!
De én addig várok, várok reménykedve
Mert remélni kell, remélni tudni kell.

Elvesztettelek téged

Egy év telt el, amióta
Megismertelek téged,
Azóta órák, percek teltek el,
És én mindig szeretlek téged.
Ülök az ágyamon a leveleidet
Olvasva, és eszembe jut kettőnk
Közös múltja. Felgyúl bennem a
Vágy, a szenvedély. Szeretnélek
Látni téged, de ez csupán álom lesz,
Mert sosem leszel az enyém, és én
A tiéd.

Te már csak múlt és a
Legszebbik álmom maradsz.
Pár személy marad, kikre támaszkodva
Próbállak majd elfeledni.

Hat hónap telt el, az a szörnyű
Nap óta. Amit csináltál, máig nem
Értem, néhány leveled nagyon furcsa
Volt.

Tudtam, hogy titkolsz előlem valamit,
De ekkor olvastam valaki levelét, melyben
Szép szavakkal illetél.

Ha majd egyszer találkozunk, lehajtom
A fejem, rád nézni én már nem merek.
Felvillannak a régi szép emlékek.

De ha mégis úgy hozza a sors, hogy
Mégis feléd kell nyújtanom a kezem,
Mely akkor segítséget fog kérni
Tőled, és hiába tudom, és még
Akkor is tudni fogom, te voltál
Az első szerelmem, és hiába
Nyújtom feléd a kezem akkor és
Most is, egyre jobban távolodsz
Tőlem.

Lehajtott fejjel és kisírt
Szemekkel megyek tovább.
És csak ennyit mondok:
Elvesztettelek, Baggio!

Szeretném

El sem tudod képzelni, mit érzek,
Milyen nagy vágy van bennem,
Szeretném tudni, mit érzel irántam,
Mennyit érek számodra.
Te számomra egy kincs vagy, amit
Hiába keresek, soha el nem érek.
Mikor este lefekszem, vágy fog el.
Szeretném, ha a mellettem lennél,
Szeretném, ha átölelnél, szorosan magadhoz ölelnél
Szeretném érezni kezed simogatását, szeretném
Ha csókolnál és becéznél.
Szeretném, ha kézen fogva mennénk
Az utcán, hogy mindenki lássa, szeretjük
Egymást.
Furcsa viselkedésed egy rejtélyes
Üzenet, amit megfejteni nem lehet,
De tudom, meg kellene, de nem
Tudom, mert a nyelvedet nem
Értem.
Kérlek, fordítsd le nekem!

Megsebzett szív

Még nem gyógyult be az a seb,
Amit okoztál.
Fáj és vérzik szüntelen,
Fáj, mert nem vagy mellettem,
Hogy befoltozzad.
Befoltozzad azt a sebet,
Amit okoztál,
Okozta nem is
Olyan rég,
Csak majd egy éve,
Fáj és vérzik szüntelen.
Ez akkor szűnne meg,
Ha bevallanánk egymásnak
Titokban őrzött érzéseinket.
Egyedül csak te tudnád befoltozni,
De mivel tudom, úgysem fog
Befoltozódni, az én szívem
Örökre sebzett lesz.

Mráz Erzsébet Irma

Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydiban születtem. Nyugdíjas pedagógus vagyok. Sok éve kezdtem verseket írni, de évek maradtak ki a család, a munka miatt.

2006-ban sikerült megjelentetni verseimet először az Accordia Kiadó segítségével. Különböző kiadóknál antológiákban, mesegyűjteményekben, CD-ken, magazinokban – és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Versvirágzás és A hegycsúcs messze van címmel.

Két gyermekem és egy unokám van, ők nagyon fontosak az életemben, ahogy édesapám és két testvérem is. Életem tragédiája: édesanyám halála.

Mosolyogva kelt a Nap...

Mosolyogva kelt a Nap, szikrázik az égen,
Simogató melegét az arcomon érzem.
Cirógatja arcom, mint egy jó barát,
Elolvasztja a tél dermesztő fagyát.

Nem számít, hogy jeges, hideg szél süvít,
Mert a ragyogó Nap most felmelegít.
Felmelegszik arcom, megdermedt szívem,
Hogy ezután jobb lesz, most azt is elhiszem.

Kezdődik egy új év, boldogabb, talán,
Nem sírunk majd annyit magányos éjszakán!
Nem hull annyi könnycsepp, a panasz elszáll,
Megbűnhődtünk mindenért, fizettünk mi már.

Kezdődjön egy új év, nem várok csodát,
Csak kicsikét legyen jobb e szétzüllött világ!

Az élet harc

Az élet rögös útján bármerre is lépsz,
Akadályba ütközöl, akármit remélsz.
Az élet, az küzdelem, sok feladat vár,
Mindet meg kell oldani, ha könnyű, ha fáj.

Haladni kell előre, bátran, keményen,
Hinni, hogyha akarom, célom elérem!
A harc néha kegyetlen, meggyötör, megsebez,
De, ha te akarsz győzni, ne kérdezd: Élet ez?

Bátran küzdj, legyél erős, és sohase hagyd magad!
Ha látják, gyenge vagy, eltipornak, egy pillanat!
Küzdj, és ne félj semmitől, te nem adhatod fel,
Nem rémíthet a csatazaj, ha harcolni kell!

Aztán pihensz egy kicsit, irigykednek majd sokan,
Nem tudják, nem látják, mögötte mennyi munka van.
Ne haragudj, ne fájjon, és ne bosszankodj ezért!
Egyszer majd megtanulják, küzdeni kell mindenért.

Soós Katalin

Mindig nyitott szemmel járok-kelek a világban. Érdeklődéssel figyelem a házak homlokzatát, elgondolkodom, vajon kik és hogyan élnek az ablakok mögött, milyen életük, gondjuk-bajuk, örömeik lehetnek az ott lakóknak. Kíváncsian figyelem a villamoson, buszon körülöttem utazókat. Meggyőződéssel vallom, hogy mindegyiküknek az élete kész regény.

És minden évszaknak is megvan a maga varázsa. Így ősz táján nemcsak a színesedő természet tud elbűvölni, de a gomolygó novemberi köd is varázslattossá tudja tenni a környezetet.

És ahogyan a semmiből, az emlékekből is előtűnik egy-egy alak! Jön, közeledik, egyre élesebbek lesznek a kontúrjai, míg végül az emlék kitisztul és kiderül: Hiszen őt ismerem, ő is érintette az életem, neki is köszönhetek egy gesztust, szófordulatot, dalt, ami csak őt jelenti. És milyen régóta várja, hogy felidézzem...

Sok ilyen törleszteni valóm van.

Íme egy:

Békés karácsony a Viharsarokban

A tanítás végén a tanáriban nagy zsvaj volt. A tanárok felszabadulva a félév munkájától a napi eseményeket beszéltek meg, karácsonyi ötleteiket cserélték ki.

A zsibongásban senki nem figyelt Nelli nénire, aki most indult az iskola réme, a IV/C-be a 7-8. órát megtartani. Új tanerő volt az iskolában, Pestről jött, „gyütt-ment”-nek számított.

Az összeszokott tanári kar titokban kárörvendő érdeklődéssel figyelte küzdelmét az érettségi előtt álló, kezelhetetlen társasággal.

Az igazgató a renitens, 37 fő osztályt nem bontotta meg sem a nyelvi, sem a közgazdasági (mikro-, makróökonómiai) órákra, pedig gyakorlat is volt belőle. A sok problémát jelentő diáksereg helyét a második emelet beugrójában lévő, kicsit kieső, legtávolabbi teremben jelölte ki. Így Nelli néni, aki rengeteg applikációs anyaggal, egyéni módszerrel tanított, mindig felpakolva, nagy táskájával már a szünet közepén útra kelt az „Animal Farm”-nak csúfolt osztály felé.

Egyedül Achs Károly tanár úr, a tanáriban mellette ülő földrajz-történelem szakos kollégája, az evangélikus lelkész fia kívánt neki Kellemes karácsonyi ünnepeket és jó munkát az utolsó órához.

Nelli néni, aki semmilyen szituációban, soha nem izgult, most mégis enyhe remegéssel a gyomrában szaporázta lépteit a távoli osztályterembe, ahonnan a kiszűrődő láрма jelezte merre kell mennie.

A becsengetésre kivágódott az osztályterem ajtaja és Totya, alias Tóth Tibor, a hetes kiállt fogadni vagy inkább lesni a tanárnőt. Megpillantva őt, beugrott a terembe és túlharsogva a zajongókat, értesítette a társait, mondván:

– JÖN!

Mire Nelli néni belépett a terembe az osztály némán, felállva, fegyelmezetten köszöntötte. Elégedetten nyugtázta, hogy a hetes vezetésével a termet kérésének eleget téve átrendezték. Ha ezt a kollégái látnák...mi lett ebből az osztályból! – gondolta jólesően, mert a padokat a terem végébe, hátra tolták és a székeket körbe állították. Totya jelentette, hogy senki sem hiányzik, még Szabó Gyula sem, aki a múlt héten az iskolai focimeccsen eltörte a bokáját, és most ugyan gipszcsizmában ugrál, de jelen van!

A tanárnő szívét melegség járta át, mosolyogva intett, hogy foglaljanak helyet. Ő is leült a nagy körbe a katedra elé készített székre a gyerekek közé.

– Örülök, hogy a keményen átdolgozott félév után ilyen ünnepélyes körülmények között búcsúunk az évtől. Néhány nap múlva Karácsony lesz, a szeretet ünnepe. Ilyenkor megajándékozunk szeretteinket, ahogy nemsokára mi is meglepjük egymást.

– Engedjétek meg, hogy először egy rövid kis novellát felolvassak nektek Szabó Magdától, amiből kiderül: a régi időkben sokszor volt olyan kemény tél, akár mínusz 25 fok is, amikor a verebek megfagyva potyogtak az ágakról és térdig érő hóban kellett gázolni az iskolába, és ilyen tájt a templomba menni. A történetből kiderül, hogy a rideg körülmények ellenére az egyszerű debreceni emberek miképpen köszöntötték Jézus születésnapját.

Ezzel Nelli néni a nagytáskából elővette a Képes Református Kalendáriumot, amelyből szépen hangsúlyozva felolvasta a híres író nő karácsonyi novelláját. Hangjában némi kuncogással érzékeltette az ízes hajdúsági tájszólásban íródott kifejezéseket.

A történetet megilletődött csend fogadta. Nelli néni magában elégedetten nyugtázta a jó választást és örült a fiatalok meghatódottságának.

Folytatásként egy lapos, kerek kis gyékény kosár került elő a nagytáskából.

– Emlékeztek, minden héten az óra elején egy példamondatot írtam fel a táblára, ti pedig bemásoltátok a füzetetek utolsó oldalára. Ezek Franklin Benjáminnak, az Egyesült Államok egyik alapító atyjának, az Amerikai Alkotmány egyik kidolgozójának voltak a gondolatai. Annyira büszke volt ezekre az életét vezérlő mondatokra, hogy egy módszert dolgozott ki az alkalmazásukra és nemcsak az Önéletírásában ismertette, hanem még a sírkövére is felvésette.

– Úgy gondoltam – folytatta a tanárnő –, hogy ezt az általam kicsit modernizált 13 mondatból álló, már ismertetett módszert ti is alkalmazhatjátok, hogy sikeresek legyetek az életben. Mivel nem lehet minden helyzetben veletek a közgáz füzetetek, ahová a példamondatokat felírtátok, ezért összeállítottam őket egy praktikus kis formába és kinyomtat-tam, hogy akár mellényzsebben, vagy igazolványok mellett mindig nálatok lehessen és bizonyos élet-helyzetekben elővéve, beleolvasva erőt meríthesse-tek, tovább lendüljetez tőle.

Ezzel felállt és a különböző színben kinyomta-tott és összehajtott lapokat tartalmazó kosárával körbejárt.

A Könyvecske formájú lapok belsejében a 13 mondat, a lap fedőlapjára pedig egy-egy biztató bibliai idézet volt nyomtatva a jól ismert Luther rózsá alá. Olyan ügyesen jöttek a lapok sorban, hogy nem volt két egyforma! Ez az Igék és a könyvecskék szí-neinek változatosságából adódott. A fiatalok a ked-venc színük szerint válogattak a lefordított lapokból és jólesően fogadták a tanárnő hasznos, meglepő ajándékát.

Nelli néni hagyott nekik időt az ötlet megemész-téséhez, majd csöndet kért és bejelentette a következő „műsorszámot”, programot.

– És most jöjjön a ti meglepetéseitek! Lássuk ki mivel ajándékozta meg az egy hónappal ezelőtti órán a sapkából kihúzott nevet, melyik társának

okoz most örömet. Remélem mindenki titokban tartotta az általa kihúzott nevet! – Bár ebben nem volt biztos, vidáman fordult a mellette ülő Totyához:

– Akkor kezdjük itt! Akit Totya megajándékozott, annál folytatódik a sor. Akinek a nevét ő húzta ki, annak adja az ajándékát és az így megajándékozott tovább az általa kihúzottnak. Így mindenkire sor kerül. Rendben?

Kis vihogás, jaj, ne! felkiáltások, némi izgalom futott át a körben ülőkön, de a kisebb-nagyobb csomagok rendben mentek körbe: némelyik szépen becsomagolva, mások bolti nylonzacskóban, de általában mosolyogtak a megajándékozottak. Ki kozmetikumot, ki szerszámot, gumilabdát, jojót, valamilyen divatos „kütyüt”, plüss kabalát kapott.

A derűs hangulatot hirtelen egy rémült sikítás törte meg: a fiúk kedvence, a szőke, fitos orrú emi-nens Pillér Adri spontán reakciója volt, hiszen a kibontott ajándékából egy nagy fekete, szőrös gumi-pók ugrott az arca felé. Persze óriási, nyerítő röhögés tört ki, a fiúk kárörvendően nézték a megrémült lányt. Tehát gipszcsizmája ellenére ezért jött be Szabó Gyuszi! – mert ő volt a tréfás kedvű ajándékozó.

Amikor lecsillapodtak a kedélyek, tovább folyt az ajándékozás.

Egyszer csak valaki megérintette Nelli néni karját. A halk szavú Virág Juli szerényen egy kis puha csomagot tett a tanárnő ölébe és susogva mondta:

– Kedves Nelli néni, Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok! És megsimogatta a karját.

Nelli néni szeme könnybe lábadt, amikor a kis csomagot kibontotta: három gyönyörűen hímzett zsebkendő volt benne!

A visszahúzódó, halk szavú Juli, aki nagyon jól rajzolt és kézimunkázott, ő készítette őket – direkt neki! Nagyon megatódott, mert a lány megértette, amit mondott az ajándékozásról, amit ő is az édesanyjától tanult, hogy a maga készítette ajándék a legkedvesebb, mert amíg készül, addig a szeretetét is beleépíti, beledolgozza az ajándékba.

Már csak Fülöp, azaz Fülöp Jutka volt hátra. Az ő nevét Nelli néni húzta ki. Ez a rövid hajú lány teljesen fiús volt, nadrágban, kockás lezser ingben járt. A darabos mozgású, kicsit vadóc, izmos lánynak szeretettel adta át Saint-Exupery kötetét, a Kis herceget. Ugyanakkor a fülébe súgta:

– Akinek ilyen szép szeme van, az merjen a jövőben lány lenni!

A dupla órából még volt idő, ezért a tanárnő a feneketlen, „Mary Poppins” táskájából egy másik fonnott kosárkát vett elő, ami púpos volt az általa készített kíváncsú mézeskalács szívektől, karácsonyfadíszektől. Ezt is körbe kínálta és amíg a fiatalok vidáman falatozták a finomságokat, Nelli néni megkérdezte:

– Ki hogyan ünnepli a karácsonyt? Ki miért szereti a karácsonyt?

A tanárnő szeretetteljes figyelemmel hallgatta a többnyire szokványos válaszokat: hol, mi kerül az ünnepi asztalra; kik mennek templomba; hol kinél gyűlik össze ilyenkor a nagy család, amikor a pillanatnyi csendben a Fülöp Jutka nyersen megjegyezte:

– Én utálok a karácsonyt!

Hirtelen rezzenéstelen csend lett. Minden szem Jutkára szegeződött.

– De miért, Jutka? El tudod mondani? – döbrent meg a tanárnő. Pár percnyi hallgatás után a lány dacosan, szaggatottan mondta:

– Mert karácsonykor mindenki kedves kell legyen! ...Mindenkinek az öcsémet babusgatja, pedig már iskolába jár! ...Az egész család a húgomat dicséri, ...hogy milyen szép és... és... mindig szép új ruhákat kap!

Már majdnem sírva folytatta:

– Nekem meg az istállót kell kitakarítani és feldíszíteni, mert Nyanyóéknál kiskorában az volt a szokás, hogy az istállóban Betlehemet kell berendezni. Utálok a karácsonyt! És még szent énekeket is kell énekelni! – a végét szinte kiáltotta.

Az osztály döbrenten hallgatott. Hogy mik nem derülnek ki egyesekről? Csak tétován néztek maguk elé vagy egymásra. Nem tudták mit csináljanak, mit mondjanak?

Nelli néni felállt és lassan odament a dühös lányhoz, akinek már gyűltek a szemében a könnyek. Átölelte a vállát és megsimogatta az arcát.

– Jutka! Ez a legszebb ajándék, amit adhatsz a családnak. A nagymamádnak feleleveníted az elveszett gyerekkorát, az ifjúságát. Bármely munkát, akár az istálló takarítását is, ha szeretettel végzed, a munka mindjárt könnyebben megy! Az állatok is megérik, ha szeretettel gondoskodnak róluk. És gondoldj arra is, hogy az a kis Jézus, aki ott, akkor istállóban született és bepólyálva a jászolban feküdt, az felnőve sok szegény embert tanított a feltétel nélküli szeretetre és végül az életét adta mindenkiért. A világért! Érted is! Értetek is, és énértem is! A megbocsátó szeretetnek hatalma van! Ne haragudj a családnadra, ne légy irigy a testvéreidre! Szeressed őket! Mert adni jobb, mint kapni! Megértetted? Megértettétek? – fordult az osztályhoz.

– És most menjetek haza, szeretettel készüljétek a karácsonyra és próbáljátok ki:

JOBBA ADNI, MINT KAPNI!

Hogyan lesz a cserebogárból pillangó

Szilágyi Ili szeretett a “Mackós” iskolába járni. Mielőtt belépett a kapun, mindig megállt és ha nem látta senki, megsimogatta a mackó bácsi tappancsát és az ölében tartott nyitott könyvből ősszel mindig kisimogatta a belegyűlt színes faleveleket. De most még nem volt itt ennek az ideje, hiszen csak két napja kezdődött a tanítás.

Ili megigazította a fekete lakk hátitáskáját, kihúzta magát, úgy lépett be a duplaszárnyú kapun. Izgatottan várta, mit hoz az új év, mit fognak idén, a harmadik elemiben tanulni.

Ili magasnövésű, kissé suta kislány volt, elmehe-tett volna ötödikesnek is, ezért az osztályfőnök, Vay Ilus néni az utolsó padban jelölte ki a helyét.

– Ilus néni... – sóhajtott a kislány, amikor rágon-dolt. Ő volt az eszményképe: őszes haját Zita királyné stílusában hordta, és hiába nézett szigorúan a nebulókra, elefáncsontkeretes szemüvege mindig az orrára csúszott és ahogy fölötte a kék szemével rájuk nézett érezték, hogy szereti őket. Mindig begombolt fehér blúzt hordott, a gallérját egy brossal fogta össze. Hosszú szoknyája lábszárközépig, éppen mag-szárú cipőjéig ért.

Akár Bródy Tanítónője is lehetett volna, ha Ili ismerte volna az irodalmat. De nem. Ahhoz nem volt elég nagy még. Pogácsa arcával, barna gombszemével úgy nézett a világba, mint aki kettőig sem tud számolni.

És ez majdnem igaz is volt, mert elég gyakran betegeskedett, sokat hiányzott, nehezen ment a tudomány kerek, buksi fejébe. Ilus néni addig ügyeskedett, hogy év végén a hiányzásai még éppen a megengedett maximum alatt maradtak. Ilus néni a Rákosi időkben vénlányos kinézete és idős kora ellenére a kor gyermeke volt és jó érzékkel tudta, hogy az uralkodó osztály gyermekeit segíteni kell, így rendre átengedte Ilit a második, illetve harmadik osztályba. Mert Szilágyi Ili a svábhegyi sok villalakó gyerek között statisztikát javító kivétel volt. Ő is az egyik villából, de a szuterénben lévő házmester lakásból jött. A háború előtt az anyukája a villát építtető mérnök, Katona úr családjánál szolgált, az apukája az Alföldről érkezett kubikos volt és a Galánta utcai építkezéseken dolgozott. A templom melletti piacon futottak össze, ott ismerkedtek meg és a háború átvészélése után házasodtak össze. Katona úrék felajánlották a házaspárnak a szuterénban a mosókonyhából kialakított lakást, így lett Szilágyi bácsi a két emeletes, 12 lakásos ikervilla házmestere. Felesége továbbra is főzött, mosott, takarított a mérnök úrék családjának, ahol Ilivel egykorú két fiú nővekedett.

A kislány örömmel lépett a már zsibongó osztályterembe és automatikusan, csendben az utolsó padsorban lévő régi helyére ült le. Kíváncsian várta a bálványozott Ilus nénit, de helyette a becsengetés után egy fiatalabb, új tanító néni lépett a terembe. Csupa mosoly volt az arca, még a szeme is mosolygott! Sokkal fiatalabb volt, mint Ilus néni és modern frizurát hordott és világoskék köpenyben járt.

Amikor a katedra mögé lépett, az osztály egy pillanat alatt elcsendesedett. Intésére mindenki helyet foglalt és automatikusan a hátuk mögött összekapcsolt kézzel ültek.

– Zimmermanné vagyok, nektek csak Erzsébet néni. Mostantól én leszek az osztályfőnökötök. Ilus néni nyugdíjba ment, helyette én vettem át titeket. Sok jót hallottam már rólatok. Szeretnék megismerni benneteket. Játsszuk azt, hogy sorban felálltok és megmondjátok a neveiteket.

– Talán kezdjük itt az ablaknál és soronként menjünk tovább. Rajta:

– Hegedüs Bettina – Ivánka Hédi – Nemes Zsuzsi – Stollmayer Yvonne – Sztrókay Kinga – Szöllősi Veronika – Kemény Kata. – álltak fel sorban a kislányok, míg végül eljutottak az utolsó padban ülőkhöz:

– Horányi Krisztina – Szilágyi Ili.

– Rendben van. Köszönöm. És most lássuk mit tudtok? Nyissátok ki az új olvasókönyveteket. Így sorban ahogy ültök, mindenki szépen, érthetően,

hogy az utolsó sorban Ili is hallja, hangosan olvassátok az első történetet. Mindenki két mondatot. Bettina elkezdenéd?

A két megnevezett kislány elpirult és kihúzta magát.

Ilinek tetszett a játék, türelmetlenül várta, hogy rákerüljön a sor.

Némelyik kislány hadart, sietett túl lenni a reá került sorokon. De volt, aki meg-megakadt, más pedig többször is neki kellett fusson a kijelölt mondatának. Ili nagyon figyelt. Nemes Zsuzsi és Yvonne is gördülékenyen, szépen tagolva olvasták az egyre érdekesebb történetet.

Ahogy közeledett a történet a vége felé, Ili egyre jobban kezdett izgulni. Jaj, hogy fog sikerülni? Jaj, nehogy nehéz szavak legyenek a szövegében! De hiába igyekezett. Csak többszöri nekifutásra sikerült a szótagokat összerakni szavakká, akadozott, a végén már a nagy igyekezettől vagy a szégyentől kibugygyanó könnyeitől nem látta a betűket és megállt.

Erzsi néni mindenkinek megköszönte a munkáját, az olvasását és gratulált, hogy így közösen az olvasmány végére jutottak.

- Nézzük miről is volt szó?
- Pillangókról...
- Szavakról...
- Cserebogarakról – jött innen is onnan is a válasz.

– Jól van gyerekek. Vannak, akiknek a szájából szép színes pillangókként repültek a szavak, de van akinek cserebogarakként másztak elő. Ezen lehet segíteni és az év végére mindenkinek pillangói lesznek. Hogy lehet ezt elérni? Sokat kell olvasni. Hangosan. Mindennap, hogy a betűkből a szavak színes pillangókká váljanak. Majd meglátjátok, hogy milyen gyönyörű a mi anyanyelvünk!

– És most egy kis változást, új ültetési rendet fogunk csinálni. Szeretném, ha mindenki az órára figyelne és nem egymást szórakoztatnátok. Fogjátok a táskátokat és álljatok a falak mellé és akit szólítok az leül a neki mutatott új helyére.

Így került Ili a második sorba a szöszeke Nemes Zsuzsi mellé. Bárhogy is fintorgott Yvonne és fájt neki a döntés: el kellett hagynia Zsuzsit. A két orvos gyerek egyfolytában sutyorgott, csicssergett. Rengeteg mondanivalójuk volt, csak fél füllel figyeltek a tanító nénire. Igaz, így is tudták miről van szó, de akkor is: a többieket zavarták a figyelésben.

A szünetben a sikeresen olvasók elkezdték csúfolni Szilágyi Ilit: Cserebogár! Cserebogár! Hallatszott innen is meg onnan is, ahogy végig ment a folyosón. Szegény kislány el akart süllyedni a szégyentől. Alig látott a könnyeitől, mire hazaért teljesen vörös volt a szeme a sírástól. Még szerencse, hogy az anyukája nem volt otthon. Nem tudta volna elmondani mi történt az olvasásórán.

Az új ültetésrendet hamar megszokták a gyerekek és szépen haladtak az írás–olvasás területén, de a „Cserebogár! Cserebogár!” sokszor felhangzott Ili háta mögött.

Pár hét múlva a kislány nem jött iskolába, megint hiányzott. Erzsi néni megkérte Zsuzsit, hogy látogassa meg Ilit és vigye el neki a leckéket.

Zsuzsi félénken kopogtatott be padtársáékhoz. Ili anyukája nyitott ajtót, bevezette a kislányához, aki magasra pócolt párnák között lázasan feküdt. Zsuzsi beszámolt az iskolában történekekről. Ili érdeklődve hallgatta, majd halkán megszólalt:

– Zsuzsi olvasnál nekem hangosan?

– Persze! – és gördülékenyen, folyamatosan olvasta az új, érdekes olvasmányt az olvasókönyvből. Ilinek nagyon tetszett a történet.

Váratlanul elkérte Zsuzsitól a könyvet és megpróbálta ő is hangosan olvasni. Nem nagyon sikerült, akadozott, de újra és újra nekifutott. Végül sírva fakadt.

– Jaj, csupa cserebogár! – szipogta.

– Nem baj! – vigasztalta Zsuzsi. – Majd holnap is eljövök, meg holnap után is és elolvassuk újra és újra!

Ili arca most már nem a láztól, hanem az örömtől pirult ki.

Így is történt. Zsuzsi mindennap tanítás után

meglátogatta Ilit és minden alkalommal gyakorolták a hangos olvasást.

Egy hét múlva, amikor Ili újra iskolába ment és Erzsi néni felhívta, hogy folytassa a megkezdett történet olvasását, a kislány elfogódottan, de folyamatosan, hangosan olvasta a történetet.

– Gratulálok! Ennyi pillangó már régen nem volt az osztályban!

– Ez a Zsuzsitól van! – tiltakozott Ili.

A szünetben pedig az osztálytársai az udvaron körbe táncolták:

– Pillangó! Pillangó!

Iskola után Ili boldogan, felszabadultan ment haza: Sikerült! Nekem is vannak pillangóim!

Azóta Zsuzsi és Ili elválaszthatatlan jóbarátok lettek: és büszkén mondják, hogy ők tudják hogyan lesz a cserebogárból pillangó!

Szabadosné Csilla

Néhány éve kaptam egy vizslát, aki megváltoztatta az életemet. Napi rutinná vált a kutyasétáltatás. A vele töltött idő sok örömet és gondolatot adott.

A közeli erdő lett a múzsám, melyben bolyongva felfedeztem sok apró csodát. Lenyűgözött az erdő szépsége. Az évszakok illatai, színei, neszei. Hajnalban a harmatcseppes pókhálók, a tó felett gomolygó pára, a napfelkelték szikrázó sugarai. Néha láttunk őzeket, lombok közt fürgén ugráló mókust és olykor egy-egy szétrebbenő szerelmespárt is. Volt, hogy elkeserített a kirándulók szemtelése.

Az érzéseim egy idő után kikíváncsoztak belőlem. Az így született anyagból szeretnék megosztani egy csokorral.

Kis rigó

Mellettem álltál,
semmit sem vártál.
Kezedhez ért kezem,
fel sem fogta eszem,
hogy karodon a szálak
vigyázzban álltak.
De úgy sejtettem
minden sejtemben,
szíved már enyém.
Ez volt a remény.

Még aznap üzentél, de meg nem érkezett.
Éreztem, szerelmet küldtél, s nem azt hogy ég veled.
Másnap egy kis rigó ült a hintára.
Vidáman énekelt boldogság mintára.
Majd a földre reppent, cinkosan nézett.
Közelebb tipegett, gondolt egy merészet.
Két kukac között, mit eltünttetett,
átadta szerelmes üzeneted.

Akkor nyár volt,
meleg tombolt.
Zúzmarával jött a tél,
szíveden ül jeges dér.
A kis rigó messze szállt.
A kertben más madárka várt.
Rettegve, fázva, félve
tekintget a rideg télbe.
Panaszosan dalolja,
elfeledtél azóta!

Mit mesél az erdő?

Mit mesél az erdő? Mit gondolsz?
Mikor a fák közt naponta barangolsz?
Elmondja a múltat, látja a jelent.
Tudod e követni szívednek mit jelent?

Lépkedsz az úton. Alattad levelek.
Megértetted már hogy mi történt veled?
Az erdő sóhajt. Veled érzi át
ami volt, s minden elkövetett hibád.

Te csak ballagsz, haladsz tovább.
A régi dolgokat éled újra át.
Az erdő sikolt! Elég legyen!
Nézz végre szét! Lásd! Ez a jelen!

Mit mond az erdő, ha nem teszed?
Küld egy őzet, hogy kinyisd szemed!
Lásd meg végre ember! A mának élj!
Ne szomorkodj! Végre higgy! Remélj!

Az erdő súgja csendben:
Hidd el, minden rendben.
S ha lelked újra feléled,
a csoda lassan elérhet.

Mit mesél az erdő? Mit gondolsz?
Mikor a fák közt naponta barangolsz?
Elmondja a jelent. A jövőt látja!
Ígéri: megkapod, ami szíved vágya!

Mohó idő

Mohó idő rágja lelked,
értékelsz már minden percet.
Mikor korod vadul pereg,
napjaidból nincs már sereg,
akkor végre élni kezdesz.
Tudod, többé nem felejtessz.
Emlékszel a tanultakra,
szavakra és mosolyokra.
Emlékszel az érzésekre.
Nincs már szükség kérdésekre.
Hogyan? Mikor? Kivel? Miért?
Ki lesz veled, aki megért?
Megtanultad azt a leckét,
melléd kerül, aki megvéd.
Ott terem, ki tanít, szeret,
ott is marad, amíg lehet.
Ha jön a búcsú, elengeded.
Merre tovább? Nem kérdezed.
Máshol szórja szét a fényét,
lelked mélyén őrzöd lényét.
S mindazért, mit kaptál tőle,
hálás leszel mindörökre!

Szedd fel!

Az erdő szélén öreg fa állt, jobb napokat látott.
Jöttek arra kirándulók, s fiú várt egy lányt ott.
Sétáltatók gyönyörködtek az erdő szépségében.
Vizslák, dogok, terrierek szaladtak a szélben.
Biciklizők és sok futó csodálták a látványt.
Tiszta erdő, csupa szépség! Olyan, mint a márvány.
Ám egyre több buta ember tévedt ide sajna,
nem tisztelve erdőt, törvényt, szemetét itt hagyva.
Az öreg fa szomorúan tekintgetett körbe.
Keze helyett a gyökere szorul most ökölbe.
Eldobálva sok fémdoboz, flakon, zacskó, s egyéb!
Így növekszik napról napra szerteszét a szemét!
Összefogtak a növények, tölgyek, bükkök, akácok.
Emberekhez könyörögtek: Ezt már ti se hagyjátok!
Tisztítsátok meg az erdőt! Tűnjön el a sok szemét!
Aki pedig itt eldobja, ne lássuk csak hűlt helyét!
Segélykérő sikolyukat sok jó lélek hallja.
Az erdő lassan megtisztul, nem lesz ok panaszra.

Vasat a mágnes

Mint ahogy a mágnes a vasat vonzza,
szívedet a szerelem szívemhez hozta.

Ahogy egy párt alkot a föld és az ég,
egymáshoz rendelt minket a lét.

Karjaidba hullok életeken át,
vagy ellenállok, mert ezt várja a világ.

Most, itt, ebben a létben mi vár?
Beteljesülés? Vagy marad az élet sivár?

Itt és most mi jut nekünk?
Hisz egymás nélkül elveszünk!

S ha így lesz, várunk újból. Életeken át.
Keresve, kutatva, remélve a csodát.

Mikor szíved a szerelem szívemhez hozza.
Pont úgy, ahogy a mágnes a vasat vonzza.

Reggeli csoda

Rossz kedvűen léptem ki az ajtón. Éreztem, nem kellene elindulni. Szomorú, sáros és nyirkos volt az idő. Ilyenkor egy kandalló előtt volna jó összekuporodva, elmerülve a lángok játékában, várva a tavaszt. De menni kell. A kutyát le kell mozgatni. Azt hittem, elázunk és didergünk majd. De egész más történt.

Ahogy az erdőbe értünk, megéreztem az illatot. Az erdőét. Nehéz és nyirkos volt. A tavaly lehullott levelek avarrá válásának párája lengte be a környéket és a fák lehelete tette egyedivé. Mélyet lélegeztem. Éreztem, ahogy behatol a tüdőmbe az élet, az erő. Az erdő ereje.

A Nap felbukkanni készült a horizonton. Sugarai a fatörzsek közt huncutkodva kukucskáltak ezer szikrát szórva ránk. Madarak köszöntötték őt vidám énekükkel. Egy harkály kopácsolt, mit sem törődve a reggeli csodával.

Lassan haladtunk egymás mellett. A vizsla és én. Hallgattam, ahogy párnás talpa földet ér. Lépései zaja belesimult az erdőbe.

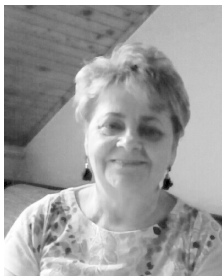
Pocsolyák emlékeztettek a tegnapi esőre. A tél utolsó tetteként jégvártyát szőtt rájuk.

Mikor a tóhoz értünk, a napkorong már teljes nagyságában az égen volt. Ekkor szürke felhő tűnt fel mellette. A kastélynál már csak néhány fénycsík emlékeztetett a tóparti napfürdőre. A levelek furcsa dalba kezdtek, ahogy a felhő elengedte a megहतtsága könnyeit. Felnéztem az égre. Arcomon apró cseppek fejezték be útjukat. Szitált az eső. Alig érezhetően. Szinte simogatott. Az arcomat és a lelkemet is.

Néhány cseppnyi csoda. Ezekből a csodákból áll az élet. Csak észre kell venni! Hiszen ott lapulnak körülöttünk. Ránéztem kedvencemre. Beleszimatolt a levegőbe, majd a szántóföld felé fordította a fejét. Barátaink távoli kontúrjai tűntek fel. Melegség öntötte el a lelkemet. Milyen szerencsés vagyok! Azokra gondolok, akik kísérek az utamon. Szívemet átjárta a hála, a szeretet, és az életöröm.

Mint prizmán áthaladó fény, úgy tört meg rajtam a reggeli szürke rosszkedv, és változott szivárványszínű jókedvvé.

Szalai Gáborné

Születem Petró Anna Mária néven, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Sátoraljaújhelyen. Gyermekkoromat is ott töltöttem, ahol a természeti táj szépsége, visszatérő nosztalgiaként, azóta is lenyűgözz, és fogva tart az emlékeimben. Örököltém!

A 80-as évektől Debrecenben élek és kisebb nagyobb megszakításokkal a Hajdú-Bihar Megyei Könyvtárban könyvtárosként dolgoztam. 2016-tól pedig az Országos Lelki Elsőssegély Telefonszolgálat önkéntes tagja vagyok.

A két lányom családjával, és kedvenc unokáimmal elfoglalt nagymamaként kiegyensúlyozottan élek.

A karácsonyi néphagyomány vagy népszokás napjainkban

A karácsonyi néphagyományunkat, népszokásunkat a kereszténység ünnepei alkotják. Az ünnep az emberiség olyan ajándéka, olyan örömforrás, amelyben a múlt emlékezete, jelen valósága és a jövő ígérete, valamint a szokás folytonossága, ismétlődése egyaránt megtalálható. A francia kultúrfilozófus, Roger Caillois szerint az ünnep szent idő, a mindennapoktól eltérő és kivételes. Az ünnepelni tudást és annak képességét, a néphagyomány ápolást tanuljuk, tanítjuk, mert ez is hozzátartozik kultúránkhoz. A természet, valamint az embertársaink szeretetére nevelés elsődleges igényünk, feladatunk. A népszokásokban megéljük őseink múltját, legendáit és a hagyományait, mert az ünnepi szféra nem statikus, változatlan, hanem inkább történeti koronként változó, alakul és általában bővül is. A hagyományok akaratlanul is beleivódnak az emberek mindennapjaiba, évezredes hagyományunk nem halhat ki, őriznünk kell.

A karácsony a magyar népnek is és különösen a keresztény kultúrának a legkedvesebb ünnepe. A hagyományos paraszti életben, de még ma is ez a családok ünnepe, főleg ott ahol gyerekek vannak és a gyerekek ajándékokat is kapnak.

Nagyon régi szokás a karácsonyi úgynevezett életfaállítás, ennek a szimbóluma a gazdagon feldíszített karácsonyfa. A karácsonyfa állítás szokása a XIX. század negyvenes-ötvenes éveiben városon jelentkezett először, és mára már szinte az egész világon elterjedt. A karácsonyi ünnep kezdete november végére, december elejére esik, azaz az Úrra, Jézusra való várakozást jelentő adventtel (eljövetellel) kezdődik, ami egyben az egyházi év kezdetét jelenti. Fenyőágból, szalmából és négy gyertyából feldíszített koszorút készítenek, majd e gyertyákat az egymást követő négy vasárnap meggyújtják.

Ennek a hagyománynak az eredete az V.-VI. századra nyúlik vissza, amikor az ünnepet heti háromnapos böjttel is megtisztelték. A szentestét megelőző négy vasárnap és a szentek névnapjai (András, Miklós, Tamás és István) tartoznak ide. A karácsony előtti nagyvárosi életet az ünnepek közeledtével a nyüzsgés és a készülődés jellemzi. A vásárlás forgataga az emberek lelkét már ilyenkor igazán izgatja és lázasan készülődnek az ünnepekre.

A betlehemezés, az egyik legismertebb és legnépszerűbb, többszereplős népszokása a karácsonyi ünnepkörnek. Színjátékos formájában pásztoroknak öltözve játsszák el a gyerekek a bibliai jeleneteket. Azt a történetet mesélik el, amelyben Jézus születésekor a pásztorok, és a három királyok: Gáspár, Menyért, Boldizsár (a napkeleti bölcsek) felkeresik a jászolban, barmok közt fekvő kisdedet.

A kántálók, a betlehemezők a családoktól, ahová betérnek, ajándékokat kaptak, ételféleséget, esetleg némi pénzt is. Aki tehette csekély javakból is jószívvűen adakozott, vagy adománygyűjtőként járták a települések otthonait házról-házra. A karácsonyi adománygyűjtés, különböző formában a mai napig is él a világon, szerencsére egyre elterjedtebb és intenzívebb is.

A biblia szerint több mint 2000 évvel ezelőtt Szűz Máriának, Jézus édesanyjának a Szentlélek megjövendölte, hogy Isten fiát hordja a szíve alatt és ő fogja megszülni a zsidó nép által várt Messiást. Betlehemben, éjfélkor, egy kis istállóban, barmok között megszületett Isten fia, édesanyja Mária jászolba fektette, és a pásztorok leborultak elé úgy imádták.

Amikor elérkezik a december hónapja és nálunk beköszönt a tél is, néha már havazik és zúzmarások lesznek a fák, mindenki nagy izgalommal készül a karácsonyi ünnepekre. Feldíszítik a városokat, településeket színes égőkkel, és az üzletekben is megjelennek a karácsonyi kellékek és mindenkit elvarázsol ez a csoda. A gyerekek is nagy várakozással vannak és ajándékokat készítenek egymásnak és szüleiknek. Izgatottan rajzolnak, színeznek és verseket, énekeket tanulnak. A karácsonyvárás időszakában mézeskalácsot sütnek, ezeket is a fára aggasztják. Vannak, akik maguk készítik a díszeket és sok-sok csillogó színes égőket és szebbnél szebb gir-

landokat tesznek a fára, ami annak a jelképe, hogy olyan szépen világítsanak, mint annak idején a csillagok, amelyek mutatták az utat Betlehembe a pásztoroknak.

Karácsony előestéjén, a keresztény családoknál az anygalkák pici csengővel csilingelnek, a karácsonyfán meggyújtják a gyertyákat és a csillagszórót, utána karácsonyi énekeket énekelnek.

Ma már nem mindenki tudja, hogy karácsonykor, amikor feldíszítik a fenyőfát, azt a Jézus születésének tiszteletére teszik. Manapság mindenki állít fenyőfát és megajándékozzák egymást még a nem keresztény emberek is, ők a szeretet ünnepének tekintik. A karácsony nagyon szép hagyomány lett, hiszen az a lényeg, hogy kifejezzük a szeretetünket valamilyen formában egymásnak, a szeretteinknek.

A magyar szókincsben a SZERETET a legszebb szavunk – ha megértjük és értelmet adunk neki. Szeretetünket kedvességgel, odafigyeléssel fejezhetjük ki egymásnak. Elsősorban a szülők, nagyszülők a gyerekeiknek, a gyerekek pedig a szüleiknek, nagyszüleiknek, testvéreiknek, de barátainknak, ismerőseinknek is.

Gary Chapman világhírű könyve szerint, különböző szeretetnyelvek vannak, „az elismerő szavak, a minőségi idő, az ajándékozás, a szívességek és a testi érintés”.

Az elismerés közvetítése, amikor odafigyelünk egymásra, vagy ha megdicsérjük a másikat. Nincs jobb, amikor együtt lehetünk, vagy amikor megajándékozunk egymást figyelmességgel. A kimondott szavak ereje pedig a szívnek, léleknek a legkedvesebb és melengető érzés. Az érintés a legjobb szeretet kinyilvánítás, amikor megöleljük, megsimogatjuk egymást.

Az embereknek ez nagyon szép és fontos tulajdonsága. Mindnyájunknak tudnia kell, hogy a szeretetünket mindig ki kell fejezni annak, akit igazán szeretünk. Mindig ki kell mondani, az a kedves szót „Szeretlek”, de még kimondani is kevés, éreztetnünk is kell érintéssel.

A szeretet kiterjed a rejtelmes belső lelkünkre is. Amikor észrevesszük, hogy valaki magányos figyeljünk rá, ismerjük fel, hogy hogyan segíthetnénk rajta. A karácsony a családi otthonokban a béke, boldogság, de sajnos nem mindenkinek. Ilyenek azok az emberek, akik egyedül vannak. Próbáljuk meg a szomorú embereket az emberi árvaságból, kirángatni figyelmességgel, odafigyeléssel. Vegyük észre, ha valakinek szüksége van ránk és segítségre szorul.

Karácsonykor mindenki öltöztesse ünneplőbe a lelkét és a szeretetét ossza meg másokkal is. Számára is így lesz varázslatosan, ezüstösen csillogó és aranytól fénylő ünnep.

Ha Ön vagy valaki a környezetében krízishelyzetben van, hívja mobilról is a 116-123 ingyenes lelki elsősegély számot.

Országos Elsősegély Telefonszolgálat

„Soha nem vagyunk annyira elveszve,
hogy az angyalaink ne találjanak ránk.”

Szamos Gréta

Betűkből építettem várat magam köré.
De néha kikandikálok, hogy lássam a világot.
Egyszer talán alkalmas lesz rá, hogy lebontsam a
falakat és kölcsönösen egymásba olvadjunk.

Halotti beszéd(em)

Ne mondjatok semmit rólam,
nem tudjátok ki is voltam.
Merre jártam, mikor fáztam
mikor sírtam, hol hibáztam.

Öröm, bánat mind megtalált,
ellenség, és néhány barát.
Közhelyek és suttogások,
sikerek és csúf bukások.

Ne mondjatok semmit rólam,
tudom néha hazug voltam,
kitárt szívem csak bántották,
bezártam hát, mint egy ládát.

Kulcsát messze hajítottam,
szálljon vele hát a múltam.
Jövőm elporladt, már hamu,
bezárult már minden kapu.

Ne mondjatok semmit rólam,
a csend most a legszebb szólam.
Lelketekben kottázódik,
aki hallja sosem fázik.

Ne hidd, hogy kevés az élet,
nem lesz több bárhogyan kéred,
mint mit porciózott sorsod
minek súlyát te is hordod.

Ne mondjatok semmit rólam,
én hittem, hogy ember voltam.
Barát, és ha annak vélték
szívetekben messze visztek.

Depis dal

Nyűgös a reggel, hűvös a hajnal,
az élet tele, tele van bajjal.
Hírek bombáznak, rám dől az élet,
nyűgös a reggel, mindentől félek.

Zajos az utca, csendes a lélek,
– kérdem, a világ mikorra ébred?
Jó lenne végre békében élni,
átlépnek rajtad meddig kell túrni?

Nyűgös a reggel, napfényre vágyom,
nyugodt világra – miért csak álom?
Romboló hitek, pusztító kezek
bűn és hazugság, – mit kezdjek veled?

Hűvös a reggel, folyton csak fázom,
és leszakadt a gomb a kabáton!

Lakótelepi blues

Csak laksz, de nem élsz,
mert azt hiszed ez jár,
egy sör, egy feles
neked ez dukál.

Akciós Tv és akciós vétel,
akciós szex és akciós métely.

A gyerek sír, az
étel kifutott,
cipőre a pénzből
megint nem jutott.

Akciós ruhák és akciós mosópor,
akciós haverok, de semmit sem pótol.

Kilépsz az utcára,
de szarba lépsz ott is,
nem tudod merre menj,
de főként, hogy miért is.

Akciós utak, last minut a túra
akciós szerelők, sufni tuning verda.

Estére elfáradsz
bámulod a tv-t
mindegy hogy mit láatsz,
nem tudod a végét.

Akciós szerelem, akciós lányok.
akciós bitek és akciós lájkok.

Fáradt tekintet
tova tűnő évek,
folytonos viták,
fogyatkozó érvek.

Akciós filmkockán peregnek a képek,
bár nem így kérted, de akciós az élet.

Vallomás

Élek.
Mi van ennél felemelőbb,
s fájdalmasabb?
Vágyom a holnapot,
felelőtlenül futni hagyva a jelent,
szálanként szöve ezzel szemfedelem.

Szikszay Péter

Üdvözlét kedves olvasó,
csendben lapozgató.
Nem vagyok én nagy író,
csak egyszerű önmegvalósító.
Ha e nyugodt órán,
kezedbe veszed írásom,
a szavak között,
lehetsz akár barátom.
Lapozz egyet nyugodtan
Most jön amit Neked írtam:
Emlékek erdején át
visz az ember útja,
esténként a hold fénye
a múltat visszahívja.

50 éve...

Nyáreste volt. Amolyan igazi. Már sötétedett, de pólóban, farmerben, kicsit égő arccal várakoztam a Moszkva téren, Budán. Ágira vártam. Ha eljön, ha tényleg eljön egy balatoni nyári kamasz szerelem nyer folytatást a városi aszfalton.

16 évesek voltunk. Most reménnyel és izgalommal telve, vártam.

Ági megérkezett, izgató látványt nyújtott, úgy ragyogott, úgy mosolygott rám mint a közeli Fény utcai piac zöldséges standján egy friss érett gyümölcs. Egy ölelés és egy suta csók után elindultunk a várhegy felé. Az elég hangos, rozoga busz nem jött, így a meredek utcán gyalog indultunk. Kéz a kézben, időnként csendben, időnként Ági mesélt sokat. Alattunk a Moszkva téren még sikított az öreg 59-es villamos a kanyarban, de a 61-es stukák már csak halkabban egy-egy csengetés mellett suhantak ki a rövid alagúton. A bécsi kapunál kicsit lihegve az emelkedőtől egy igazinak gondolt csókot váltottunk.

Ágit szorosan öleltem, telt asszonyos keblei ahogy hozzám simultak csak fokozta arcom égését. A várnegyed sárgás lámpáinak fényénél ez talán nem látszódott. A macskaköveken lassan lépkedve csendben hallgattuk a város Dunapartról felszűrődő zaját.

A Halászbástyán állva az igazi holdfényes nyári estén, nem is tudtuk mit csodáljunk jobban?

Budapest akkor még csak pislákoló fényeit, a Lánchídon is csak pár közlekedést segítő lámpa világított, akkor még nem úszott fényárban. Vagy csodáljuk saját érzéseinket? Én akkor ez utóbbira szavaztam és szorosan fogtam a kezét, karoltam derekát.

Ági akkor hirtelen a Holdra mutatott:

– Tudod, hogy ott most emberek járnak? Talán éppen most helyezik el a 73 nyelven írt szilícium táblácskát. Talán most tette első történelmi lépéseit Amstrong a Holdon? Talán 50 éve múlva már rendszeres rakéta járatok lesznek a Holdra, talán innen Budapestről is?

Így álmodoztunk és csókkal erősítettük álmainkat. Még jobban hozzám bújt és elgondolkoztunk mi lesz itt Budapesten 50 év múlva. Mit hoz a Holdra szállás az emberiségnek a technikai fejlődésnek, mit hoz városunknak? Igazából ha próbáltuk is, de nem tudtuk elképzelni a jövőt. Maradt érzelmeink ápolása: az összebújás.

Nem tudjuk pontosan mi mindent hozott, de érezzük látjuk az akkor elképzelhetetlen fejlődést, a digitális forradalmat, ha csak a zsebünkben lapuló telefonokra gondolunk.

Most 50 év múltával a Halászbástyán állok családommal.

28 éve fogjuk egymás kezét.

A város fényárban úszik. A Lánchíd, mint egy ragyogó, fényes jelkép kínálja magát.

Turisták százezrei szerint Európa egyik legszebb városa lett Budapest.

Lesétálunk, villamosra ülünk. A villamos csendesen suhan, az régi síneken csikorgó hang már a múlté.

A Margit hídon megállunk újra megcsodáljuk a nyáresti fényeket.

A margitszigeti szökőkútnál a víz függöny esti fényében Puskás Öcsi, Hosszú Katinka és Liszt Ferenc kivetített lézer portréja néz ránk.

Turisták százai közt állunk csodálkozva.

A Hold is eszembe jut arról az 50 évvel ezelőtti Budai nyári éjszakáról. Ági sajnos tragikusan fiatalon kilépett a földi létből, lelke tán a holdra szállt, de mit is hozott nekünk, az emberiségnek a Holdra szállás?

Valóban egy „kis lépés az embernek és nagy lépés az emberiségnek”?

„Szállnak”-e, utaznak-e valaha újra emberek a Holdra? ...de a mi világunk itt a földön hatalmasat változott.

Tóth János Janus

vagyok aki lehetek

vagyok aki lehetek
egy bonsái a világnak
kiben nő a végtelen
de mindig visszavágnak
cserepem apró szürke
vizem hangja is kimért
több a sötét mint a fény
nem kiáltok istenért
ide tesz és oda rak
ráncos kezű vén idő
levelem közt nincs virág
csak magány mi nagyra nő
vagyok aki lehetek
egy bonsai kis világa
szárba szökő félelmem
már nincs ki visszavágja

őszbe forduló

fázós estét melegít a lázam
didergő csillag bámul utánam
ahogy az úton deres sáron lépek
fák pózolnak meztelenül szépek
sehol egy levél nem duzzad a rügy
jó lenne valami örökre ürügy
de csak a bánat mi láthatatlan
lóg fölöttem lába a nyakamban

csillag húz magára felhőkabátot
isten másra néz eddig sem látott
és a sár egyre nő elfogy az út
szítáló nyirokköd váltja bút
tűnik a láz bőröm jéghideg
avarban a fagy zúzmarát sziszeg
s felkúszik bokámról szívembe mar
taníts meg halál felejtani hamar

csendet szorít a fagy kígyó teste
egy dobbanással kevesebb az este
sötét úton az idő lábnyomot felejt
ügyetlen angyal ágvillára ejt
áttetsző semmiként leng a lelkem
megfagyott szívemben rian a szerelmem
meghasad széttörik hárs alatt pihen
jó lenne egy halál egy halál pont ilyen

ősz pirkadat

felszakadt lüktető seb az ég
elvérzik sápadó teste az éjnek
harmat cseppen vöröslő messzeség
ravatal az éji meséknek

ébredés lángján korhadó álom
elhamvad hirtelen sóhajra ül
füstje mar könnyem pillámon
milyen sötét hideg lett itt belül

a hajnal karvalya kering
megbújó vágy ágy alatt remeg
lecsap a valóság véres az ing
kilincsen a gond kígyója sziszeg

szívtelen világ vár elindulok
dobogó húsom őrzi a párna
köd szítál ruhámon fagyos burok
tavasz suhan el nem nézek utána

télre vágyom dermesztő jégre
szél keze torkom szorítsa kékre
zuhanjak földre légszomjtól halva
hárslevelekre avar ravatalra

jön az este

jön az este nyöszörgő fényekre lép
megsápadt valóság tükrén a kép
lassan elsötétül tűnik a ránc a kóc
a magány vállán újra sírhat a bohóc
ezerszer megragasztott álmok jönnek
a vágy mezítláb talpa alatt könnyek
csorognak mint vézna apró patak
milyen kár, hogy ma ma újra láttalak

tű voltál vergődött szembogaram
túladaolt kép túl sok a gramm
mentem kábán s átáztatott a kín
Attila látomás állomás vasúti sín
végállomás a végtelen kezdete kéne
alagút túlsó vége vakító fénye
ajkadra gondolkodok aztán mégse
gyilkos kéne szívembe kése

vagy mit tudom én mi lenne jó
lelkemen lék és én zátonyra futott hajó
nem jó élve bár tudnám milyen halva
jó lenne véletlen vagy épp készakarva
nem tudom de oly nehéz e teher
gyűlölöm magam mert álmodni mer
bennem az a vézna csont sovány remény
de mit sem ér mint ez a semmi költemény

fél-idő

leomlott a fél idő és a tört téglák alatt
temetve fekszik az éj, a hajnal és alkonyat
vakolaton ül a perc semmibe lóg a lába
lezuhan a pillanat és ő ugrik utána
fél perc fél óra kiált és ledől az óralap
pormadár szárnyában ég a vöröslő fényű nap
meggörnyedve áll a csend
koszos zajokat mosva
a hallgatás könnyököl
időtlen vén mogorva

Falatnyi ősz (reflexvers)

reggeli fagyban
levélpapucsban
csoszog a didergő szél
gesztenye ágán
galamb ül árván
alatta csillog a dér
ködtakaróban
földön a sóban
kacagva bújik a fény
kis bokor lánykán
gallykoronáján
kőkényt magoz a remény

Tisza-kép

vízre léptek az álmos fények
part alatt lapulnak az éji sötétek
még suttog a csobogás a part kövén
melyen lustán könyököl egy rönk-szirén

halk madárdal röppent fal a kompra
mely fölött magasan egy felhő vitorla
vörös szegéllyel de hófehéren
felsóhajtott álmaink vitte éppen

törékeny remény bujkált a fákon
cinke fészkebe ült ringó ágvillákon
várta, hogy fátylát fényéről ledobja a nap
hogya a sugarak a Tiszában pajkosan játszanak

mintha csillogó ezüstpénz peregne
olyanná lett a hullám s a folyó medre
a visszaszökő nyár lubickolt a vízen
pedig ősz volt kinn bennem tél azt hiszem

estike

tücsök dallamok között
szökdécsel a csend
rigó füttyön megbotlik
ágya szénarend

sikló oson futófény
a felhőn Hold könyök
szél gereblye tóvizén
és fürdő nagy körök

gyékény fejhez sás hajol
szellő lopta suttogás
tópartra fut elterül
hol lábat mos a hallgatás

csillag kacag fénye hull
mosolyogtat harmatot
amit a vén alkonyat
pár órája itt hagyott

széna ágyon csend felül
jobbra-balra körbenéz
felleg paplan ráncain
holdfény csorog sárgaréz

Tóthné Telkes Csilla

Verset írni csodálatos dolog, megszűnik a tér és az idő, csak hang van, dallam és verssorok, melyek hosszan zenélnek bennem,

mielőtt leírom őket. Vers nélkül is lehet élni, csak nem érdemes. Manapság nincs igaz értéke a lírának, csak a reklámokban beszélnek „igazi” ízről, divatról, ételről és életről. Olvasni egyre kevesebben olvasnak, verseket pedig szinte alig valaki. Ezért vagyok boldog, hogy az iskolámban, ahol tanítok, a karácsonyi hangversenyen az énekkarunk előadja egyik most megzenésített, az Antológiában elsőként megjelent Hull a hó... kezdetű versemet. Nagy megtiszteltetés, és öröm számomra, hogy így is közvetíthetem az irodalom szeretetét a tanítványaimnak. A költészetet bevinni a hétköznapi életbe manapság talán csak a gyermekszíveken keresztül lehet, mert tisztaságuk révén képesek befogadni azt.

Nők, igen

Őrizgetünk régi fényképeket
És szavakat, mik sosem vesznek el.
Mi maradunk, a szél nem fújhat el,
Bánatainkat így rejthetjük el.

A szemünk néha mégis karikás,
A fájdalom elmúlik, s visszaszáll,
Hatalmas, tarka, nagy fantáziák,
Jövendő vágyak, megvalósulás.

A változó szél újra meglegyint,
Mi itt vagyunk mégis, mindig, megint,
Reméljük, érti, az kit szeretünk,
Miért maradunk, s mindig itt leszünk.

Ilyenek vagyunk, nehéz érteni,
Miért keserédes a szeretés,
Miért az öröm, sírás, nevetés,
Beletörődés, bánat, ölelés.

Gyorsan szállnak a napok, nagy a csend,
Munka, család, egészség és a rend.
S a kislány belül egyre kérdez,
De senki nem sejtheti, hogy mit érez.

Ilyenek vagyunk, zűrzavarosak,
Érzelműek és sértődékenyek,
Komolyak, mégis túlérzékenyek,
És gyakran hagyjuk el a humorunk,
De mindig, mindig mögötted vagyunk.
És mindig, mindig, egyre itt leszünk,
Tépelődünk, de józan az eszünk,
S ha nem kapunk virágot,
Nem kapunk új világot,
Akkor is maradunk,
Mert akarunk:
Igen.

Tóthné Telkes Csilla: Anyám lánykorában

Tóthné Telkes Csilla: Lányom

Búcsú

Az ősz megállt egy pillanatra,
Megrázta bozontos haját,
Dús szőlőfürtjeit pirosra,
Bronzra festette önmagát.
A béke fénye hullt a fákra,
Én megborzongtam hirtelen,
Milyen gyors az idő múlása,
S az évek futnak dicstelen.
Fiatalságom, bátorságom,
Tovaszállt most, egy perc alatt,
Bár évek múltak nem hiányzott,
Észre sem vettem, elszaladt.
Oly szép a táj, a béke csöndje,
Szeretetillat lengi át,
Melengeti a házat, kertet,
Boldogság fűti a szobát.
Mégis miért, hogy bánat kísért,
Mi fáj, talán az elmúlás?
Hogy nem látom Anyám majd többé?
Igen, az fáj, a búcsúzás.

Bízva bízzál

Fáradt vagyok, oly hosszú volt az este.
Miként az évek jánosbogár-teste.
Még világít, de halványodni látszik,
S tán nem ér el már az utolsó fáig.

Az utat lassan bekússza az árnyék,
Ki tudja, Isten odafönn vár rám még?
És fáj a minden, mégis gyönyörű!
Mint a jó méz, mely édes-keserű.

Halvány fény játszik künn, az ereszen,
A vihar elment, alszunk csöndesen,
Égi sugár szűrja át függönyünk,
Ránk világít: röntgen-kép életünk.

Az angyal áll a karddal fényesen,
Néma, nem szól, és a kard élesen
Ragyog a fényben, kialszik a „villany”,
Mint az öröm, amikor tovaillan.

E röpke létben szabad úgy leszel,
Ha döntesz: – Földre le! – vagy – Égbe fel!
A cél az élet, s kezdet a halál.
Bízva bízzál! Jutalmad megtalál.

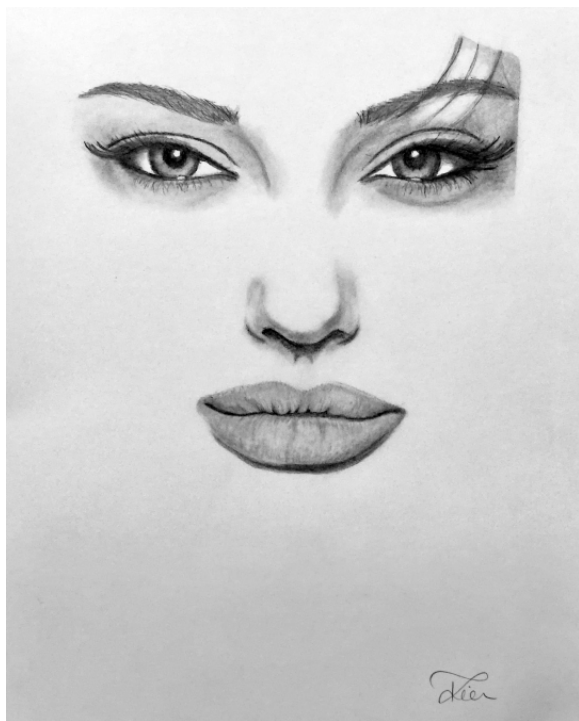
T.Zia

Kócos hajam negyven éve fújja már az őszi szél.
Sapkám van, de nem szeretem, minek, amíg nincs is
tél?

Van két kezem, majd ha fázik, meleg kesztyűbe
dugom. Mit is akartam most ezzel? Néha magam
sem tudom.

Lábaimra csizmát húzok, meleg kabátot veszek, s
elindulok felfedezni, hány félék az emberek.

Esti mese

Egyszer volt, hol nem, egy vándor.
Nyargalászott volna, tántor-
ogni semmi kedve éppen,
mit tehet a szerencsétlen,
ló híján, no meg a neve
se lett volna vándor, eme
mesének induló műben.
Sétálgat hát egyszerűen.

Ment, mendegélt fent nevezett,
bandukolt csak, nem evezett,
csónakja nem volt egy szál se,
hogyan evezett volna má, te!?
Mondom, cammogott csak lassan,
tovább minek mondogassam,
ha nem hiszed, és kötekszel?
Ma is mese nélkül fekszel!

Teve szerelem

Volt egy kis tevelány, úgy hívták, Ludmilla.
Vígan táncolt, sielt, s rebegett rajt pilla.
Hamar férjhez is ment, ivott is rá pezsgőt.
Az ő teveférje sose látott szebb nőt.

Mosott, főzött, vasalt, s még mit tett a szentem?
Gondolkodni kezdett egy tevegynyereken.
Az ura se volt rest, nevet adott néki,
Khaosz lett az ifjú, apró tevebébi.

Boldogságuk persze nem sokáig tartott,
mivel a tevelét neveléssel tart ott,
ahol tartani kell. Vagyis csak kellene,
ha az embernek már annyira kell teve.

Egy szó, mint száz, ma már emlék csak a tevém.
Nem szép dolog, tudom, RIP Tevévé tevém,
mert a hibernálás túl sokáig tartott,
s nem kapott időben se almát, se sajtot.

Most, szellemteveként tevegel a neten.
Férjével, fiával, hárman vagy csak ketten,
ha kihűlt mára a nagy teveszerelem.
De gondolatban itt él mindegyik velem.

Vilcsek Adrienne

Kedves Író és Olvasó társaim!

Örömömre szolgál, hogy ismét megjelentethetem írásaimat a Verselő antológia sorozatban, idén már tizenegyedik alkalommal! Különböző stílusú és hangulatú alkotásaimat igyekeztem egy csokorba gyűjteni, remélem, találtok közülük nektek tetszőt.

Jó olvasást és lelki feltöltődést kívánok!

Van valahol egy bolygó...

(Tiltakozásul a szörmekereskedelem ellen és az ártatlan állat áldozatokért.)

Van valahol egy bolygó az univerzumban, valahol nagyon távol, sok millió fényévnnyire tőlünk. Erre a bolygóra vitték el az ott lakó földönkívüliek azokat az embereket, akiket mi eltűntnek hiszünk. Ketrecekben tartják őket, különféle csodaszerekkel kenetik a bőrüket, úgy, hogy még az idős embereké is visszanyeri feszségét, bársonyos puhaságát. Bár jobban szeretik a gyerekeket, fiatal példányokat, mert az ő kultakarójuk feldolgozása egyszerűbb, és olcsóbb. Naponta többször is ellenőrzik bőrük ruganyosságát, feszségét. Majd amikor elérkezettnek látják az időt, akkor kivezetik őket a ketrecből, egy laboratóriumba szállítják őket, ahol injekciót döfnek a karjukba, amitől kinek gyorsabban, kinek lassabban elfut az életerejé. S akkor kezdődik a művelet. Lenyúzzák a bőrüket, különleges technológiával kikészítik, osztályozzák szín, méret, ruganyosság, puhaság szerint. S hogy mi ezeknek a különlegesen tartósított emberbőröknek a rendeltetése? A csúnya, rücskös, keléses, szőrös úrlénybőrt drága pénzért kicserélik a bársonyos, sima emberbőrre.

Ez a történet az én képzeletemben született, de akár igaz is lehet(ne).

Sokszor...

Sokszor kiáltottam volna
de a mondatok megálltak félúton,
végül megszélídvél csúsztak ki ajkamon.
Sokszor hallgatnom kellett volna
most már tudom,
mert beszédesebb lett volna
a némaság az ajkamon.

Sokszor félreértettek,
és ez fájt nagyon!
De a fájdalom is bennem ragadt,
nem tudta áttörni a képzeletbeli falakat.
Pedig úgy szerettem volna szabaddá válni,
s szállni, csak szállni mint a madarak,
vagy tomboló vágtával üdvözölni
a napot, akár a zabolátlan lovak.
Vagy csak hanyatt feküdni a puha fövényen,
és csodálni az égboltot pöttyöző csillagokat.
De mindig jött valami ami visszatartott,
ami elfojtotta a vágyakat.
Bár jóval túl jutottam már életem delén,
de még mindig azon fáradozom,
hogy átjussak végre a magam köré
épített falakon.

Maradj enyém, Jézusom!

Maradj enyém, Jézusom,
mert szükségem van rád.
Hányszor szaggatták már húsodat,
hányszor vesztettél csatát.
Állítsd jó irányba vitorlámat,
csendesítsd el lelkem viharát,
engedd nyugodt vizekre evezni
szívem megtépázott tutaját.
Ha csüggedek, légy támaszom,
s ne hagyj elvesznem a sötétségben,
Te légy a láng, mely az útvesztőből kivezet,
S te légy a reménység, ha minden elveszett.
Add, hogy a harsogó gonoszt felismerjem,
és meglássam a halk szavú jót!
Add, hogy tudjam, mi a helyes,
adj nekem útmutatót!
Élesítsd látásom, hagy legyek bizalmasod,
Add, hogy méltó legyek hozzád,
és lelkem lehessen örök otthonod.

A te világod

Ha nem tetszik a régi
teremts új világot
de ne kívül keresd
ott csupán a régít találd
Befelé indulj
kezd meg utad önmagadhoz
hagyj el minden sémát mit
a külvilág rád akasztott
az út nem könnyű
gyakran tiltásokkal övezett
de ha kitartó vagy
világodhoz bizton elvezet

Aki vagy

Vagy, aki vagy,
nem tagadhatod
álarc mögé bújhatsz
én látom
valódi arcodat
magadra aggathatsz
százféle szerepet,
az élet előbb vagy utóbb
felfedi legbensőbb énedet.

Haikuk

Állj meg egy percre
Hagyj fel a rohanással
Várd meg a jövőt

Volt és lesz között
Végtelen a lebegés
Átölel a csend

Kérdés és válasz
Mindig előtted járnak
Éneddé válnak

Törpék között élsz
De óriássá válhatsz
Tiéd a döntés

Ha szárnyat kaptál
Ne félj a repüléstől
Vár a végtelen.

Rád köszön a nap
a titkait ne fürkészd
estig felfedi

Annyi időd van
Amennyit magadnak mersz
a végtelenből

Zsombrák Ildikó

Színek, formák, vonalak, emberek... az élet megszállottjaként (át)utazó képzőművész vagyok, erdélyi vér csörgedezik a mélyben.

„... Dolgozom... Mit formálsz? Odabent a barlangban a Szabad Embert formázom. A szabad embert?! De, hát ki szabad?... Aki megérti, szereti és éli a teljességet!”

Nikosz Kazantzakis

Anyám, szívem

Anyá, nézd itt vagyok
ismerkedni akarok
fűszál lengedezik
ablakom alatt

szőnyegében hempergőzni,
világomba csábítgat.
Simogat a sok kacat,
a világom lágy még, érzed

látni vágyik szívem.
Kérlek anyám, engedj mennem
hét esztendő, nagy
világban, tennem-vennem.

Füstös szavak, ormok, vágyak
ifjak öle, hada várat, féltésed oly'
könnyedén követte léptem,
hisz alapos leckékre vágyott

szívem, dobogása folyó medrében,
ha hömpölyögve mélyre ásott,
óvó közelséged a távolból vigyázta,
adott tiszta szót és egyenes hátat.

Ifjúságom, keresésem,
ó, be messze vagytok mára
fűszál szélnek násza billegeti magát,
madár mosolyát rántja,

majd jó a vad is, bombázza.
Megpihenni, ha vágyott lelkem,
fejem öledbe temethettem.

Égi dallam, jöjj most velem,
fogom kezéd, el ne engedd,
én sem teszem, szorítom,
keblére ölel minket.

Drága Anyám, Holdistennő
erejét bíztad énrám,
ki ma is érted szavam
melléd kuporodok halkán.

Puha tested védelmez
csak Te ringatsz így,
hajfonatodból szőtt
önzetlen öltözék,

karjában tartó anyai szív.
Ha leszáll az éj, vaskos ágaid,
oh, mily méltóságos erőt adtok,
önmagatokban is egy fát alkottok.

Nincs hullámvasút, se szédelés
nálad igaz szeretetre leltem én.
Láttál már sok csatát, a föld
talpad alatt sokszor nyílt, majd zárt,

mégis béke és szeretet simogatja orcád.
Elhittem neked, kicsi pont vagyok
csupán az éterben, de ilyen
csoda láttán, Általad

mégis nagyobbra nőttem.
Drága Édesanyám,
örökké szívemben.

Valamelyik valóságban

Elvarázsolt kertemben
Szöcske száll a mennyekebe
csodaváró ősfonat
simogatja hajamat
rajta hintázik a Nap
Hold derekán a vágy
álmodik tovább a lány
mígnem egy mentő
a ház előtt megáll

Egy nő ezerféle lehet (részlet)

Kapuban állok
Gyöngéd érzés, kikandikálok
Balra semmi, megszokott robotok
Eresztik a hömpölygő, perzselő fuvallatot
Kérdőn nézek, senki nem ért meg
Ismerős karcsapásaim elhitették,
Eddig, ez volt a jó énnékem.
Hát, jobbra köröz zöldelőm
Égnek szegem most
Te is fönt vagy,
Csendességben óhajtod létem
Csillagok porzásában éjjel
Világot átölelő közelséggel
Bizsergető hozzámértéssel
Királylány vagy forróvérű istennő
Kit formáz általad a teremő,
Még kérdőjelként csücsül felhő tülkjében.
Foszladozó temető mögöttem
Nyugodjon békében minden!
Érintésre vágyik szívem
Tárulkozni a mindenségben.
A csend, mely étellel telít
Madárka szabadságával,
Szellő táncával keringőzni szólít
Föld erejének tornácán
Víz tengelyének hullámán

Hangjegyként, kottán szökdelve röpít.
... S, ha egy elillanó meleg ölelés lesz létem,
Hálával adózom, nőként, csodaként élhettem

Célod velem ?

Mellem buckáin görgetem életem
Nő vagyok, nem lehet véletlen
Célod velem Istenem ?!
Csípőm szoknyám lengeti
Eszem máshol domborodik ki
Célod velem Istenem ?!
Testem billen közepembe
Balról jobbra s jobbról balra
Célod velem istenem ?!
Szent földeken lépked lábam
Arcom tükre folyóba mártva
Célod velem Istenem ?!
Testvér, barát, útitárs
Ismét magány a hálótárs
Célod velem Istenem ?!
Színek, formák, ízes vonalak
Magyar lelket takarnak
Célod velem Istenem ?!
Kockáimat pakolgom
Hol az úton, hol árokba csúszom
Mosolyogva szurkolsz nekem
Érzem mindezt értem teszed.

Tűz

Kontúrok, ormok, fények
rajtam kívül,
mégis bennem égnek.

Minden

Oly sok minden mögöttem
És a Minden előtttem.

Újjászületés

Hova tűnnek a hegyek,
melyek évszázadokig
bennem emelkedtek?
Csendes láncok fonata
fehér zsebkendőjét
libbenti a magasba.
Búcsút int a ránc is,
mely könnycsepp áradat
medrét formálta ki.
Hová tűnik múltam,
melyben eddig
otthonosan mozogtam?
Merre tart életem?
mivé leszek, ha már nem leszek?
ha maholnap újjászülethetek.

Fűszer

Édes élet
keserű ízű
gombóca
torkomon akadva
kardamom, fahéj,
mily csodás orgiák
villantója, felfokozott
vágyak, ölelésekbe
hagyatkozott test-
nedvekben kéjes
nyögések
mily' csalóka a szem,
elhiteti velem, hogy
dalia és nekem való
és a száj lehelete
bepárásítja huncut képzetem.
Hát, te, ki vagy?
ha mindez csupán
ábránd és képzelet.
Orrom, jer, kérlek
segíts most nekem,
légy a fegyverem.

Érzem

Istenem, tudom, hogy itt vagy
Érzem, fogod kezem
Könnyeimmal áztatom a múltat
Jelenem siralmam helyett
Boldogság szárnyán íveljen.

Kortól reszketve

Benned kortalanságra leltem
A tovatűnő test alatt
Lelkünk az, ki fiatal marad.

Fel dolgozás ban

Bucka előttem
Múlt mögöttem
Bucka mögöttem

A belső iránytű

Füge illata bőrödön poroszkál
Mennyek szökdelője leszek,
ha illatod rám száll.
Ölelj vagy erressz
Csak döntsöd már el, kérlek
Hogy mennyire közel engedsz.
Föld és tenger között
Hullámozó testünké a terep
Holnaptól talán a mennyek öle is mienk.

Hála

Múlton keseregni kár
mi elmúlt, azért hála jár.

Orom

Miért zilál a lélek
Zoji La hágó ormán
Elengedésre késztet.

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Tizenkettedik éve ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már tizedik alkalommal fog megjelenni 2020 nyarán tematikus antológiánk és folyamatosan jelennek meg önálló szerzői kötetek is gondozásunkban.

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2020, a nyári antológia és a Kézen-fogva antológia részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőséget) a verseloantologia@gmail.com címre.

Mindent megtalál a kiadó honlapján:

<http://legyenkonyved.hu>

Megosztaná a megjelenés örömét?!

Az Info-Szponzor Kft. a már megszokott és népszerű Verselő Antológia és nyári antológia sorozata mellett 2015-ben először jelentette meg Kézen-fogva címmel új sorozatának első kötetét. Ebben a pályázók csoportokat, közösségeket alkotva jelenhettek meg. Nagyszülő-unoka, szülő-gyermek, házaspárok, szerelmespárok, barátok közösen mutathatták meg, hogy mit tudnak, milyen csodás alkotások kerülnek ki a kezük, a tolluk alól. Vannak itt versek, prózák, rajzok, festmények, fotók.

A kiadvány sikerét látva 2020-ban is meghirdetjük a lehetőséget. Ha megosztaná mással is a megjelenés örömét, ne habozzon!

Jelezze már most az infoszponzor@gmail.com címen és amikor megjelenik azonnal küldjük a pályázati kiírást!

Együtt minden művészet
élvezetesebb!

ISSN 2060-341X

Ambrus József

Andor-Horváth Zsófia

Bajzik Anna Alexa

Bajzsné Panni

Bencze Zsanett

Bihary Zsoltné

Csacsovasky Szilvia

Dinnyés Viktória

Dóka Gábor

Hegedűs Máté

K. T. Bernadett

Kisháziné Vincze Jullanna

Komáromi János

Kosh Kinga

Körmenői Rita

M. Jósval Éva

Magdolna Léhi

Makra Erika

Márton Éva

Mráz Erzsébet Irma

Soós Katalin

Szabadosné Csilla

Szalai Gáborné

Szamos Gréta

Szicszay Péter

Tóth János Janus

Tóthné Telkes Csilla

T.Zia

Vilcsék Adrienne

Zsombrák Időkö